

การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ปริญญานิพนธ์

ของ

มาสวิมล รักบ้านเกิด

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

- 2 ก.พ. 2527

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตร

ปริญญากการศึกษามหาบัณฑิต

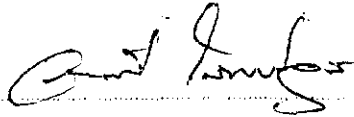
กันยายน 2526

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

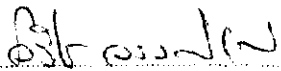
153300

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะและคณะกรรมการสอบ ใต้พิจารณา
ปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่ง ของ การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
ปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

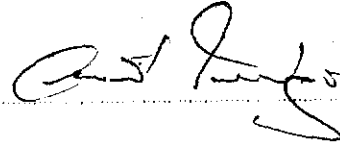

ประธาน

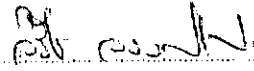

กรรมการ

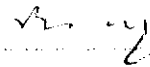
คณะกรรมการสอบ

ประธาน

กรรมการ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรวรรณ โสมประยูร อาจารย์วิรัช วรณรัตน์ และอาจารย์
จันทิมา พรหมโชติกุล ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย
ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และ
ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัญ สุวดี ที่กรุณาตรวจแก้ไข
เครื่องมือในการทำวิจัย และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ที่กรุณาตรวจทศกัณฑ์
ภาษาอังกฤษ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ทุกท่าน และคณะครู
ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางสะแกใน ที่อำนวยความสะดวก
และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ และ
คณะครูโรงเรียนวัดโพธิ์นิมิตร์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือใน
การวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนและน้องทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์
ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ ที่ให้ทั้งกำลังใจ และทุนอุดหนุนการวิจัย
กราบขอบพระคุณคุณพ่อ พี่ ๆ ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา
พระคุณแม่และพ่อ ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่าน

มาสวิมล รักบ้านเกิด

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
	ค่านิยมศัพท์เฉพาะ	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	เอกสาร	12
	'เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ	12
	'เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ	21
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ	27
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ	32
	งานวิจัยในต่างประเทศ	36
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำ	36
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ	40
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสะกดคำ	41
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ	43
	งานวิจัยในประเทศ	44
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการสะกดคำ	44

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสะกดคำ	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ	53
สมมติฐานในการศึกษาคนควา	54
3 วิธีดำเนินการศึกษาคนควา	56
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	57
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	57
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	57
วิธีดำเนินการทดลอง	63
แบบแผนการวิจัย	63
การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	64
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา	75
สมมติฐานของการศึกษาคนควา	76
กลุ่มตัวอย่าง	76
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	76

บทที่

หน้า

วิธีดำเนินการทดลอง	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	78
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	78
อภิปรายผล	79
ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาครั้งนี้	84
ข้อเสนอแนะ	85
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	100

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการวิจัย	64
2 แสดงการจัดค่ายเวลาการสอนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในหนึ่งสัปดาห์	65
3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการสอน โดยใช้ แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก	71
4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	72
5 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียน สะกดคำยาก	73
6 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	74

ภูมิหลัง

สื่อกลางที่สำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมวลมนุษย์คือภาษา ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่คนไทยภูมิใจที่จะใช้ภาษาไทยและสร้างไว้สืบไป (กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 7) ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อคนไทยเป็นอย่างยิ่ง กังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทาน เนื่องในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความตอนหนึ่งว่า

"...ภาษาไทยนั้นเป็น เครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษยชาติหนึ่ง ก็เป็นแนวทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งสวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ได้ ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งทองหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ไม่ค่อยแข็งแรง เขาคงพยายามหาทางที่จะสร้างภาษาของเขาขึ้นมาเอง เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้..."

(มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ม.ป.ป. : 13)

วิธีหนึ่งที่จะสร้างรักษาภาษาไทยให้อยู่สืบไปคือ การถ่ายทอดสู่เยาวชนรุ่นหลังด้วยการให้การศึกษาคงนั้นการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงน่าจะถือว่ามีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในการศึกษาเล่าเรียนของคนไทย (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 3) หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงได้เน้นถึงความสำคัญของภาษาไทยที่เป็นภาษาประจำชาติ โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอนภาษาไทยไว้ดังนี้

1. ให้มีพัฒนาการทางภาษาไทยในคำ การฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยให้มีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
3. ให้สามารถใช้ภาษาติดต่อทั้งการรับรู้และการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผล
4. ให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล
5. ให้มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชน และแหล่งความรู้ต่างๆ
6. ให้สามารถใช้ผลจากการเรียนภาษามาช่วยในการคิด การตัดสินใจในการแก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล โดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ
7. ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษา และวรรณคดี ในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ และในแง่ที่สร้างเสริมความมั่งคั่งงามในชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 7 - 8)

เนื่องจากภาษาเป็นวิชาทักษะ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การรับเข้า แสดงถึงการเข้าใจภาษา ได้แก่ ทักษะการอ่าน และการฟัง การถ่ายทอดหรือส่งออก แสดงถึงการใช้ภาษา ได้แก่ ทักษะการพูดและการเขียน ดังนั้นการที่จะสอนภาษาไทยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะทั้งสี่ คือการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะถ้าผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง คือพูดไม่ชัดเจน เขียนไม่ถูกต้อง ก็จะทำให้ความเข้าใจในการสื่อความหมายคลาดเคลื่อนไปได้ ในชีวิตประจำวันของคนเราต้องใช้ทักษะทางภาษาทั้งสี่นี้ผสมกัน เพราะเป็นการรับเข้ามาและถ่ายทอดออกไป ซึ่งเป็น

ความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างใกล้ชิด ต้องอาศัยเกื้อกูลซึ่งกันและกัน (ฟ่ง เฟื่อง
เครื่องตราชู 2517 : 2)

ในด้านการเขียน เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า การเขียนเป็นทักษะการแสดงออก
ที่สำคัญ นอกเหนือไปจากประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนจดหมาย การจด
บันทึก ฯลฯ แล้วในการเรียนการสอนเกือบจะทุกวิชา ต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึก
เพื่อรวบรวมถ้อยคำของครู ของเพื่อน หรือของวิทยากร เพื่อรายงาน หรือข้อสิ่งที่
ได้ยินได้ฟัง และเพื่อเขียนตอบปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะการเขียนตอบในเวลาทดสอบ
นับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ดังนั้นการเขียนจึงเป็นรากฐานในการเรียนวิชาต่าง ๆ (วรรณ
โสมประยูร 2515 : 1) การเขียนมีหลายรูปแบบ เช่น การเขียนเป็นคำ เป็น
ประโยค เป็นเรื่องราว ซึ่งทุกรูปแบบต้องอาศัยการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น
(นงเยาว์ แสงเพ็ญแซ 2522 : 17)

ปัจจุบันการเขียนข้อความสื่อสารกัน พบว่ายังมีคนไทยอีกจำนวนมากที่ยังใช้
ภาษาไทยไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ ในเรื่องนี้ ฉะฉอม โปะะกะณะณะ
ได้กล่าวไว้ในเอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทยว่า

"... ขณะนั้นคนส่วนมากรู้ดีว่าภาษาไทยกำลังอยู่ในอันตราย ทั้งในทางออกเสียง
ในทางใช้ความ ในทางเขียนตัวอักษร บัดนี้คนไทยเราส่วนมากก็เขียนหนังสือ
ไม่ค่อยจะถูก ไม่ระมัดระวังในการเขียนพยัญชนะ สระ ตลอดจนการวางรูป
วรรณยุกต์ ตัว ม บ น ก็เหมือนกันหมด วางรูปวรรณยุกต์ไว้บนสระบ้าง
สุดแต่สะดวก ตัวสะกด การันต์ ก็ไม่ระวังให้ถูกต้อง ทำให้เสียความ..."

(ฉะฉอม โปะะกะณะณะ 2508 : 11) การเขียนคำไม่ถูกต้องนี้จะพบเห็นไปทั่วไปตามที่
สาธารณะต่าง ๆ ทั้งของราชการและเอกชน แม้แต่ในท้องโรงเรียน ครูเป็นจำนวนมากประสบ
ปัญหาที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิด ซึ่งจะเห็นได้จากการทำแบบฝึกหัดในทุกระดับชั้นเรียน
(อุบล เรียงสุวรรณ 2509 : 193)

จากการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้การสอนภาษาไทย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความบกพร่องด้านการใช้ภาษา คือยังเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะคำที่เป็นนามธรรม ด้านการอ่านเอาเรื่อง นักเรียนยังจับความไม่ได้ ด้านคำศัพท์และการสะกดคำ นักเรียนยังไม่รู้ความหมายของคำ และยังสะกดคำต่าง ๆ อย่างไม่เป็นส่วนมาก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2519 : 22) ดังนั้น การเขียนสะกดคำจึงเป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญของนักเรียน และบุคคลทั่วไปที่เคยผ่านการเรียนภาษาไทยมาแล้วทั้งสิ้น การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน การฝึกสะกดคำจึงเป็นกฎฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้อง และรวดเร็ว การสะกดคำเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา ถ้าเด็กสามารถอ่านออก เขียนได้ สะกดคำถูกต้อง เด็กก็สามารถนำประโยชน์จากการเรียนไปใช้กับวิชาอื่นได้ (ประยูร วัชรศิษย์ 2516 : 98) จากการศึกษาเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนประถมศึกษา พบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิด เพราะมีประสบการณ์มาผิด ไม่ทราบความหมายของคำ เขียนตามเสียงพูดเสียงอ่านและสำเนียงภาษาถิ่น เขียนผิดเพราะการเคา และการไม่ได้รับการฝึกทักษะทางหลักภาษาอย่างเพียงพอ (ชิน โพธิ์อ่อน 2526 : 126 - 140) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไม่เพียงพอ ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำไม่ได้ ขาดทักษะในการเขียน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสับสน ทั้งนี้เพราะการวัดความสามารถในการเรียนรู้ ยังมุ่งความสามารถในการเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนความคิดเห็น และทัศนคติ (วรรณ โสมประยูร 2515 : 1) และจากผลการวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการประถมศึกษาพบว่า การที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิด มีผลทำให้การตกซ้ำชั้นของเด็กสูงขึ้น ดังเช่น ในระหว่างปีการศึกษา 2518 - 2520 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ตกซ้ำชั้นถึงร้อยละ 23 เป็นเพราะอ่าน-เขียนภาษาไทยไม่ได้เป็นส่วนใหญ่ (กมล ภูประเสริฐ 2523 : 2)

การขาดประสิทธิภาพในการเขียนสะกดคำของเด็ก ถ้าจะพิจารณาแล้ว มีหลายสาเหตุ แต่สาเหตุหนึ่งอยู่ที่ครูไม่สนใจให้นักเรียนเห็นความจำเป็นของการเรียน ภาษาของตนเอง การขาดความเอาใจใส่ ขาดความพยายามที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผล เช่นการเลือกใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน ขาดแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 71) และการสอนสะกดคำในปัจจุบัน ครูใช้วิธีสอนแบบง่าย ๆ โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกอยู่เสมอ ถึงแม้การเขียนตามคำบอกจะเป็นวิธีการหนึ่งของการสอนสะกดคำที่ดีก็ตาม แต่ถ้าครูไม่เปลี่ยนแปลงวิธีการสอนบ้าง เด็กจะเกิดความเบื่อหน่าย (มังกร ชัยชนะคารา 2515 : 40) โดยเฉพาะเมื่อนักเรียนเขียนผิดก็ให้แก้คำผิดหลาย ๆ ครั้ง โดยที่ครูคิดว่าการให้แก้คำผิดซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง คือการเรียนรู้ เด็กจึงไม่ได้มีการเรียนรู้คำนั้นเลย ไม่รู้ทั้งความหมาย การสะกดคำตลอดจนการนำไปใช้ (ประเทิน มหาจันทร์ 2509 : 604 - 605) นั่นคือเด็กไม่ได้รับการฝึกการเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีจึงทำให้เขียนสะกดการันต์ผิดพลาดอยู่เสมอ ดังนั้นวิธีการสอนของครูจึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนภาษาไทย ครูควรพยายามหาวิธีสอนและกิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำให้นักเรียนเกิดความรู้และสนุกสนานเพื่อช่วยให้นักเรียนรักที่จะเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย โดยเตรียมบทเรียนอุปกรณ์ และแบบฝึกหัดให้เกิดทักษะอย่างรอบคอบ (กอ สวัสดิคามิชย์ 2514 : 1 - 15) การฝึกทักษะทางภาษานั้นจะอาศัยเฉพาะแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียว นับว่ายังไม่เพียงพอ การสร้างแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะหลังจากที่เรียนเนื้อหาไปแล้ว จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะแบบฝึกหัดมีประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนหลายด้าน ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครูได้มาก
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนประสบ

ผลสำเร็จในทางจิตใจมากขึ้น

4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาไทยของตน
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนจบบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
8. ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียน
9. ช่วยประหยัดแรงงานและเวลาของครู
10. ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (Green and Petty.

1971 : 469)

นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำ ดังผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำ โดยการใ้แบบฝึกหัด การเขียนสะกดคำมีผลการสะกดคำ และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอก (บุพดี พูลเวชประชาสุข 2525 : 67) จึงถือได้ว่า แบบฝึกหัดเป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษามาก และแบบฝึกหัดยังเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนอีกด้วย เพราะแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะจะช่วยฝึกทันทีหลังที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ และฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง โดยเน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด (Petty. 1963 : 470) การที่แบบฝึกหัดช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำ และทบทวนในสิ่งที่ฝึกอยู่เสมอ นั้น จะทำให้นักเรียนจดจำในเรื่องที่เรียนได้ และสนใจ หรือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 30)

จากที่กล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหัดอาจเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดี และมีความคงทนในทักษะทางภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ที่จะศึกษาวิธีการสอนเขียนสะกดคำ โดยการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อศึกษาว่าจะส่งผลต่อการเรียนทักษะการเขียนสะกดคำ ทัศนคติ และความคงทนในการสะกดคำเพียงใด อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนการเขียนสะกดคำให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน
5. เพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนที่จะปรับปรุงวิธีการเขียนสะกดคำ และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำยากให้กับผู้เรียน
2. เป็นแนวทางสำหรับครูในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำในวิชาภาษาไทย
3. เป็นแนวทางช่วยให้ครูสร้างเครื่องมือประกอบการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน
3. ระยะเวลาในการทดลอง กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ใช้เวลาทดลอง กลุ่มละ 25 คาบ คาบละ 30 นาที สอนสัปดาห์ละ 5 คาบ รวมเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์
4. เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง เป็นประมวลคำยากและยากมากในกลุ่มวิชาทักษะภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ซึ่งได้จากผลการศึกษาค้นคว้าของ ชิน โพรอิออน (ชิน โพรอิออน 2526 : 117) จำนวน 166 คำ
5. ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้
 - 5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก
 - การสอนคำความกิจกรรมในแผนการสอน
 - 5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก
 - ทักษะการเขียนสะกดคำ
 - ความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดยเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ภายในคำนั้น ๆ ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

2. คำยาก หมายถึง คำยากและยากมากที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้า ของ ชิน โปธิออน เรื่องการศึกษาความยากง่ายของคำ มีจำนวน 166 คำ ซึ่งมีเกณฑ์การวิเคราะห์ดังนี้

- คำยาก หมายถึง คำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม จำนวน ร้อยละ 20 - 40 เขียนสะกดคำนั้นได้ถูกต้อง มีจำนวน 146 คำ

- คำยากมาก หมายถึง คำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม จำนวนร้อยละ 1 - 20 เขียนสะกดคำนั้นได้ถูกต้อง มีจำนวน 20 คำ

3. แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก หมายถึง แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ที่มีความยากและยากมาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อฝึกทักษะการเขียนคำให้ถูกต้องตรงตามความหมาย และอักษรวิจิตรตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

4. การสอนโดยให้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก หมายถึง การสอนโดยให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคล จากแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับผู้วิจัยจะเป็นผู้อำนวยความสะดวก ตลอดจนให้คำแนะนำ ปรึกษาปัญหาต่าง ๆ อันเกิดจากการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

5. การสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน หมายถึง การสอนให้นักเรียน รู้จักคำยาก โดยใช้วิธีสอนตามกิจกรรมการสอนคำในแผนการสอนวิชาภาษาไทย ของ กรมวิชาการ โดยให้ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งมีขั้นตอน การสอนดังนี้ ให้นักเรียนเห็นคำนั้นในลักษณะรวม และอ่านสะกดคำ อธิบายความหมาย ของคำ และสามารถเขียนคำนั้น ๆ ตามคำบอกได้ในที่สุด

6. ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก หมายถึง คะแนนของนักเรียน
ที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้เขียนสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากประมวล
คำยากและยากมาก จำนวน 166 คำ

7. ทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ หมายถึง หน้าที่ ความรู้สึก ความคิดเห็น
ของนักเรียนที่มีต่อการเขียนสะกดคำ ซึ่งวัดได้จากการให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม
วัดทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ

8. ความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก หมายถึง คะแนนการเขียน
สะกดคำยากที่นักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้เขียนสะกดคำยาก
ชุดเดิม ภายหลังจากการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์.

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 การสอนเขียนสะกดคำ
 - 1.2 แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ
 - 1.3 ทักษะ
 - 1.4 ความคงทนในการจำ
2. การวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสะกดคำ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
 - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะต่อการสะกดคำ
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคงทนในการจำ
3. การวิจัยในประเทศ
 - 3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสะกดคำ
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
 - 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะต่อการสะกดคำ
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคงทนในการจำ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ การสะกดการันต์ เป็นเนื้อหาหนึ่งของหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะ
ในการเขียนที่ถูกต้อง และรวดเร็ว การสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้เกิดความเข้าใจ
ในการสื่อความหมายโดยจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็ว
ประยูรค์ วัชรวิชัย กล่าวว่า ไม่ว่าเด็กจะเรียนวิชาใด ในสาขาใด เด็กต้อง
เรียนอ่านคำ หรือประโยคที่มีในหนังสือเรียนที่ใช้เรียนให้ได้ และเมื่ออ่านออกแล้ว
ก็ต้องเขียนได้ด้วย การสะกดคำเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา ถ้าเด็กอ่านออก
เขียนได้ สะกดคำถูกต้อง เด็กสามารถนำประโยชน์จากการเรียนไปใช้กับวิชาอื่น
ได้ (ประยูรค์ วัชรวิชัย 2516 : 98)

การเขียนสะกดคำ แต่เดิมเรียกว่าวิชาเขียนไทยนั้น เป็นวิชาพื้นฐานของ
การเรียนการเขียนในระดับประถมศึกษา เพราะจะช่วยให้เด็กสามารถเขียนคำได้
ถูกต้อง ซึ่งการเขียนสะกดคำนี้สามารถฝึกฝนได้ นิตยา ฤทธิโยธี ได้แสดงความเห็น
ว่า การสอนให้เด็กรู้จักสะกดคำ เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่งที่ครูจะต้องสอน และฝึกฝน
ให้แก่เด็กอย่างสม่ำเสมอจนเกิดเป็นทักษะ ไม่ว่าเด็กจะเรียนอยู่ระดับชั้นใดก็ตาม
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา ครูจะต้องรับหน้าที่หนักในการที่จะสอนให้
เรียนรู้อ่าน คำ สะกดคำ ให้เหมาะสมกับวัย เป็นการปูพื้นฐานให้แก่เด็ก เพื่อจะได้ใช้
ความรู้ความสามารถในด้านนี้สำหรับศึกษาวิชาอื่น และเพื่อศึกษาต่อในระดับสูง ๆ ต่อไป
การสอนเขียนสะกดคำนั้น ไม่ได้หมายถึงการที่ครูบอกให้เด็กเขียนเท่านั้น แต่จะรวมถึง
การเห็นคำ และสามารถอ่านสะกดในใจ หรืออ่านออกเสียงได้ด้วย เพราะการที่เด็ก
จะเขียนสะกดคำได้นั้น เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมาก โดยเด็กจะต้องใช้ทั้งการอ่าน

การเข้าใจความหมาย และการเขียนควบคู่กันไป (นิตยา ฤทธิโยธี 2507 : 402) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ประเทิน มหาพันธ์ ที่ว่า การสอนสะกดคำ เป็นสิ่งที่ครูไม่ควรจะละทิ้ง การสอนสะกดคำจะได้ผลต่อเมื่อครูสอนให้ออกเสียง การผันอักษรจะเป็นประโยชน์ต่อการสะกดคำ เพราะนักเรียนจะได้ฟังเสียง ได้ เปล่งเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้สะกดคำ ได้คล่องแคล่ว (ประเทิน มหาพันธ์ 2519 : 60) ดังนั้นการอ่านสะกดคำจึงต้อง ควบคู่ไปกับการเขียน ถ้าเด็กอ่านได้มากเพราะจำตัวอักษรต่าง ๆ สะกดคำได้ ก็พร้อมที่จะเขียนและสะกดคำยากได้ เด็กที่อ่านหนังสือไม่ออกเพราะจำตัวอักษรไม่ได้ ย่อมจะสะกดคำไม่ได้เป็นของธรรมดา ครูจำเป็นต้องให้การอ่าน การเขียน และการสะกดคำสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันไป (รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา 2516 : 132)

การสอนเขียนสะกดคำนี้ โดยทั่วไปเท่าที่พบก็คือครูจะเลือกข้อความตอนใด ตอนหนึ่งที่เด็กเคยเรียนมาแล้วให้เด็กเขียน เด็กสะกดคำใดผิดก็แก้คำนั้นหลาย ๆ ครั้ง การตรวจก็ให้เด็กตรวจเองบ้าง เปลี่ยนกันตรวจบ้าง ด้วยเหตุนี้การเขียนสะกดคำ ของเด็กจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร ขาดประสิทธิภาพ เพราะวิธีการไม่เร้าความสนใจ ของเด็ก ขาดการจูงใจให้เด็กเห็นความสำคัญของการเรียนสะกดคำ ดังนั้นจึงได้ มีนักการศึกษาหลายท่าน ซึ่งเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และได้เสนอแนะ แนวการสอนการเขียนสะกดคำไว้ต่าง ๆ กัน

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดการันต์ ไว้ดังนี้ (รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา 2506 : 123) ✕

1. ครูควรชี้แจงความมุ่งหมายของการเรียนการเขียนตามคำบอกเสียก่อนว่า มีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนรู้จักเขียนตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้อง เขียนลายมือสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย และเพื่อทบทวนความรู้ในเรื่องการสะกดการันต์

2. การสอนเขียนนั้นควรสอนเป็นคำ ๆ บาง เป็นข้อความบาง เช่น คำต่าง ๆ ที่เด็กสะกดคีย์อยู่เสมอก็นำมาให้เด็กสะกดให้ถูกต้อง ให้สังเกตรูปศัพท์ และหลักเกณฑ์ในการเขียนพร้อมกันไปด้วย ส่วนข้อความต่าง ๆ ก็คัดลอกมาจากหนังสือที่เด็กเรียนในชั้นหรือเป็นบทความที่น่าสนใจจากหนังสือพิมพ์ ปาฐกถา ฯลฯ

3. คำที่นักเรียนเขียนผิดควรให้แกและต้องชี้แจงให้ทราบด้วยว่าผิดอย่างไร

4. การเขียนตามคำบอกควรทำบ่อย ๆ เพื่อทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ของเด็กให้ถูกต้อง และจดบันทึกความรู้เกี่ยวกับตัวสะกดของเด็กเป็นรายบุคคลด้วย เด็กบางคนเดินเล็ดสะกดตัวผิดมาก ครูจะได้อะไรช่วยเหลือ

5. ควรส่งเสริมเด็กให้รู้จักใช้พจนานุกรมอยู่เสมอ เมื่อเด็กสงสัยคำหนึ่ง คำใดควรใช้พจนานุกรม เพราะเป็นหลักฐานที่เชื่อถือมากที่สุด ครูควรแนะวิธีใช้พจนานุกรมให้นักเรียนสามารถค้นหาสิ่งที่ต้องการรู้ได้อย่างรวดเร็ว จะช่วยในการเรียนวิชาเขียนตามคำบอกของเด็กได้

6. การเขียนตามคำบอกไม่จำเป็นต้องเขียนโดยครูบอก แล้วเด็กเขียนลงสมุดเสมอไป ครูอาจหาวิธีเร้าความสนใจของเด็กโดยให้เด็กสะกดตัวลงบนกระดานคำ โดยครูมอบหมายให้เด็กไปหาคำต่าง ๆ มาจากบ้าน แล้วมาแข่งขันกันเขียนบนกระดานคำ จะช่วยให้เด็กรู้สึกสนุก ไม่เบื่อการเขียนตามคำบอกที่ทำซ้ำกันทุกคราว

โพทรัพย์ ชรรณแสง ได้เสนอความเห็นว่ามีวิธีที่จะฝึกทักษะการเขียนตามคำบอกนั้นไม่จำเป็นต้องอ่านข้อความยาว ๆ ให้เด็กเขียนเสมอไป ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างปนกัน ดังนี้

1. ก่อนอื่นต้องให้เด็กรู้จักมุ่งหมายว่าให้เขียนตามคำบอกนั้นก็เพื่อให้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง ดูวรรคตอน และลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย

2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ จากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา พร้อมทั้งอธิบายไวยากรณ์ตรงไหน

3. ให้มีการเขียนสะกดตัวบนกระดานคำ

4. ให้ช่วยกันเขียนคำยากด้วยตัวอักษรغام ๆ ปักแผ่นป้ายประกาศในห้องเรียน

5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองให้ท่องจำ

6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย และจัดให้มีการแข่งขันเปิดพจนานุกรม

7. กำหนดศัพท์ให้เขียนเป็นประโยค หรือเป็นเรื่องราว เพื่อให้มีหลายวิธี และให้เขียนบ่อย ๆ

8. ให้กิจกรรมการเขียนประกาศโฆษณา ที่แจ้งการเขียนรายงานเป็นกิจกรรมรวมกับการเขียนคำบอก

9. ถ้าบอกให้เขียนเป็นเรื่องราว ต้องให้เด็กทำความเข้าใจเรื่องที่จะเขียนได้อีกด้วยก่อน รวมทั้งศัพท์ที่ยากด้วย

10. เมื่อเขียนผิด ชี้แจงให้เด็กทราบว่าผิดอย่างไร แล้วให้แก้ไข (ไพฑูริย์ ธรรมแสง 2519 : 23 - 24)

นอกจากนี้ ประกาศวี สือฮาไพ ได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้คนหาศัพท์ในเรื่องที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกันบอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้

2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะ เรียงตามความหมาย ฯลฯ

3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน

4. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานคำ

5. ให้ออกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูกจากเอกสารนั้น ๆ

6. นำกฎเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่ง เป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น

7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์
ของตนเองหรือของเพื่อน

8. หาประโยค หรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์

9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด

10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต
คำสมาส สนธิ ควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวมรวมไว้

11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยค หรือเรื่อง

12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้ให้นักเรียน
สะกดผิดไว้โดยไม่แก้ไข (ประภาสรี สีหอำไพ 2523 : 390)

สามารถ ศักดิ์เจริญ มีความเห็นว่า ครูควรมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ
การเสริมทักษะการเขียนสะกดคำตามลำดับดังนี้

1. เห็นความสำคัญ โดยพยายามชี้ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าการเขียน
คำไทยผิด เป็นเรื่องบกพร่องน่าอับอาย เป็นสิ่งที่พึงหลีกเลี่ยงเป็นที่สุด

2. หมั่นชี้แจง คือพยายามบอกคำที่เป็นตัวอย่างที่ผิด จากที่ได้ก็ตามแล้ว
ชี้แจงให้นักเรียนรู้ เข้าใจ สอนให้เขียนให้ถูกทุกครั้ง

3. แสดงแบบอย่าง คือต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องเสมอ ทั้งการพูดและการเขียน

4. ช่างฝึกฝน หมายถึง พยายามหากิจกรรมที่จะนำมาฝึกฝนให้นักเรียนเกิด
ความสนุก สนใจ ถ้อยหลัก "ฝึกคำเพียงน้อย ๆ แต่บ่อย ๆ จะแม่นยำ"

5. ค้นความหมาย คือต้องสอนความหมายของคำควบกันไปด้วย ให้นัก
นักเรียนสังเกตความหมายของคำจากบริบท

6. ใช้อุปกรณ์ คือเลือกอุปกรณ์ให้เหมาะกับเนื้อหาและตัวเด็ก โดยใช้อุปกรณ์
เช่น ป้ายประกาศ แผนภูมิ บัตรคำ ให้เด็กเห็นคำยาก ๆ บ่อย ๆ จนจำได้

7. สอนแบบฝึกหัด จะต้องทำให้สม่ำเสมอ การแก้คำผิดเป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญ
ครูต้องไม่ละเลย การแก้คำผิดควรทำในลักษณะไม่เหมือนกับการเขียนสะกดธรรมดา เช่น

แก่งในบัตรคำ หรือเป็นตัวอักษรประคิษฐ์ สามารถคิดไว้ให้ดูได้ง่าย เห็นได้เสมอ ๆ ในห้องเรียน

8. พัฒนาการ จะต้องวัดผลการเขียนสะกดคำของเด็กทั้งกลุ่มและบุคคล และต้องการวิธีช่วยให้เด็กได้พยายามพัฒนาการเขียนสะกดคำ

9. ทุกคนร่วมมือ ครูที่สอนวิชาอื่นควรถือความร่วมมือในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ ไม่ยกหน้าที่แก้ไขข้อบกพร่องให้แก่ครูภาษาไทยเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น (สามารถ สักดิ์เจริญ 2517 : 90 - 91)

ในการสอนการเขียนสะกดคำนั้น เฟอร์นาลด์ (Fernald. 1943 : 180 - 183) ได้กล่าวถึงขบวนการสะกดคำว่า การสะกดคำประกอบด้วยลำดับขั้นทางจิตวิทยา 3 ขั้นคือ

1. การรับรู้คำ จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเด็กได้มองเห็นคำและเปล่งเสียงออกมาดัง ๆ

2. การรำลึกภาพของคำ มีความแตกต่างกันเป็นรายบุคคล ภาพของคำในที่นี้ประกอบด้วย รูปคำ เสียงของคำ ตลอดจนการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อต่าง ๆ ในการสะกดคำ

3. การสร้างนิสัยในการสะกดคำ เช่น การออกเสียงบ่อย และการเขียนบ่อย มีความจำเป็นต่อการสะกดคำ เพราะจะทำให้เป็นนิสัยสะกดคำได้โดยไม่พลาด

นอกจากนี้ เฟอร์นาลด์ ยังกล่าวถึงความล้มเหลวในการสอนสะกดคำด้วยว่า ความล้มเหลวในการสะกดคำของเด็กเนื่องมาจากนิสัยผิด ๆ ที่โรงเรียนยึดเยื้อกับเด็กเหล่านี้ ในการพยายามที่จะสอนให้สะกดคำ ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. โรงเรียนใช้วิธีการที่เป็นเหตุสุดวิสัยที่เด็กบางคนจะเรียนสะกดคำได้ และเมื่อเด็กสะกดคำผิดก็ให้เขียนคำที่สะกดผิดนั้นซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย

2. โรงเรียนบังคับให้เด็กเขียนคำในระยะเวลาจำกัด ก่อนที่เด็กจะชินกับการเขียน

3. โรงเรียนไม่สนใจกับกฎการเขียนที่เคยใช้โดยมาแล้ว

4. โรงเรียนก่อให้เกิดอารมณ์ในทางลบ ซึ่งเนื่องมาจากเหตุ 2 ประการคือการปิดกั้นการกระทำด้วยใจสมัครเมื่อเด็กล้มเหลวในการเรียนสะกดคำ และเมื่อเด็กล้มเหลวแล้วก็ได้รับการปฏิบัติในทางที่ไม่เหมาะสม จึงทำให้การเขียนหนังสือของเด็กอยู่ในภาวะที่เป็นไปในทางลบ

เชน (Shane, 1961 : 71 - 72) ได้ให้ความเห็นว่า สาเหตุการเขียนสะกดคำผิดมีปัญหามากหลายทาง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประการใหญ่ ๆ คือ ปัญหาโดยทั่วไปซึ่งเกี่ยวกับนักเรียนไม่พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความสนใจน้อย ประกอบกับคำที่นักเรียนพบปะมีมากทำให้เกิดความสับสนขึ้น ยากที่จะจดจำ และปัญหาเฉพาะบุคคลนั้นก็เกี่ยวกับความบกพร่องทางสายตา ความสามารถทางการออกเสียง ความสามารถทางสมอง และเด็กที่ใช้ภาษาสองภาษาในขณะเดียวกัน

ในเรื่องนี้ ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม 2520 : 160 - 161) ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด โดยคำนึงถึงตัวเด็กเป็นประเด็นสำคัญ และได้เสนอแนะการฝึกสะกดคำโดยพิจารณาจากสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียน ดังนี้

1. สะกดผิดเพราะความเลินเล่อ

1.1 เด็กที่เขียนเล่นเลอและอ่านไม่เก่ง ครูควรฝึกด้านการอ่านให้ก่อนแล้วค่อยมาฝึกหัดเขียนโดยให้เขียนสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน

1.2 เลินเลอแต่อ่านเก่ง ครูควรให้เด็กเข้าใจว่าการสื่อความคิดจะมีประสิทธิภาพก็เพียงใด ขึ้นอยู่กับความถูกต้องในการเขียนสะกดคำด้วย

2. สะกดผิดเพราะไม่ชอบอ่าน เด็กที่ไม่ชอบอ่านมักจะขาดความสังเกตขาดประสบการณ์ ควรแก้ไขด้วยการหาหนังสือดี ๆ ที่นอกเหนือจากตำราเรียนมาให้อ่านหรือฝึกให้ใช้พจนานุกรมเมื่อสงสัยการสะกดคำ

3. สะกดผิดเพราะแยกเสียงได้ไม่ดี อาจมีความบกพร่องทางด้านการฟัง ควรแก้ไขด้วยการเน้นทักษะการฟัง

4. สะกดผิดเพราะส่ายตาไม่ดีเนื่องจากเป็นคำที่คล้ายคลึงกัน เช่น กาน กานต์ ควรแก้ไขด้วยการฝึกจำแนกคำ ฝึกสังเกตตัวสะกดการันต์อย่างละเอียด หากไม่ดีขึ้นอาจใช้วิธีใช้นิ้วลากหรือสัมผัสไปตามตัวอักษร จนกระทั่งจำตัวสะกดได้และให้เขียนคำในรูปประโยคหรือเล่าเรื่อง เมื่อคล่องขึ้นก็ตัดขั้นแรกออกคือ เขียนสะกดโดยไม่ต้องใช้การสัมผัส แต่ใช้มองด้วยส่ายตา

5. สะกดผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ แก้ไขด้วยการให้เข้าใจหลักเกณฑ์นั้น ๆ เช่น หลักการใช้สระไอไม่ผัน " ใ " เป็นต้น

เนื่องจากการสอนเขียนสะกดคำเป็นเรื่องสำคัญต่อการเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ที่จะละเอียดเสียมิได้ บีเตอร์สัน และเฮเคน (Peterson and Hayden, 1961 : 200) กล่าวว่า การสอนคำในปัจจุบันนิยมสอนแบบให้จำเป็นคำ ๆ ซึ่งวิธีการนี้ทำให้นักเรียนไม่ได้มีโอกาสวิเคราะห์คำ แยกแยะตัวสะกดของแต่ละคำออกมา จึงมีผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้น้อย ในเรื่องของการสอนสะกดคำนั้น ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2519 : 65) ได้ให้ลำดับขั้นไว้ดังนี้

1. ความหมายและการออกเสียง ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำ พร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถพูดเป็นประโยค โดยใช้คำเหล่านั้น ได้ถูกต้อง

2. มองเห็นรูปคำ ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกด และเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นพยางค์แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

3. การระลึกคำ คือให้มองดูคำ แล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องดูและตรวจทาน ว่าการสะกดคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตามขั้น 1, 2 และ 3 อีกครั้งหนึ่ง

4. การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ใส่วรรณยุกต์ สระให้ถูกต้องแล้ว
ตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่

5. การทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้อง
สามครั้ง ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว และจะช่วยให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น
ควรให้นักเรียนนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความและเขียนจดหมาย
เป็นต้น

การฝึกเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเฉพาะในชั่วโมงภาษาไทยนั้นไม่เป็นการเพียงพอ
ครูจะต้องสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ฯลฯ เป็นต้น
เมื่อครูให้นักเรียนเขียนแล้วจะต้องดูความถูกต้องของการใช้ตัวสะกดการันต์ด้วย เพื่อ
ช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (วิทยาลัยครูมหาสารคาม
2516 : 33 - 34) นอกจากนี้ บุญนำ บุญเสริม ก็ได้กล่าวว่า การสอนเขียนหรือ
ฝึกทักษะการเขียนนี้ควรสอนให้สัมพันธ์กับทักษะในการฟัง พูด และอ่าน (บุญนำ บุญเสริม
2512 : 46)

✓ จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำนี้ พอสรุปได้ว่า การสะกดคำเป็น
แขนงหนึ่งของการเขียน ที่มีความสำคัญมาก เป็นพื้นฐานของการศึกษาทุกระดับชั้น และ
ทุกสาขาวิชา / การสอนสะกดคำนั้นจะก้องให้นักเรียนรู้จักมุ่งหมาย ความหมายของคำ
ให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการสะกดคำ จะช่วยให้นักเรียนสนใจที่จะเรียน และที่จะ
เว้นเสียไม่ได้ในการสอนเขียนสะกดคำก็คือ การฝึกฝน เพราะการเขียนสะกดคำเป็น
ทักษะที่จะต้องฝึกฝน เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินในการเรียนการสะกดคำ จะต้องใช้
กิจกรรมหลาย ๆ แบบเข้าช่วย จะทำให้นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำอันจะ
ส่งผลให้การเขียนสะกดคำของนักเรียนประสบผลสำเร็จ และสามารถนำไปใช้ในคำอื่น ๆ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

ภาษาเป็นเรื่องทักษะ ซึ่งจำแนกได้ 2 ทางคือ ทักษะการรับเข้า ได้แก่ การอ่านและการฟัง และทักษะการแสดงออก ได้แก่ การพูด และการเขียน ซึ่งครูจะต้องฝึกฝนหรือให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดมาก ๆ เพราะการฝึกฝนหรือการทำแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนภาษา (มังกร ชัยชนะคารา 2515 : 41) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ กมล คิษฐ์กมล ที่ว่า สิ่งที่จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาดีขึ้นนั้น คือ การนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น โดยอาศัยแบบฝึกทักษะโดยตรง หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่ "การฝึก" การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่ว ว่องไว ทักษะในด้านภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องฝึกให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีความสามารถในการติดต่อสื่อความหมายกัน อันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา ซึ่งการฝึกทักษะทางภาษามีลำดับขั้นดังนี้

(กมล คิษฐ์กมล 2509 : 15 - 16)

1. ให้เด็กได้เข้าใจในวิธีการเสียก่อน เช่น วิธีออกเสียง ร, ล เป็นต้น
2. เมื่อเด็กเข้าใจวิธีการดีแล้วจึงลงมือฝึกด้วยการให้ทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อฝึกทักษะที่ต้องการ
3. ฝึกบ่อย ๆ สม่ำเสมอไม่ทิ้งระยะไว้นานจนเด็กลืม
4. แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมฝึกทักษะจำเป็นต้องทำซ้ำ ๆ กัน โดยใช้กลวิธีพลิกแพลงให้แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมในรูปต่าง ๆ กัน เพื่อเด็กจะได้ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึกนั้น ๆ
5. ติดตามผลเพื่อสังเกตดูความก้าวหน้าของเด็กภายหลังการฝึกไปแล้วในระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ครูทราบว่าเด็กคนไหนมีทักษะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไร และมีข้อบกพร่องในเรื่องใดอย่างไร เพื่อจะได้แก้ไขได้ทัน อย่างปล่อยให้ผ่านเลยไปเพราะ

จะทำให้เด็กเป็นนิสัย และครูจะต้องคอยควบคุมการฝึกอย่างใกล้ชิดด้วย ไม่ควรปล่อยให้เด็กฝึกกันไปเอง โดยครูไม่ค่อยได้ตรวจสอบแบบฝึกหัด

4 / ก่อ สวัสดิทานิชย์ (ก่ สวัสดิทานิชย์ 2514 : 1 - 2) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกหัดให้รอบคอบว่า จะต้องการให้เกิดทักษะใด ใช้แบบฝึกหัดแบบไหน ใช้อย่างไร
2. ใช้แบบฝึกหัดสั้น ๆ แต่หลายแบบ เพื่อฝึกหัดทักษะอันเดียวกันนั้นจนเกิดความแม่นยำ แบบฝึกหัดควรมีหลายแบบเด็กจะได้ไม่เบื่อ
3. ให้ฝึกในสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น คัดบนกระดานดำ คัดบนกระดานมาปิดไว้ให้อ่าน

4. ประเมินผล การประเมินผลขณะที่ฝึกหัดนั้น ต้องประเมินเพื่อดูว่าเด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงไหน อาจให้เด็กออกมาพูดว่าทำอะไรไม่ได้ในแบบฝึกหัดนั้น ๆ หรืออาจหาวิธีอื่นเพื่อค้นคว้าเด็กทำแบบฝึกหัดนั้น ๆ ไม่ได้เพราะอะไร ถ้าเราไม่ประเมินผล เราจะไม่มีโอกาสฝึกให้เด็กเกิดทักษะที่ต้องการได้

5 / ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กล่าวว่า การสอนภาษาไทยให้สนุกต้องให้นักเรียนได้พยายามทำแบบฝึกหัดให้มากที่สุด ในแบบฝึกหัดจะมีข้อผิดพลาด เมื่อครูชี้แจงให้ทราบว่าตรงนั้นตรงนี้ผิดจะทำให้รู้สึกสนุกขึ้น แต่ระวังอย่าให้เป็นภาระงานนักเรียน และเมื่อมีข้อผิดพลาดก็อย่าปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่โต้แย้งเป็นอันขาด (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2515 : 10)

เนื่องจากแบบฝึกหัดมีความสำคัญจึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ในการสร้างแบบฝึกหัดที่จะฝึกทักษะให้แก่เด็ก ครูจะต้องเลือกเฟ้นหรือสร้างให้แบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพสูง และเหมาะกับนักเรียนมากที่สุด ได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดีไว้ดังกล่าวต่อไปนี้

โรเซนบามม์ (Rosenbaum. 1969 : 112 - 115) กล่าวว่า ในการจัดทำแบบฝึกหัดนั้น ครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่ แล้วจัดทำแบบฝึกหัดไว้ให้มากพอที่เด็กทั้งเก่งและอ่อน จะเลือกทำได้ตามความสามารถและแบบฝึกหัดนั้นควรจะมีจุดเด่นและมีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การใช้หลักจิตวิทยาของเด็ก และการเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการสร้างแบบฝึกหัดของโรเซนบามม์นี้ ได้ตรงกับความเห็นของ รัชณี ศรีไพรวรรณ (รัชณี ศรีไพรวรรณ 2517 : 412 - 413) ที่กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกหัดว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยา และพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกหัดที่จะต้องใช้รูปแบบ สีสวย จูงใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่ามุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถ และจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกหัดต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่เข้าใจง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก เด็กเล็ก ๆ ย่อมสนใจจะทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. ภาระงานที่ให้เด็กทำแบบฝึกหัดต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

(2)
 ริเวอร์ (River, 1968 : 97 - 105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกหัด
 ไว่คังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่อง
 อื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนมีขึ้นทำขึ้นเพื่อทดสอบ
2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้น ๆ
5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว
6. เป็นแบบฝึกที่ให้นักเรียนใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ฮาร์เรส (Harless, no date : 93 - 94) ได้กล่าวถึงลักษณะของ
 แบบฝึกไว่ว่า การเขียนแบบฝึกหัดต้องแน่ใจในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และควร
 สร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการแก้และสนองตอบดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนั้นต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่า
 แต่ละแบบแต่ละข้อต้องการให้ทำอะไร
3. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกหัดแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบว่ามีวิธีการ
 ตอบอย่างไร
4. นักเรียนควรมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าดังกล่าวด้วยการแสดงออกทาง
 ความสามารถ และความเข้าใจลงในแบบฝึกหัด
5. นักเรียนควรมีโอกาสนำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมาย

ที่สุด

①

แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาทักษะมาก เพ็คตี้ (Petty. 1963 : 469 - 472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ และมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้แก่เด็กบทต่อบท หรือหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะ สำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้นเรียน
4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าว มีดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้นักครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่

8. แบบฝึกหัดที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกหัดที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงาน เวลา ในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในค่านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลา ในการลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานคำทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกหัดช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าการใช้วิธีพิมพ์ลงกระดาษทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึก และมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

นอกจากนี้ยังมีผู้เสนอแนะถึงลักษณะของแบบฝึกหัดทักษะการเขียนและการเขียนสะกดคำโดยเฉพาะเอาไว้หลายท่าน ดังเช่น แดคคาเนีย (Daccany, 1963 : 306) ได้แนะนำแบบฝึกทักษะการเขียนได้ดังนี้

1. แบบให้เขียนตามคำบอก (Copy Experience)
2. แบบให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้เหมาะสม
3. แบบจับคู่ โดยจับคู่ข้อความ 2 ข้อความ ให้เรียงเป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน
4. แบบฝึก แบบสร้าง คือให้ประโยคมาแล้วให้นำคำในวงเล็บท้ายประโยค มาใส่ลงในตำแหน่งที่ถูกต้องในประโยคเดิม
5. แบบให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้

ลอเรนซ์ และเฮเคน (Lawrence and Hayden, 1972 : 62 - 72) เสนอแนะว่าควรใช้สิ่งของ รูปภาพที่นักเรียนเคยเห็น นำไปสู่การสะกดคำ และให้

นักเรียนฝึกสะกดคำโดยอาศัยรูปภาพเป็นหลัก เพื่อเตือนความจำของนักเรียนในเรื่อง การเขียนสะกดคำ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ เอ็มเมอร์ลด์ ที่เสนอแนะเอาไว้ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1964 (Emerald, 1964 : 133 - 135) ว่า ควรแนะนำให้นักเรียน เรียนรู้ความหมายของคำโดยใช้รูปภาพ หนังสือสำหรับนักเรียนควรมีรูปภาพเพื่อเปิด โอกาสให้นักเรียนมีประสบการณ์ในเรื่องความหมายของคำ ดังนั้นแบบฝึกหัดสำหรับ นักเรียนชั้นประถมควรมีรูปภาพ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์พร้อมกับความหมาย ของคำนั้น ๆ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำดังกล่าว สรุปได้ว่าแบบฝึก เป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน และการฝึกทักษะแต่ละทักษะนั้น ควรจะมีวิธีฝึกหลาย ๆ แบบ โดยใช้แบบฝึกที่แตกต่างกันออกไปเพื่อให้นักเรียนจะไม่เบื่อหน่าย ต่อการฝึก โดยเฉพาะกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา แบบฝึกนั้นควรมีรูปภาพ ประกอบด้วย เพื่อเป็นเครื่องเร้าความสนใจให้อยากทำแบบฝึก แบบฝึกนั้นนอกจากจะเป็น เครื่องมือที่สำคัญต่อการเรียนทักษะทางภาษาของนักเรียนแล้ว ยังมีประโยชน์สำหรับครู ในการสอน ทำให้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้น ๆ ของเด็ก เห็นข้อบกพร่องในการเรียน ซึ่งจะได้แก้ไขปรับปรุงได้ทันทางที่เป็นการช่วยทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

นักจิตวิทยา และนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

อนาตาซี (Anastasi, 1968 : 541) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ หมายถึงความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ๆ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี เชื้อชาติ และสถาบันต่าง ๆ

แมคโคเนล (Mc. Donald, 1959 : 564) ให้ความหมายว่าทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงของพฤติกรรมที่จะแสดงออกมาในทางใดทางหนึ่ง หรือเป็น ความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางใดทางหนึ่ง

กู๊ด (Good, 1973 : 48) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการแสดงออกในทาง สนับสนุนหรือคัดค้านต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น รัก เกลียด กลัว ไม่พอใจ มากน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น ๆ

แลมเบิร์ต (Lambert, 1964 : 50) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ หมายถึง ลักษณะที่คงที่ของความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงออกต่อบุคคล กลุ่มสังคม และเหตุการณ์ต่าง ๆ

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1967 : 214) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดหรือสถานการณ์ใด ๆ ในทางเข้าหาหรือออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะ ตอบสนองในครั้งต่อไป ในแนวที่โน้มเอียงไปในลักษณะเดิมเพื่อพบสิ่งนั้นอีก

อัลพอร์ต (Allport, 1969 : 20) ให้ความหมายว่า ทัศนคติเป็น ลักษณะทางจิตใจ ความพร้อม ตลอดจนประสบการณ์ที่จะกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรม และกำหนดทิศทางของพฤติกรรมในทางตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่บุคคล เข้าไปเกี่ยวข้อง

เคนเคอร์ (Kendler, 1974 : 572) ให้ความหมายทัศนคติว่า หมายถึง ความพร้อมของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสังคมแวดล้อม หรือเป็น ความโน้มเอียงที่จะแสดงพฤติกรรมที่สนับสนุน หรือคัดค้านประสบการณ์บางอย่าง บุคคล สถาบัน ตลอดจนแนวความคิดบางอย่าง การแสดงออกของทัศนคติโดยอาศัยพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ แสดงออกในลักษณะที่เห็นด้วย พึงพอใจ หรือชอบ เรียกว่า

ทัศนคติเชิงนิมิต (Positive Attitude) ถ้าแสดงออกในลักษณะที่ไม่เห็นด้วย ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ เบื่อหน่าย ซิงซัง ไม่อยากเข้าใจ ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ (Negative Attitude) และทัศนคติเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออก ในทางพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดของบุคคล

นอกจากนี้นักการศึกษาไทยได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ดังนี้

สุรางค์ จันทน์เอม (สุรางค์จันทน์เอม 2514 : 20) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ คือสภาพทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์ ซึ่งจะทำให้บุคคลมีท่าทีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

เคโซ สวานานท์ (เคโซ สวานานท์ 2512 : 28) ได้ให้ความหมาย ของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติเป็นคุณลักษณะของบุคลิกภาพที่สร้างขึ้นได้ เปลี่ยนแปลงได้ และเป็นแรงจูงใจที่กำหนดทิศทางการพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ดังนั้นทัศนคติ จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวในหน้าที่ การงาน หรืออาชีพของตน

เชคคักค์ โฆวาสินธุ์ (เชคคักค์ โฆวาสินธุ์ 2520 : 38) ได้สรุปความหมาย ของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติหมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการ เรียนรู้ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม หรือแนวโน้มที่จะ ตอบสนองต่อสิ่งเรานั้น ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือ คัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบวิธีของสังคม (Socialization) ซึ่งทัศนคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นได้ชัดในกรณีที่สิ่งเรานั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม

องค์ประกอบของทัศนคติ

เชคคักค์ โฆวาสินธุ์ ได้สรุปว่า ทัศนคติมียุองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ หรือความเข้าใจ (Cognitive Component) ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า เพื่อเป็นเหตุผลในการที่จะสรุปรวมเป็นความเชื่อ หรือช่วยในการ ประเมินผลสิ่งเรานั้น ๆ

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล (Feeling Component): ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า เป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่าพอใจ หรือไม่พอใจ ต้องการ หรือไม่ต้องการ ก็ หรือเลว อย่างไร

3. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม (Action Tendency Component) หรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้านทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล (เชดคักคิ โสวาสินธุ 2520 : 40)

ลักษณะทั่วไปของทัศนคติ (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 20-21)

1. ทัศนคติ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดมาจากประสบการณ์ของบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งติดตัวมาแต่กำเนิด

2. ทัศนคติเป็นเครื่องกำหนดขอบเขต และวิธีการที่เด็กจะใช้ในการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ หมายความว่า คนเราพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ในแง่ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะเรามีทัศนคติไม่เหมือนกัน

3. ทัศนคติอาจจะเป็นสิ่งถาวรซึ่งติดตัวเด็กอยู่ตลอดชีวิตก็ได้ เพราะทัศนคติทำให้คนมั่นใจในการปฏิบัติตามทัศนคติในคอนตันมากขึ้น ดังนั้นทัศนคติจึงมีลักษณะที่จะเป็นสิ่งถาวร

4. ทัศนคติมีผลกระทบต่อผลการเรียนของเด็ก ถ้าเด็กมีทัศนคติที่ดีต่องานในชั้น ต่อครู เด็กย่อมได้รับความพอใจ และความสำเร็จจากการเรียนนั้นไม่มากนัก ในทางตรงข้าม ถ้าเด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่องานในชั้น และต่อครูแล้วเด็กมักประสบแต่ความล้มเหลว

อัลพอร์ต (Allport. 1969 : 21 - 272) ได้จำแนกทัศนคติออกเป็น

5 ลักษณะ คือ

1. ภาวะทางจิตใจและประสาท (Mental and neural state) ซึ่งจะแสดงให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น โกรธ กลียุค รัก เป็นต้น
2. ความพร้อมที่จะตอบสนอง (Readiness to respond) คือเมื่อมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใด ก็พร้อมที่จะตอบสนองสิ่งนั้น ตามลักษณะของทัศนคติที่เกิดขึ้น เช่น ชอบวิชาศิลปะ สมักรักใจและต้องการที่จะเรียน หรือสนใจวิชาศิลปะอยู่เสมอ
3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ (Organized) เกิดขึ้นเป็นกลุ่มและจัดระบบไว้แล้วในตัวเองคือ เมื่อเกิดทัศนคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน และติดตามมาด้วยพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น เมื่อโกรธหน้าบึ้ง
4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ (Through Experience) หมายความว่า ประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างทัศนคติได้
5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก (Exercing a directive and for dynamic influence on behavior) การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับทัศนคติเป็นสำคัญ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

สุรางค์ จันทน์เอม (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 23 - 24) ได้กล่าวว่าวิธีการที่ครูอาจใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเด็ก ให้ไปในทางที่พึงประสงค์ มีดังนี้

1. ชี้แจงอธิบาย เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างแจ่มแจ้ง บางทีเด็กอาจมีทัศนคติที่ไม่ดีเพราะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างคร่าว ๆ กลาง ๆ ถ้าเด็กได้ทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด เด็กอาจเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้
2. ให้เด็กได้ดูภาพยนตร์ หรือฟังเรื่องราวที่ยุ่ยอารมณ์ให้ชอบสิ่งที่เด็กไม่ชอบมาก่อน ก็อาจช่วยให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติได้มากเหมือนกัน
3. จัดให้เด็กได้คบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีทัศนคติที่ดี อาจจะช่วยได้โดยให้เด็กอาศัยการเอาอย่างจากเพื่อน

4. การอ่านหนังสือที่เด็กช่วยให้อ่านได้ก็ช่วยให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติได้ในบางโอกาส แต่ครูต้องคอยอภิปรายกับเด็ก และชี้ช่องให้เด็กมองเห็นจุดสำคัญหลังจากที่ได้อ่านหนังสือแล้ว

5. การจัดประสบการณ์ให้เด็กได้เรียนโดยการกระทำ อาจจะช่วยแก้ไขทัศนคติของเด็กได้มาก ในขณะที่เด็กได้รับประสบการณ์นั้น ๆ ครูต้องคอยดูแล และให้ความช่วยเหลืออยู่ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้รับความเข้าใจเรื่องนั้นอย่างแจ่มแจ้ง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติดังกล่าว พอที่จะสรุปได้ว่าทัศนคติเป็นความรู้สึกของบุคคลที่เป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ และเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์ หรือแม้กระทั่งความคิดเห็นต่าง ๆ ทัศนคติมีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ ได้แก่ ความรู้-ความเข้าใจ ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งนั้น ๆ ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถอ้างอิงได้จากพฤติกรรมหรือการตอบสนองของบุคคลนั้น ๆ ทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้รับการปลูกฝัง มิได้มีติดตัวมาแต่กำเนิด บางอย่างอาจจะค่อนข้างถาวร เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่ก็สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้

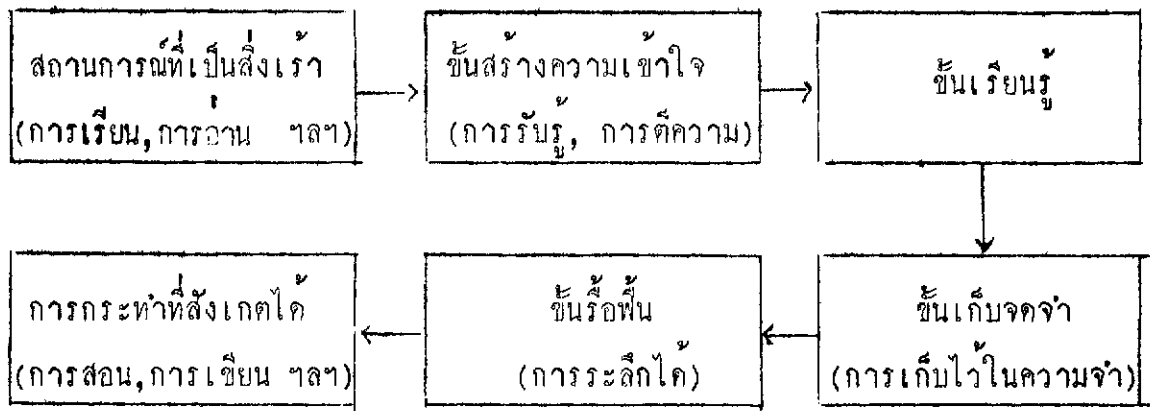
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

การดำเนินชีวิตของคนตามปกติต้องอาศัยการจำมากพอ ๆ กับการเรียนหนังสือ ดังนั้นความจำจึงเป็นกระบวนการทางจิตใจที่สำคัญที่ควรได้รับความเอาใจใส่จากครู และนักการศึกษา (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 25) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เสาวณีย์ คุณาวัฒนาวุฒิ ที่ว่า การจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เรารับรู้หรือเรียนรู้ มีความสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในการเรียน การสอน ควรต้องสอนให้นักเรียนรู้จักจำเนื้อหาที่เรียนอย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การเรียน การสอนในโรงเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น (เสาวณีย์ คุณาวัฒนาวุฒิ 2517 : 74)

ความคงทนในการจำ (Retention) คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งระยะไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง (Adam. 1969 : 9) ความจำ ได้แก่ ความรู้เดิม ซึ่งสะสมไว้ในระบบประสาท โดยระบบประสาทได้ทำให้กลมกลืนกับความรู้อื่นๆ เรียบร้อยแล้ว หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ความจำนั้นได้แก่การสร้างระบบความรู้ขึ้นใหม่ หลังจากที่ได้เรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งไปแล้ว ซึ่งการที่จะจดจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ แต่องค์ประกอบที่น่าสนใจก็คือ องค์ประกอบของการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ความพร้อม (Readiness) การตั้งใจ (Motivation) ทศนคติ (Attitude) การจำการลืม (Remember and Forgetting) ผู้เรียน ผู้สอน สิ่งแวดล้อม (Learner, Lecturer and Environment) (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 10 - 25) และในเรื่องของกระบวนการเรียนรู้ กาเย (Gagné. 1970 : 70 - 71) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำไว้ดังนี้

1. ขั้นสร้างความเข้าใจ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
2. ขั้นเรียนรู้ ในขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น
3. ขั้นเก็บไว้ในความจำ คือการนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนของความจำเป็นช่วงเวลาหนึ่ง
4. ขั้นการรื้อฟื้น คือการเอาสิ่งที่เรียนไปแล้ว และเก็บเอาไว้นั้นออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้

ขั้นตอนเหล่านี้จะมีช่วงการเกิดที่ใกล้เคียงกัน ขั้นที่ 1 และ 2 อาจจะรวมกันเป็นสภาพของการเรียนรู้ ส่วนขั้นที่ 3 และ 4 เป็นสภาพของการจำ ซึ่งเขียนแผนภูมิไว้ดังนี้

ชัยพร วิชชาวุธ (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 3 - 20) กล่าวว่า ลำดับขั้นของความจำแบ่งเป็น 3 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
การเสนอสิ่งเร้า	กิจกรรมแทรก	การทดสอบ

ขั้นการเสนอสิ่งเร้า คือการเสนอสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจำได้ ถ้าสิ่งเร้าที่เสนอนั้นเป็นสิ่งที่ยาก จะต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้เข้าใจเสียก่อน

ขั้นกิจกรรมแทรก คือการให้ผู้เรียนทำกิจกรรมก่อนที่สอดแทรกระหว่างขั้นการเสนอสิ่งเร้าและขั้นการทดสอบ

ขั้นการทดสอบ คือการที่จะชี้บ่งว่าผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด วิธีทดสอบความจำมี 3 วิธีคือ การจำได้ การระลึกได้ และการเขียนซ้ำ

การเรียนรู้และความจำไม่อาจแยกออกจากกันได้ เพราะการเรียนรู้ทุกเรื่องจะต้องอาศัยความจำเป็นพื้นฐานจึงจะนำไปสู่ความสามารถทางสมองในขั้นสูงได้ ดังนั้นถ้าจะทดสอบว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้หรือยัง หรือทดสอบผลของการเรียนรู้ จึงมีความจำรวมอยู่ด้วยทุกครั้ง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การทดสอบความจำ ก็คือ การทดสอบว่าผลของการเรียนรู้ยังคงอยู่หรือไม่ (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 37)

ระบบความจำของคน แยกเป็น 3 ระบบ คือ

1. ระบบความจำการรู้สึกสัมผัส (Sensory memory)
2. ระบบความจำระยะสั้น (Short - term memory)
3. ระบบความจำระยะยาว (Long - term memory)

ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว ความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่าความจำระยะสั้น เราจะไม่รู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการใช้หรือมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสะกิดใจก็สามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ความจำระยะยาวเป็นความจำที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการตีความซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจ และความเชื่อของแต่ละคน สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ อาจสรุปได้เป็น 2 ประการ ประการแรกได้แก่ ลักษณะของความต่อเนื่อง หรือความสัมพันธ์ของประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ ประการที่สอง ได้แก่ การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วอยู่เสมอ ซึ่งการศึกษาทบทวนสิ่งที่จำได้คืออยู่แล้วซ้ำอีกจะช่วยให้ความจำถาวรมากยิ่งขึ้น และถ้าได้ทบทวนอยู่เสมอแล้วช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว หรือความคงทนในการจำ ประมาณ 14 วัน หลังจากที่ผ่านมาการเรียนรู้ไปแล้ว (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 118)

ส่วนประกอบที่ทำให้คนจำได้

สุรางค์ จันทน์เอม (สุรางค์ จันทน์เอม 2514 : 30) ได้สรุปว่าในการเรียนการสอนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับความจำอยู่มาก ส่วนประกอบที่ทำให้คนจำได้มีดังนี้

1. เนื้อหาที่มีความหมาย เด็กจะท่องจำเนื้อหาที่มีความหมายได้มากที่สุด
2. การจัดระบบความรู้เข้าเป็นหลักการ เป็นหมวดหมู่ ซึ่งจะสะดวกแก่การจำ
3. วิธีเรียนที่ดี จะช่วยให้เด็กจดจำเรื่องที่เรียนได้เร็ว และลืมยาก วิธีเรียนที่ดีที่เป็นที่ยอมรับได้แก่การศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจ การเปรียบเทียบกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว การย่อ การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และการทบทวนในเวลาอันเหมาะสม เป็นต้น

4. การเรียนรู้แจ่มแจ้งเห็นจริง ได้แก่ การสอนให้นักเรียนมองเห็นและเข้าใจปัญหาเดียวกันในมุมมองต่าง ๆ กัน โดยจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้ให้เด็ก
5. การทบทวน การทบทวนจะช่วยให้นักเรียนจำเรื่องที่เรียนได้มาก และจำได้นาน
6. ความสนใจ การให้ความสนใจในสิ่งใดจะช่วยให้นักเรียนจำเรื่องนั้น ๆ ได้ดีขึ้น
7. เครื่องช่วยความจำต่าง ๆ เช่น โน้ตย่อ จะเป็นเครื่องช่วยความจำของเด็กได้มาก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำดังกล่าว สรุปได้ว่าความจำเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งใดจะต้องอาศัยความจำเป็นบันไดขั้นต้นจึงจะก้าวไปสู่ความสามารถทางการเรียนรู้ขั้นอื่น ๆ ต่อไปได้ คนเราจะเกิดความรู้ ความเข้าใจ แยกแยะ เปรียบเทียบ ประเมินค่าสิ่งใดได้ต้องผ่านความสามารถทางสมองในระดับความจำมาก่อน และในขั้นนี้ต้องอาศัยความจำในระยะยาว (Long-term memory) คือสามารถระลึกได้ ถึงแม้ช่วงเวลาจะผ่านไปนานแล้วช่วงหนึ่ง ซึ่งหมายถึงมีความคงทนในการจำ ดังได้กล่าวแล้วว่าความจำเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากการเรียนรู้ได้ จึงสมควรที่จะส่งเสริมให้เด็กได้เกิดความรู้ในระยะยาว เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การทบทวน การทำซ้ำ การฝึกฝน โดยเฉพาะในสิ่งที่ต้องการให้เกิดทักษะ โดยเฉพาะในการเรียนภาษา เช่น ทักษะในการเขียน เป็นต้น จำต้องให้มีการฝึกด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนจำได้คงทน และสามารถนำมาใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำ

รัสเซล (Russell, 1947 : 406) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และคำศัพท์ของนักเรียน

ระดับ 3 ถึง 5 จำนวน 135 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ พบว่าการเขียนสะกดคำ มีความสัมพันธ์กับความหมายของคำ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .80 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทาวน์เซนต์ (Townsend. 1947 : 465 - 471) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ และคำศัพท์ของนักเรียนระดับ 3 ถึงระดับ 12 พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจคำศัพท์

การสะกดคำยังมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการอ่าน ดังที่ เกรย์ (Gray. 1949 : 403) ศึกษาพบว่าการอ่านกับการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านสูง จะมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูง และในทางตรงข้ามผู้ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ดี ย่อมมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่ดีตามไปด้วย

ในปี ค.ศ. 1955 ฮอลโลว (Hollow. 1955 : 158 - 161) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการฟังของนักเรียน ระดับห้า จำนวน 602 คน โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจ 2 ชุด ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการฟัง มีความสัมพันธ์กันปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความสามารถทั้งสองค่านี้นี้เท่ากับ .33 และในปีเดียวกันนี้ เพ็ทตี้ (Petty. 1955 : 689) ได้วิเคราะห์เสียงในการสะกดคำยาก พบว่า การออกเสียงของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์ต่อความยากในการสะกดคำเลย เขามีความคิดเห็นว่า การเรียนรู้ค่าแต่ละคำของบุคคลนั้นเป็นปัญหาเฉพาะคน

มอริสัน และเพอร์รี่ (Morison and Perry. 1959 : 222 - 227) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ กับความสามารถ

ในการอ่านทั่ว ๆ ไปของนักเรียนระดับ 3 ถึงระดับ 7 โดยใช้แบบทดสอบ California Achievement Test พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไปมีความสัมพันธ์กันสูง

ในปีเดียวกันนี้ อารอน (Aaron, 1959 : 138 - 142) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ โดยใช้คำ 60 คำ ทดสอบเด็กระดับ 4 จำนวน 193 คน และระดับ 8 จำนวน 174 คน พบว่า

1. เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใดนั้นจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก็ด้วย ทั้งในเด็กระดับ 4 และระดับ 8

2. เด็กระดับ 8 ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้ จะสามารถเขียนสะกดคำได้ดีด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามเด็กในระดับ 4 ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้ ไม่ได้เป็นเครื่องชี้บ่งว่าเด็กจะเขียนสะกดคำได้ดี

3. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำต่ำ

สลัดเตอร์ (Slattery, 1970 : 38014) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่เด็กเรียนในระดับ 9 จำนวน 320 คน ด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้องโดยใช้คำต่าง ๆ กัน ผลปรากฏว่า วิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ยังคงมีการสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป ซึ่งเขาได้สรุปว่าความต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนการสะกดคำต่าง ๆ มาก ๆ

คาทาลาโน (Catalano, 1976 : 4983-A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้กับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ โดยได้ทำการทดลอง

กับนักเรียนระดับ 6 ในรัฐยูทาห์ ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ พบว่านักเรียน
ที่เรียนจากวิธีการทั้ง 2 กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชวาร์ทซ์ (Schwartz. 1976 : 8028- A) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้าน
ความสามารถของนักเรียนที่ได้รับการรู้การสะกดคำโดยการผันคำ และการสะกด
การันต์ กับนักเรียนในระดับ 2 ถึงระดับ 5 ระดับละ 40 คน โดยในแต่ละกลุ่ม
จะแบ่งเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มอ่อน ในการสะกดคำ เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบ
เลือกตอบเกี่ยวกับคำที่ไม่มี ความหมาย และการเขียนตามคำบอกเกี่ยวกับคำที่ไม่มี
ความหมาย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มที่สะกดคำเก่ง กับที่สะกดคำไม่เก่ง
มีแนวโน้มในการพัฒนาการด้าน การสะกดคำดีขึ้น

พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710 -A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการศึกษา และสอนโดยใช้ตำรา กับนักเรียนระดับ 3
จำนวน 94 คน ในรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกม
การศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา

ในปี ค.ศ. 1980 เกลเดน (Gladene. 1980 : 66) ได้ทำการศึกษา
เปรียบเทียบโปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำระหว่างข้อความที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกับ
ข้อความที่มีเนื้อหาไม่ต่อเนื่องกัน โดยไปทดลองกับนักเรียนระดับ 3 ที่อ่อนในการสะกดคำ
จากโรงเรียน Saskatoon ประเทศ Canada จำนวน 36 คน แบ่งนักเรียน
ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำที่มีความหมาย
กลุ่มที่ 2 สะกดคำที่ไม่มี ความหมาย กลุ่มที่ 3 ใช้โปรแกรมตัวเลข ผลปรากฏว่า
ไม่พบความแตกต่างทางการสะกดคำของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม

จากการวิจัยเกี่ยวกับการสะกดคำพอสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียน
สะกดคำมีความสัมพันธ์กับทักษะด้านการฟัง การพูด และการอ่าน ถ้าต้องการจะให้
นักเรียนมีความสามารถทางการสะกดคำดี จะต้องฝึกฝนทักษะเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอ

ทักษะทางการเขียนเป็นทักษะที่ฝึกให้ดีขึ้นได้ แต่ต้องใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างเข้าช่วยในการสอน เป็นคนว่าสอนโดยการให้เด็กเลียนแบบ การให้สังเกต การเขียนตามคำบอก การมองเห็นภาพ ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้การเขียนสะกดคำของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

แคลนตัน (Clanton, 1977 : 7220- A) ได้ศึกษาถึงผลของวิธีการตัดอักษรตามวิธีการสอนสะกดคำ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป สัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัด รวม 3 สัปดาห์ กับนักเรียนระดับ 6 - 7 จำนวน 194 คน ผลปรากฏว่า

1. คะแนนจากการทดสอบสะกดคำของกลุ่มทดลองไม่สูงไปกว่ากลุ่มควบคุม
2. กลุ่มทดลองไม่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดคะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด
3. นักเรียนระดับ 6 ที่ใช้ระบบการสอนที่ดี ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ 7 ที่เป็นกลุ่มทดลอง

ลอว์รี่ (Lowry, 1978 : 817- A) ได้ศึกษาผลในการใช้แบบฝึกหัดทักษะกับนักเรียนในระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน ผลปรากฏดังนี้

1. แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด
3. แบบฝึกหัดช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การนำแบบฝึกหัดมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนเพิ่มขึ้น

ชเวนดิงเจอร์ (Schwendinger, 1977 : 51) ได้ศึกษามลการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 503 คนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงแบบเขียนตามคำบอก และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพของจริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชวอรัท (Schwartz, 1977 : 55) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก ปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการใช้รูปภาพที่มีความหมายมีแนวโน้มของผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ สรุปได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนได้มาก ในการเรียนรู้เรื่องการสะกดคำ โดยเฉพาะแบบฝึกหัดที่อยู่ในลักษณะเป็นรูปภาพของจริง จะช่วยทำให้เด็กเข้าใจความหมายสิ่งที่เป็นนามธรรมได้มากขึ้น เป็นส่วนทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนการสะกดคำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสะกดคำ

ชาฟเฟรน (Schaffran, 1972 : 4430-A) ได้ศึกษาผลของมาตรฐานกลุ่มและผลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำและทัศนคติของนักเรียนระดับ 4 จำนวน 54 โรงเรียน แบ่งเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ มีการทดลองเก้าชนิด ชนิดละ 6 ห้องเรียน กลุ่มละ 3 ห้องเรียน ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า คะแนนการสะกดคำที่ทดสอบภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับมาตรฐานของกลุ่มและผลย้อนกลับของผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ และ

ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานกลุ่มและผลย้อนกลับของผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของนักเรียนนั้นไม่แน่นอน

ในปี ค.ศ. 1973 แกมเบรล (Gambrell. 1974 : 4558- A) ได้ศึกษาผลการตัดสินใจของนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ และทัศนคติที่มีต่อหลักสูตรการสะกดคำ ใช้นักเรียนระดับ 3, 4, 5 และครูอาสาสมัครในระดับนี้อีก 40 คน โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 ครูเป็นผู้ตัดสินใจให้นักเรียนเรียนในเนื้อหาและวิธีการศึกษาการสะกดคำ กลุ่มที่ 2 ครูและนักเรียนร่วมกันตัดสินใจ โดยนักเรียนกำหนดเนื้อหา ครูกำหนดวิธีการศึกษา กลุ่มที่ 3 นักเรียนเป็นผู้ตัดสินใจเองทั้งหมด ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการสะกดคำภายใต้ระดับการตัดสินใจของนักเรียนทั้ง 3 ระดับก็ไม่แตกต่างกัน

สเตฟานีเดส (Stefanides. 1976 : 1392- A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของนักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 4 โดยใช้การสอนสะกดคำเป็นรายบุคคลกับการสอนแบบเดิม โดยทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์และสอวัตทัศนคติก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนสะกดคำเป็นรายบุคคลมีทัศนคติในทางบวกต่อการเขียนสะกดคำมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

แมคคอลลูน (Mc Aloon. 1976 : 5805- A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของโครงการสะกดคำในโรงเรียนประถมศึกษา 3 โครงการ โดยใช้นักเรียนระดับ 3, 4 และ 5 โครงการทั้ง 3 โครงการ ประกอบด้วย กลุ่มทดลองซึ่งใช้บัญชีคำพื้นฐานกลุ่มควบคุมมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้โครงการการสะกดคำแบบมีผู้ให้คำแนะนำ กลุ่มที่ 2 ไม่ต้องให้คำแนะนำโดยใช้ชุดการสะกดคำจากหนังสือประมวลคำ พบว่าทัศนคติของนักเรียนทั่วไป จะชอบการสะกดคำมากกว่าที่ไม่ชอบ นักเรียนรู้จักความสำคัญของ

การสะกดคำ นักเรียนชายมีทัศนคติที่ชอบการสะกดคำน้อยกว่านักเรียนหญิง และ
กลุ่มทดลองมีทัศนคติที่ชอบการสะกดคำมากกว่ากลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่ม

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการสะกดคำ สรุปได้ว่าการสอนสะกดคำ
เพื่อให้นักเรียนเกิดทัศนคติในทางบวกต่อการสะกดคำนั้น ครูจะต้องให้เด็กเห็นความสำคัญ
ของการสะกดคำ หมายความว่าในคำที่สะกด ตลอดจนการใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบโดย
คำนึงถึงความสามารถรายบุคคลของเด็กด้วย ซึ่งทัศนคติที่ดีต่อการสะกดคำจะช่วยส่งเสริม
ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนสะกดคำให้ดีขึ้นด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

คอร์รี่ และมิเชล (Corry and Micheal, 1973 : 17 - 19) ได้ทดลอง
เปรียบเทียบการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง กับการสอนแบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนและความคงทนในการจำ พบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยตนเองมีความคงทนในการจำ
ดีกว่าการเรียนจากการสอนแบบปกติ

โจเบส (Jobes, 1976 : 5197- A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการ
สะกดคำ โดยใช้วิธีฝึกด้วยการเขียนแบบ และการสังเกต ซึ่งให้ทราบและไม่ทราบผล
การเรียนใช้กลุ่มตัวอย่าง 12 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ในสามคนนั้น
ให้คนหนึ่งฝึกด้วยการเขียนแบบ อีก 2 คนฝึกให้เป็นผู้สังเกต หลังจากการฝึกมีการทดสอบ
โดยการถาม พบว่า การฝึกสะกดคำโดยการเขียนแบบได้รับความสำเร็จในการเขียน
สะกดคำและมีความคงทนในการจำได้ดีกว่าการสอนโดยให้การสังเกต

พินเตอร์ (Pinter, 1977 : 710 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการศึกษา และสอนโดยตัวรา กับนักเรียนระดับ 3

จำนวน 94 คน โดยทำการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง ภายหลังจากทดลอง 3 สัปดาห์ ทำการทดสอบอีกเป็นครั้งที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการสะกดคำ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่ใช้เกมการศึกษามีความคงทนในการจำสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา

จากการศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการจำและความคงทนในการสะกดคำนั้น สรุปได้ว่าการสอนโดยการให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง แก้ปัญหาเอง การฝึกให้กระทำตามโดยการเลียนแบบ กระทำซ้ำ และใช้สื่อการเรียนต่าง ๆ เข้าช่วยในการสอน จะช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแก่เด็ก และยังช่วยให้การเรียนรู้ที่มีความคงทน ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนการสอนอีกด้วย

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการสะกดคำ

อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ 2507 : 91 - 92) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา พบว่าความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความมีความสัมพันธ์กัน และนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายที่มีอายุในระดับเดียวกันจะมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน สมประสงค์ สถาปิตานนท์ (สมประสงค์ สถาปิตานนท์ 2507 : 51 - 54) ได้สร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน 11 โรงเรียนในภาคการศึกษา 1

ปรากฏผลดังนี้ ในการศึกษาความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำนั้น เด็กหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย เด็กที่มีวัยต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ตกซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างเห็นได้ชัดเจน

อนันต์ ทิพย์รัตน์ (อนันต์ ทิพย์รัตน์ 2515 : 1 - จ) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียนคำควบกล้ำ และคำที่มีเสียง ร ล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยสร้างแบบทดสอบเพื่อทดสอบการอ่านและการเขียนตามคำบอก ปรากฏผลดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ และคำที่มีเสียง ร ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวทั้งหมดไม่แตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการอ่านคำเหล่านี้ต่างกัน
3. นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายโดยเฉลี่ย มีความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ และคำที่มีเสียง ร ล สูงกว่าความสามารถในการอ่านคำดังกล่าว
4. คำทุกคำที่นำมาทดสอบ มีนักเรียนอ่านผิดหมดทุกคำ แต่มีบางคำถึงแม้จะอ่านผิดแต่สามารถเขียนได้ถูกต้อง

✓ งามจิตต์ อ่ำไพ (งามจิตต์ อ่ำไพ 2523:81) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่งโดยสร้างแบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ 1 ชุด นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓ ไซศรี วรชกวีชา (ไซศรี วรชกวีชา 2524 : 83 - 86) ได้ศึกษา การสอนอ่านไทยชั้นประถมปีที่ 1 โดยให้หลักการจัดลำดับขั้นการเรียนรู้ พบว่า ในการ สอนอ่านนั้น ถ้าสอนแบบอ่านแจกลูกสะกดคำ โดยให้เขียนสะกดคำไปพร้อมกับการอ่าน และซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่าน จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านทางคำ การจับคู่คำกับรูปภาพ การเติมคำ และการสะกดคำดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติ และ ทำให้นักเรียนจำคำสะกดคำได้แม่นยำ เขียนหนังสือคล่องขึ้นกว่าเดิม

จากผลงานวิจัยเกี่ยวกับการสะกดคำ สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน สะกดคำ มีความสัมพันธ์กับการอ่าน การฟัง และการแต่งความ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด

การศึกษาสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด สุนันทา โสรัจจ์ (สุนันทา โสรัจจ์ 2511 : 87 - 88) ได้ศึกษาถึงความสามารถทางการเขียนสะกดคำ และศึกษามูลเหตุ แห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร โดย ใช้แบบทดสอบคำ 2 ชุด มี 2 ภาคคือ ภาคตัวสะกด และภาคเหตุผล พบว่า โดยเฉลี่ย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาเฉพาะในจังหวัดพระนคร มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ อยู่ในเกณฑ์ต่ำและการกระจายของคะแนนก็ไม่แตกต่างกัน แสดงว่าไม่ว่าเด็กเรียนเก่งหรือ อ่อน มีโอกาสเขียนสะกดคำผิดได้เท่า ๆ กัน และพบมูลเหตุแห่งการเขียนสะกดคำผิด มีลำดับดังนี้คือ การมีประสบการณ์ผิด ร้อยละ 33.53 การไม่ทราบความหมายของ คำที่เขียน ร้อยละ 24.36 การรู้หลักภาษาไทยไม่แม่นยำ ร้อยละ 22.32 การออกเสียงผิด ร้อยละ 7.75 การใช้แนวเทียบผิด ร้อยละ 6.05 และเกิดจากการเดา ร้อยละ 5.45 ส่วนอีก ร้อยละ 1.19 ไม่ทราบเหตุผล

ไพจิตร วัฒนากุล (ไพจิตร วัฒนากุล 2517 : 92 - 93) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ สาเหตุการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์

ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แขนงศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาค
การศึกษา 7 พบว่าสาเหตุที่นักเรียนทั้ง 2 แขนงเขียนผิดมี 9 เหตุผล เรียงตาม
ลำดับดังนี้คือ ผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิด ร้อยละ 23.24 รุ้หลักภาษาไม่แม่นยำ
ร้อยละ 15.72 ไม่ทราบความหมาย ร้อยละ 15.66 ออกเสียงผิด ร้อยละ 14.98
ถ่ายทอดคำตามเสียงและตัวอักษรของภาษาต่างประเทศ ร้อยละ 8.35 ผิดเพราะเคา
ร้อยละ 6.03 เขียนตามความเคยชิน ร้อยละ 5.06 ใช้แนวเทียบผิด ร้อยละ 4.77
เขียนตามความนิยม ร้อยละ 2.74

ในปีเดียวกัน สามารถ สักดิ์เจริญ (สามารถ สักดิ์เจริญ 2517 :
43 - 88) ได้ศึกษาปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในจังหวัดภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้
ไม่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำอันเกิดจากเสียงในภาษาล้านแต่ประการใด นักเรียนสามารถ
แยกเสียงและความหมายของคำได้ดี และเหตุผลในการเลือกเขียนคำนั้น เขียนความที่
เคยเห็น ร้อยละ 34.05 เขียนตามหลักภาษา พจนานุกรม ร้อยละ 19.36 เขียน
ตามความหมายของคำ ร้อยละ 18.53 เขียนเทียบกับคำที่คุ้นเคย ร้อยละ 15.10
เขียนตามเสียงพูดหรืออ่าน ร้อยละ 9.19 และเขียนจากการเดา ร้อยละ 2.63 และ
ยังพบลักษณะการเขียนผิด ของนักเรียนโดยเรียงตามลำดับมากไปน้อย ดังนี้คือ ผิดที่เสียง
สระสั้นยาว ผิดที่การใช้วรรณยุกต์ ผิดที่การใช้ ร ล และคำควบกล้ำ การใช้ รร
(ร.หัน) ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดทั้งคำ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ การตัดเติมอักษร ผิดที่
ตัวการันต์ ผิดที่การใช้ ใ - ไ - อัย

ในปี พ.ศ. 2526 รุจี สุขเสมอ (รุจี สุขเสมอ 2526 : 93) ได้ศึกษา
ระดับความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่าลักษณะคำยากที่
นักเรียนมักเขียนผิดมี 7 รูปแบบ คือ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่ ร ล ว และ

และ รร (ร หัน) ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่การใช้ ไ _ ยั _ มั ผิดที่สระสั้น-ยาว และการประวิสรรชนีย์

ในปีเดียวกันนี้ ชิน โพรธอน (ชิน โพรธอน 2526 : 126 - 140) ได้ศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี พบว่าคำยากที่นักเรียนเขียนผิดมี 9 ลักษณะคือ ผิดทั้งคำ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่อักษรควบกล้ำ ตัว ร ล และ รร (ร หัน) ผิดที่การประและไม่ประวิสรรชนีย์ ผิดที่เสียงวรรณยุกต์ ผิดที่เสียงสระไอ โอ และอัย ผิดที่เสียงสระสั้น-ยาว ผิดที่อักษรนำ และยังพบเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้คือ เขียนสะกดคำผิดเพราะเคยเห็นแบบแผน หรือตัวอย่างที่เขียนสะกด เช่นนี้เสมอ เขียนสะกดผิดเพราะเขียนตามพจนานุกรมหรือหลักภาษา เขียนสะกดผิด เพราะเขียนตามความหมายของคำ เขียนสะกดคำผิด เพราะเขียนตามเสียงพูดเสียงอ่าน เขียนสะกดคำผิดเพราะเขียนตามสำเนียงภาษาถิ่น เขียนผิดเพราะเคย และเขียนตามการถ่าย เสียงคำจากต่างประเทศ

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดดังกล่าว สรุปได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่จะเขียนสะกดคำผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิด ไม่ทราบความหมายของคำที่เขียน ขาดความแม่นยำในความรู้เรื่องหลักภาษา และลักษณะการเขียนผิดก็จะมีทุกลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นที่รูปสระ เสียงสระ วรรณยุกต์ พยัญชนะต้น ตัวสะกด ตัวการันต์ หรือคำควบกล้ำ หรือกล่าวได้ว่ามีการเขียนผิดในทุกส่วนประกอบของคำ ซึ่งเป็นเรื่องที่ครูผู้สอนจะต้องแก้ไขและฝึกฝนการเขียนสะกดคำให้ดียิ่งขึ้น โดยจะต้องให้ความรู้และทักษะที่ถูกต้องในการเรียนการเขียนสะกดคำแก่นักเรียนอย่างเพียงพอ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

นิภา ชวนะพานิช (นิภา ชวนะพานิช 2518 : 61 - 62) ได้สร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเกี่ยวกับการใช้ สระเสียงยาว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ได้รวบรวมจากแบบฝึกหัดที่มีอยู่แล้วตามโรงเรียนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยเรียงลำดับแบบฝึกหัดจากง่ายไปหายาก และนำไปสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกหัดจากอาจารย์ในสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 50 คน อาจารย์โรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน รวม 100 คน ผลปรากฏว่า แบบฝึกหัดเป็นที่ยอมรับเป็นแบบฝึกหัดที่ใช้ได้ เหมาะสมกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น

ในปีเดียวกัน วรรณาด พวงสุวรรณ (วรรณาด พวงสุวรรณ 2518 : 177 - 178) ได้สร้างแบบฝึกผันวรรณยุกต์ สำหรับชั้นมัธยมปีที่ 1 ได้นำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนบางยี่ขันสงเคราะห์ บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน โดยทำการทดสอบก่อนการใช้แบบฝึก และทดสอบหลังการใช้แบบฝึก ผลปรากฏว่านักเรียนมีความรู้ และทักษะในการผันวรรณยุกต์แตกต่างไปจากเดิมในทางที่ดีขึ้น

ศิรินารด เพชรทองคำ (ศิรินารด เพชรทองคำ 2520 : 58) ได้สร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องสระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และปีที่สอง โดยนำไปสอบถามความคิดเห็นจากอาจารย์โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา 6 แห่ง จำนวน 50 คน และอาจารย์โรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง จำนวน 40 คน รวม 90 คน ผลปรากฏว่า แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงสั้น สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและปีที่สอง อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมที่จะนำไปให้นักเรียนใช้เป็นแบบฝึกหัดเสริมทักษะเกี่ยวกับสระเสียงสั้นเป็นอย่างมาก

สมศรี เพ็ชรยิ้ม (สมศรี เพ็ชรยิ้ม 2520 : 137 - 138) ได้สร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแมกค สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดยนำไปทดลองกับนักเรียน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ ปรากฏว่า แบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ $92.73 / 84.00$ ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อน และหลัง เรียนด้วยแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ แสดงว่านักเรียนทำแบบฝึกหัดนี้แล้วจะมีความรู้เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนเพิ่มขึ้นจริง

มนิส ศีลาเจริญ (มนิส ศีลาเจริญ 2521 : 47) ได้สร้างบทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนวัดสร้อยทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน และนำมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ ผลปรากฏว่า บทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดภาษาไทยที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ $95.83 / 90.20$ อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และคะแนนความแตกต่างของการทดสอบก่อนและหลัง เรียนด้วยบทเรียนนี้ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

พ.ศ. 2522 ยุพา ยิ้มพงษ์ (ยุพา ยิ้มพงษ์ 2522 : 40 - 42) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนจังหวัดทหารบก ลพบุรี จำนวน 70 คน ผลปรากฏว่า หลังการทำแบบฝึกหัดชุดนี้แล้ว นักเรียนสามารถเขียนคำที่ใช้อักษรควบแล้วถูกต้องมากขึ้น โดยคะแนนความแตกต่างของการทดสอบก่อน และหลังทำแบบฝึกหัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

ในปีเดียวกัน ตรงกั มั่นเศรษฐวิทย์ (ตรงกั มั่นเศรษฐวิทย์ 2522 : 43) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนอักษรนำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนนิมิงชนูปถัมภ์ จังหวัดยะลา จำนวน 60 คน นำผลมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ

ปรากฏว่า แบบฝึกการเขียนอักษรนำที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 92.41 / 90.40 อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนที่ได้รับการฝึกการเขียนอักษรนำจากแบบฝึกชุดนี้มีความสามารถทางการเขียนอักษรนำเพิ่มขึ้น โดยผลของคะแนนการสอบก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญมา สังข์โพธิ์ (บุญมา สังข์โพธิ์ 2523 : 46) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนวัดหลวง และโรงเรียนบ้านกาสมเขย จังหวัดลำปาง แห่งละ 21 คน นำผลมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ 98.74 / 84.20 อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากจากแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากได้ดีขึ้น

ปี พ.ศ. 2525 ยุพดี พูลเวชประชาสุข (ยุพดี พูลเวชประชาสุข 2525 : 56) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยได้เปรียบเทียบกับ การเขียนตามคำบอก และนำไปทดลองสอนกับนักเรียนโรงเรียนวัดบึงทองหลวง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 72 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุจี สุขเสมอ (รุจี สุขเสมอ 2526 : 97) ได้วิเคราะห์ระดับความยากของคำและนำคำยากมาสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนวัดโพธิ์ทองบน อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่า การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ภายหลังจากทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำดังกล่าว สรุปได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียน และจะช่วยให้นักเรียนเรียนการเขียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น เพราะการเขียนสะกดคำเป็นเรื่องของทักษะ ที่จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และบ่อย ๆ จนนักเรียนเกิดเป็นทักษะ ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนการเขียนสะกดคำ เพื่อช่วยพัฒนาการสะกดคำของเด็กให้ดีขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสะกดคำ

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสะกดคำ มีผู้ทำไว้น้อยมากเท่าที่พบ มีเพียงคนเดียวคือ บุพดี พูลเวชประชาสุข (บุพดี พูลเวชประชาสุข 2525 : 47 - 67) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดบึงทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 72 คน ที่เรียนการเขียนสะกดคำ โดยการใช่แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ กับเรียนโดยเขียนตามคำบอก ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช่แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำภายหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการเรียน ในทางตรงข้ามค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มควบคุมภายหลังการเรียนต่ำกว่าก่อนการเรียน

จากผลงานวิจัยนี้ สรุปได้ว่า การสอนการเขียนสะกดคำด้วยแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ จะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำ การใช่แบบฝึกหัดเข้าช่วยในการสอนจะทำให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะเรียนการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเขียนสะกดคำภายหลังการเรียน จากแบบฝึกในประเทศไทย ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยไว้ แต่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความคงทน จากการใช้สื่อการสอนที่มีลักษณะและวิธีการใกล้เคียงกัน อาทิเช่น อัครวิน พรหมโสภา ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำระหว่างการใช้อุปกรณ์เรียนด้วยตนเองกับการสอนปกติในวิชาเทคโนโลยีทางการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำจากการใช้อุปกรณ์เรียนด้วยตนเอง สูงกว่าการสอนปกติ (อัครวิน พรหมโสภา 2519 : 48 - 49)

ในปีเดียวกัน ศิริพงศ์ พยอมแย้ม ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ โดยใช้อุปกรณ์เรียนด้วยตนเองในวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 70 คน ผลการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับความคงทน ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนจากอุปกรณ์เรียนด้วยตนเองมีความคงทนในการจำสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูตามปกติ (ศิริพงศ์ พยอมแย้ม 2519 : 34 - 37)

ปี พ.ศ. 2521 พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ ได้ศึกษาผลการเรียนรู้และความคงทนในการเรียนรู้โดยการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง ในวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดบัวขาว เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติ (พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ 2521 : 30 - 31)

พ.ศ. 2522 จริญญา สุขพัฒน์ ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องสิ่งมีชีวิต และสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1)

โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนปกติ พบว่านักเรียนที่ใช้บทเรียนสำเร็จรูป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ (จรูญ สุขพันธ์ 2522 : 35)

พยนต์ แสงเดช ได้ศึกษาดลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบแก้ปัญหา กับแบบศูนย์การเรียน กับนักเรียนโรงเรียนสายน้ำทิพย์ และโรงเรียนวัดใหม่ของลม กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบแก้ปัญหาสูงกว่าความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สอนแบบศูนย์การเรียน (พยนต์ แสงเดช 2525 : 68)

จากการศึกษาดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อการเรียนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตาม เช่น บทเรียนสำเร็จรูป ศูนย์การเรียน ชุดการเรียนด้วยตนเอง เข้าช่วยในการสอน จะทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่า การสอนของครูตามปกติ จึงสมควรที่จะคิดหาสื่อการสอนอย่างอื่น ๆ เช่น แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะต่าง ๆ เป็นเครื่องมือช่วยครูในการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้สูงต่อไป

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากสูงกว่าก่อนการสอน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนที่ได้รับการสอนค่าตามกิจกรรมในแผนการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก มีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการสอน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนที่ได้รับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน มีความคงทนในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกัน.

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าได้กระทำตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน

การเลือกโรงเรียนมาศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้คือ

1. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นโรงเรียนที่ทำการสอนเพียงรอบเดียว คือตั้งแต่เวลา 8.00 - 15.00 น.
3. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตั้งแต่ 60 คนขึ้นไป
4. เป็นโรงเรียนที่อาจารย์ใหญ่และคณะครูให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

สำหรับการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 60 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากเลือกห้องเรียน แล้วทำการจับฉลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อเลือกเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

เครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่
 - 1.1 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก จำนวน 11 ชุด
 - 1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก
 - 1.3 แบบสอบถามวัดทัศนคติต่อการสะกดคำ
2. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดัง

ต่อไปนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ในวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับทักษะการเขียน เพื่อศึกษาความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมาย และเนื้อหา

2.1.2 ศึกษาลักษณะความยากของคำ จากตารางวิเคราะห์ ระดับความยากง่ายของคำ โดย ชิน โพร้อน ซึ่งได้คำยากมา 2 ระดับ คือ

ก. ระดับยาก คือคำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนร้อยละ 20 - 40 เขียนคำนั้นได้ถูกต้อง มีจำนวน 146 คำ จำแนกได้ 6 ลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) เป็นคำที่มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์ถึงห้าพยางค์ ซึ่งจำแนกได้ดังนี้ คำหนึ่งพยางค์ จำนวน 29 คำ คำสองพยางค์ จำนวน 82 คำ คำสามพยางค์ จำนวน 29 คำ คำสี่พยางค์ จำนวน 5 คำ และคำห้าพยางค์ จำนวน 1 คำ
- 2) เป็นคำที่มีความหมายเชิงรูปธรรม 78 คำ ความหมายในเชิงนามธรรม 68 คำ
- 3) เป็นคำที่มีพยัญชนะต้นในลักษณะของพยัญชนะประสม จำนวน 28 คำ ซึ่งจำแนกเป็นอักษรควบแท้ 19 คำ อักษรควบไม่แท้ 3 คำ อักษรนำ 1 คำ คำที่มี ห นำ จำนวน 4 คำ คำที่มี อ.นำ ย. จำนวน 1 คำ และมีคำที่ขึ้นต้นด้วย ฤ ฤา จำนวน 4 คำ
- 4) เป็นคำที่มีทั้งตัวสะกด ไม่มีตัวสะกด และตัวการันต์ จำนวน 78 คำ ซึ่งจำนวนเป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามแม่ตัวสะกด 11 คำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามแม่ตัวสะกด จำนวน 41 คำ คำที่มีตัวสะกด 2 ตัว จำนวน 4 คำ คำที่ไม่มีตัวสะกด จำนวน 1 คำ และคำที่มีตัวการันต์ จำนวน 21 คำ
- 5) เป็นคำที่มีสระในรูปแบบต่าง ๆ จำนวน 31 คำ ซึ่งจำแนกได้เป็นคำที่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 13 คำ คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ 6 คำ คำที่มีสระ ไอ-ไอ และ อัย 5 คำ คำที่มี รร (ร.หัน) จำนวน 5 คำ และคำที่เปลี่ยนสระหรือลดรูปสระเมื่อมีตัวสะกด 2 คำ
- 6) คำพิเศษ จำนวน 5 คำ ได้แก่คำราชาศัพท์ จำนวน 2 คำ คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ 3 คำ
 - ข. ระดับยากมาก คือ คำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน ร้อยละ 1 - 20 เขียนคำนั้นได้ถูกต้อง มีจำนวน 20 คำ จำแนกลักษณะประเภทได้ 5 ลักษณะดังต่อไปนี้

1) เป็นคำที่มีพยางค์ตั้งแต่หนึ่งพยางค์ถึงสี่พยางค์ ซึ่งจำแนกได้ ดังนี้คือ คำหนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ คำสองพยางค์ จำนวน 8 คำ คำสามพยางค์ จำนวน 5 คำ และคำสี่พยางค์ จำนวน 4 คำ

2) เป็นคำที่มีความหมายเชิงรูปธรรม จำนวน 5 คำ และคำที่มีความหมายเชิงนามธรรม จำนวน 15 คำ

3) เป็นคำที่มีพยัญชนะเป็นอักษรควบไม่แท้ จำนวน 2 คำ

4) เป็นคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่ตัวสะกด และการันต์ จำนวน 13 คำ จำแนกคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่ตัวสะกด จำนวน 4 คำ คำที่มีตัวสะกดสองตัว จำนวน 1 คำ และคำที่มีการันต์ จำนวน 8 คำ

5) เป็นคำที่มีสระในรูปแบบต่าง ๆ จำนวน 5 คำ จำแนกเป็น ประวิสรรชนีย์ จำนวน 2 คำ ไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 1 คำ และ รร (ร.หัน) จำนวน 2 คำ

2.1.3 ศึกษาแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของต่างประเทศ เพื่อนำมา คัดแปลงให้เหมาะสมกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำในภาษาไทยต่อไป

2.1.4 ศึกษาวิธีการสอนเขียนสะกดคำ กิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำจากเอกสารต่าง ๆ และจากงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

2.1.5 นำคำยาก 166 คำ จากการศึกษาค้นคว้าของ ชิน โพธิ์อ่อน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2525 โรงเรียนวัดโพธิ์นิมิตร เขตธนบุรี 7 ห้องเรียน จำนวน 200 คน โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก เพื่อนำลักษณะการสะกดผิด ของนักเรียนเขตธนบุรี มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

2.1.6 นำคำยาก จำนวน 166 คำ มาสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
ยาก จำนวน 11 ชุด ชุดละ 15 - 20 คำ ดังนี้

2.1.6.1 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องพยัญชนะต้น 1 ชุด

2.1.6.2 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องการประวิสรรชนีย์ 1 ชุด

2.1.6.3 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องอักษรนำ 1 ชุด

2.1.6.4 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องอักษรควบกล้ำ (ร ล ว)

และ รร (ร หัน) 2 ชุด

2.1.6.5 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องตัวสะกดแมกค 2 ชุด

2.1.6.6 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องตัวสะกดแมกน 1 ชุด

2.1.6.7 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องตัวการ์นต์ 2 ชุด

2.1.6.8 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเรื่องคำยากมาก 1 ชุด

แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก 11 ชุดนี้ ในแต่ละชุดจะมี 5 แบบฝึก รวม
แบบฝึกทั้งหมด 55 แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกในแต่ละชุดประกอบด้วยกิจกรรมต่อไปนี้

1. หาความหมายของคำ
2. ประสมคำจากภาพ
3. นำอักษรที่หายไปมาเติมลงในช่องว่างของคำ
4. เติมอักษรที่หายไปให้ตรงกับคำอ่าน
5. แก้วคำที่เขียนสะกดผิด

2.1.7 นำแบบฝึกที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนวัดโพธิ์นิมิตร เขตธนบุรี สังกัด
กรุงเทพมหานคร เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง โดยทดลองตาม
ลำดับชั้น ดังนี้

ครั้งที่ 1 ทดลองหนึ่งต่อหนึ่ง ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ใช้นักเรียนทั้งหมด 11 คน โดยให้นักเรียนทำ คนละ 1 ชุดฝึก ทั้งนี้เพื่อศึกษาความยากง่ายของภาษา ความเหมาะสมของรูปภาพ และเวลาที่ใช้ เพื่อนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข

ครั้งที่ 2 ทดลองกลุ่มย่อย ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่ ปรับปรุงครั้งที่หนึ่ง ไปทดลองกับนักเรียน 11 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน โดยให้ทำแบบฝึก กลุ่มละ 1 ชุดฝึก แล้วจับบันทึกข้อบกพร่องเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 2

ครั้งที่ 3 ทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ที่ได้รับการปรับปรุงการใช้ภาษาในคำชี้แจงการใช้แบบฝึก และรูปแบบ แล้วนำไปทดลอง กับนักเรียนทั้งห้องเรียน จำนวน 3 ห้องเรียน โดย 2 ห้องเรียนแรกทำแบบฝึกห้องเรียนละ 4 ชุดฝึก และห้องเรียนสุดท้าย ทำแบบฝึก 3 ชุดฝึก แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง อีกครั้งก่อนที่จะนำไปใช้กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง และหาความเหมาะสมของเวลาที่ นักเรียนทำแบบฝึกแต่ละแบบ เพื่อกำหนดเวลาในการดำเนินการทดลอง

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก ผู้วิจัยได้ ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เทคนิคการวิเคราะห์ข้อสอบจาก หนังสือเทคนิคการวัดผล (ชาวล แพร์ตกุล 2518 : 135 - 247) และหนังสือเทคนิค การเขียนข้อสอบ (ชาวล แพร์ตกุล 2520 : 1 - 402) มีขั้นตอนในการสร้างแบบ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก ดังนี้

1. นำคำที่มีความยากและยากมาก จำนวน 166 คำ มาสร้างเป็น แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ แบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 55 ข้อ

2. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางการสอนภาษาไทยและทางการสร้างแบบทดสอบ ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมที่จะนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3. นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปหาคุณภาพกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดโพธิ์นิมิตร เขตธนบุรี โดยทำการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง กลุ่มย่อย 10 คน และภาคสนาม จำนวน 100 คน เพื่อหาความเหมาะสมในด้านภาษาและเวลา แล้วนำมาตรวจให้คะแนนแบบ ถูกได้ 1 คะแนน ผิดได้ 0 คะแนน

4. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าอ่านจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % ของจุงเตพ่าน (Fan, 1952 : 32)

5. ข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ จะต้องมีการอ่านจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าความยากง่าย (p) ต่ำกว่า .60 ลงมา ข้อที่ได้ค่าไม่ถึงที่กำหนดนำมาปรับปรุงแก้ไขตัวเลือกตัวลวงใหม่อีกครั้งหนึ่ง

6. นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วซึ่งมีค่าอ่านจำแนกและค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ไปหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 100 คน โดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (Kuder - Richardson 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการเขียนสะกดคำยาก เท่ากับ .8481

2.3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ ของ บุพดี พูลเวชประชาสุข (บุพดี พูลเวชประชาสุข 2525 : 84 - 86) ซึ่งได้ทำเพื่อสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 ข้อ มาใช้ ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีค่าตอบ 3 ระดับ (scale) คือ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย โดยมีกาให้คะแนนตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- แบบสอบถามที่ข้อความเป็นเชิงนิมาน

เห็นด้วย ให้ 3 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 1 คะแนน

- แบบสอบถามที่ข้อความเป็นเชิงนิเสธ

เห็นด้วย ให้ 1 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 3 คะแนน

2. ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม หาโดยใช้เทคนิค 25 % (Garrett, 1967) เลือกเอาข้อความที่มีค่า ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป ได้แบบสอบถามที่ทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ จำนวน 20 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่น .71

3. เพื่อให้แน่ใจว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีคุณภาพเหมาะสมที่จะใช้กับนักเรียนในเขตธนบุรี จึงได้นำแบบสอบถามฉบับนี้ไปหาความเชื่อมั่นอีกครั้งหนึ่งกับนักเรียนโรงเรียนวัดโพธิ์นิมิตร เขตธนบุรี จำนวน 100 คน โดยใช้ Coefficeint Alpha (α) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ เท่ากับ .7875

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Controlled Group Pretest - Posttest Design

(ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 226) ซึ่งมีแผนการวิจัยดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
R E	T ₁	X	T ₂
R C	T ₁	~ X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assigned)
 E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
 C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
 T₁ แทน การทดสอบก่อนการทำทดลอง (Pretest)
 T₂ แทน การทดสอบหลังการทำทดลอง (Posttest)
 X แทน การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก
 ~ X แทน การสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน

2. การรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยทดสอบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำกับนักเรียนกลุ่มทดลอง ในวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2526 โดยใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติ ต่อการเขียนสะกดคำ จำนวน 20 ข้อ

หลังจากนั้นได้ทำการทดสอบการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก จำนวน 55 ข้อ

2.2 การดำเนินการทดลอง กระทำเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2526 ถึงวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2526 แต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองสอนวันละ 1 คาบ คาบละ 30 นาที ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยทำการสอนนอกเวลาเรียนปกติ จัดคาบเวลาในการสอนสลับกัน ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทั้งรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 การจัดคาบเวลาการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในหนึ่งสัปดาห์

วัน	เวลา	12.00 - 12.30.	15.00 - 15.30
	จันทร์		กลุ่มทดลอง
อังคาร		กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
พุธ		กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
พฤหัสบดี		กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
ศุกร์		กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยให้ทำแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ซึ่งมี 11 ชุด ชุดละ 5 แบบฝึก รวม 55 แบบฝึก แบ่งการฝึกชุดละ 2 คาบ คาบที่หนึ่งให้ทำแบบฝึกที่ 1-3

คาบที่สองให้ทำแบบฝึกที่ 4 - 5 ในการทำแบบฝึกนั้น ผู้วิจัยอธิบายแนะนำการใช้ชุดฝึกก่อนจนนักเรียนเข้าใจดีแล้ว จึงให้ลงมือทำ โดยใช้เวลาประมาณ 25 นาที หลังจากนั้นจะเป็นการเฉลยคำตอบให้นักเรียนตรวจผลการทำชุดฝึกด้วยตนเอง

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสอนคำยากครั้งละ 6 - 7 คำ โดยใช้บัตรคำ บัตรความหมาย ยกตัวอย่างการใช้คำนั้น ๆ ประกอบ พร้อมทั้งให้อ่านและเขียนคำนั้นตามคำบอกและกิจกรรมอื่นตามแผนการสอนภาษาไทยของกรมวิชาการ

2.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ในวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2526 โดยทำการทดสอบวัดทัศนคติต่อการเรียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มทดลอง ด้วยแบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำชุดเดิม หลังจากนั้นทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก ชุดเดียวกับที่ทดสอบก่อนเรียน

2.4 การทดสอบวัดความคงทน กระทำหลังจากสิ้นสุดการทดสอบหลังการเรียนไปแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยจึงได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากชุดเดิมไปสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2526 อีกครั้งหนึ่ง

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละครั้งเรียบร้อยแล้ว เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ทัศนคติ และความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้

t - test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 45)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ใช้สูตร
(Ferguson. 1971 : 62)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ โดยใช้สูตร
คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (Kuder - Richardson, K - R 20) (Thorndike and
Hagen. 1977 : 82)

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(\frac{S_t^2 - \sum pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	อัตราส่วนของนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	อัตราส่วนของนักเรียนที่ทำผิดในแต่ละข้อ
			หรือ $q = 1 - p$
	S_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนที่สอบได้

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ
ที่ค้นคิดต่อการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้ t -test แบบ
Dependent (ชูศรี วงศ์วิริยะ 2523 : 96)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอัตราส่วนนัยสำคัญทางสถิติ
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t -test (Ferguson. 1971 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) S_1^2 + (n_2 - 1) S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอัตราส่วนนัยสำคัญทางสถิติ
	\bar{X}_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างของกลุ่มที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างของกลุ่มที่ 2
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของความแตกต่างของกลุ่มที่ 1
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของความแตกต่างของกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มที่ 2
	df	แทน	degree of freedom = $n_1 + n_2 - 2$

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่สันคติดอกการเขียนสะกดคำ โดย
ใช้สูตร Coefficient Alpha (Mehrens and Lehmann, 1978 : 99)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
ΣD	แทน	ผลรวมของคะแนนความแตกต่าง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของคะแนนความแตกต่างแต่ละตัวยกกำลังสอง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่าง
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่าง
t	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

3. เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

4. เปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยากของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	340	4746	11.1885 **

$$t_{.01} (df = 29) = 2.462$$

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากสูงขึ้นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 1

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มทดลอง	30	11.3333	30.7814	2.2190 *
กลุ่มควบคุม	30	8.1333	31.6747	

$$t_{.05} (df = 58) = 2.000$$

จากตาราง 4 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียน
กลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือนักเรียนที่
ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก
สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
ข้อที่ 2

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	81	661	3.7867**

$$t_{.01} (df = 29) = 2.462$$

จากตาราง 5 แสดงว่าทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการสอนโดยแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก จะมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อที่ 3

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียน
กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มทดลอง	30	24.4333	54.3228	1.0906
กลุ่มควบคุม	30	22.2667	64.2022	

$$t_{.05} (df = 58) = 2.000$$

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าความคงทนในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การสอนเขียนสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอนภาษาไทยของกรมวิชาการ ไม่มีผลทำให้ความคงทนในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนแตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาลักษณะของการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพอจะสรุปลำดับขั้น และผลของการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน
5. เพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก สูงกว่าก่อนการสอน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับนักเรียนที่ได้รับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการสอน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับนักเรียนที่ได้รับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน มีความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 60 คน ซึ่งใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนออกเป็น กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 11 ชุด ชุดละ 5 แบบฝึก รวมเป็นแบบฝึกทั้งหมด 55 แบบฝึก

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 55 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8481
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ ซึ่งร่างโดย บุพดี พูลเวชประชาสุข เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเขียนสะกดคำที่มีค่าตอบ 3 ระดับ คือ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7875

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ก่อนดำเนินการทดลอง ได้นำแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังจากนั้นได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยาก จำนวน 55 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
2. การดำเนินการทดลอง แต่ละกลุ่มใช้เวลาสอนวันละ 1 คาบ คาบละ 30 นาที รวมระยะเวลาทดลอง 25 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์

กลุ่มทดลอง นำแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก จำนวน 11 ชุดฝึก โดยชุดฝึกแต่ละชุด จะแบ่งช่วงให้ทำดังนี้ แบบฝึกที่ 1 - 2 ใช้เวลาทำ 1 คาบ คาบละ 30 นาที แบบฝึกที่ 4 - 5 ใช้เวลาทำ 1 คาบ ดังนั้นชุดฝึกแต่ละชุดจะใช้เวลาทำ 2 คาบ รวมเวลาในการทดลองทำแบบฝึก 5 สัปดาห์

กลุ่มควบคุม สอนคำยากจากบัตรคำ บัตรความหมาย และกิจกรรมอื่น ๆ ตามแผนการสอนภาษาไทยของกรมวิชาการ โดยสอนวันละ 6 - 7 คำ ใช้เวลาสอนวันละ 1 คาบ คาบละ 30 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์
3. หลังจากสิ้นสุดการทดลองแล้ว ทำการทดสอบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองด้วยแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบ

ก่อนเรียน และทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียนเช่นกัน

4. หลังจากทดสอบครั้งสุดท้ายไปแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จึงทำการทดสอบวัดความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากชุดเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอน โดยใช้ $t - test$
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ $t - test$
3. เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอน โดยใช้ $t - test$
4. เปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ $t - test$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก สูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนที่ได้รับการสอนค่าตามกิจกรรมในแผนการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ สูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับนักเรียนที่ได้รับการสอนคำตามกิจกรรมในแผนการสอน มีความคงทนในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากภายหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของลอว์เรย์ (Lowrey, 1978 : 817-A) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมศรี เพ็ชรยิ้ม (สมศรี เพ็ชรยิ้ม 2520 : 137 - 138) ที่พบว่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบภายหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทำแบบฝึกหัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับของ บุปผา ยัมพงษ์ (บุปผา ยัมพงษ์ 2522 : 40 - 42) ที่พบว่าผลการทดสอบภายหลังการทำแบบฝึกหัด และก่อนทำแบบฝึกหัดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญมา สังข์โพธิ์ (บุญมา สังข์โพธิ์ 2523 : 46) ที่พบว่าก่อนการใช้แบบฝึกและหลังการใช้แบบฝึก นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับที่ รุจี สุขเสมอ (รุจี สุขเสมอ 2526 : 93) ได้วิจัยพบว่า

การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำภายหลังการทดลอง สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการสอนเขียนสะกดคำยากด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น การเขียนสะกดคำเป็นวิชาทักษะ ซึ่งการเรียนวิชาทักษะนี้จำเป็นต้องอาศัยการฝึกซ้ำอยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกันจะต้องระวังว่าการฝึกซ้ำนั้นจะต้องอาศัยวิธีการและกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป เพื่อไม่ให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายต่อการฝึก ที่จะต้องเขียนคำนั้น ๆ ซ้ำกันหลายครั้ง แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากนี้ได้ใช้วิธีการดังกล่าวเป็นหลักในการฝึก จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น สัมกับความมุ่งหมายที่วางเอาไว้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากจึงเป็นเครื่องช่วยครูในการเรียนการสอนวิชาเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนที่ได้รับการสอนค่าตามกิจกรรมในแผนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นว่าผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชเวนดิงเจอร์ (Schwendinger, 1977 : 55) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ได้ใช้รูปภาพของจริง และสอดคล้องกับ ชวอร์ต (Schwartz, 1977 : 55) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้รูปภาพที่มีความหมายมีแนวโน้มของผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของยูพกี พูลเวชประชาสุข (ยูพกี พูลเวชประชาสุข 2525 : 57 - 61) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้ตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกเหนือไปจากการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งแล้ว อาจเนื่องมาจากแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้ใช้เรียนนั้น เป็นแบบฝึกที่มีรูปภาพช่วยดึงดูดความสนใจให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น และรูปภาพในแบบฝึกนั้นยังมีหลายลักษณะก็เป็นส่วนช่วยการจดจำคำของนักเรียนได้อีกด้วย ซึ่งการนำแบบฝึกมาใช้ในการเรียนการสอนการสะกดคำนั้นเป็นวิธีการใหม่ที่นักเรียนยังไม่เคยพบมาก่อน นักเรียนจึงเรียนด้วยความรู้สึกตื่นเต้น เฟลิกเฟลิน อ่ยากจะติดตาม และตั้งใจทำแบบฝึก จากเหตุผลดังกล่าวย่อมเป็นผลสนับสนุนให้นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนการเขียนสะกดคำตามกิจกรรมในแผนการสอน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สเตฟานีเดส (Stefanides. 1976 : 1392- A) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนสะกดคำเป็นรายบุคคลมีทัศนคติในทางบวกต่อการเขียนสะกดคำมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนสะกดคำแบบเดิม และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สบาราตตา (Sbaratta. 1975 : 1280- A) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนเรียงความด้วยบทเรียนโมดูล จะมีทัศนคติต่อการเขียนเรียงความสูงกว่าเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ ยุพที พูลเวชประชาสุข (ยุพที พูลเวชประชาสุข 2525 : 47 - 67) ที่วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำภายหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการเรียน

นอกจากเหตุผลดังกล่าวแล้วอาจเนื่องจากแบบฝึกที่สร้างขึ้นนี้ใช้รูปภาพเป็นสิ่งเร้า และกิจกรรมในแต่ละแบบฝึกช่วยดึงดูดความสนใจทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายที่จะฝึกต่อไป นักเรียนเรียนด้วยความสบายใจ รู้สึกสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียดและไม่คิดว่ากาเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย หรือเป็นวิชาที่ยากที่จะต้องวิตกกังวล เพราะเมื่อเรียนจากแบบฝึกที่ตรงกับความสนใจของนักเรียนที่มีการสะกดคำด้วยรูปภาพ และกิจกรรมที่ต่อเนื่อง จนถึงขั้นทดสอบตนเองในแบบฝึก สุดท้ายของชุดนี้ ทำให้นักเรียนเกิดการแข่งขันกับตัวเอง จนลืมคิดว่ากำลังเรียน หรือครูกำลังสอนเรื่องการสะกดคำยากอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ กรีน และเพตตี (Green and Petty. 1971 : 397) ที่ว่า แบบฝึกหัดมีผลต่อการพัฒนาทัศนคติของนักเรียน ครูควรพัฒนาให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำ และการมีทัศนคติที่ดีสามารถช่วยในการเรียนการเขียนสะกดคำของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งนอกจากจะทำให้การเขียนสะกดคำถูกต้องแล้ว ยังช่วยพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีในด้านความรับผิดชอบ ความละเอียดรอบคอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความซื่อสัตย์อีกด้วย

4. นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนที่ได้รับการสอนค่าตามกิจกรรมในแผนการสอน มีความคงทนในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ แสดงให้เห็นว่าการสอนการสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับการสอนตามกิจกรรมในแผนการสอนช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ที่หักเหียวกัน แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเป็นสื่อการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยสื่อการสอนชนิดอื่น เช่น ศิริพงษ์ พยอมแย้ม (ศิริพงษ์ พยอมแย้ม 2519 : 34 - 37) ที่วิจัยพบว่าการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองในวิชาสังคมศึกษา มีความคงทนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูตามปกติ และ พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ (พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ 2521 : 30 - 31) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย

ด้วยชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่า กลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติ

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ความคงทนในการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน อาจจะเป็นเพราะ ประการแรก ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการสอนเอง ทั้งสองกลุ่ม และได้ตั้งใจสอนอย่างเต็มที่ กลุ่มทดลองเรียนจากแบบฝึก ซึ่งผู้วิจัยได้เน้นสิ่งที่น่าสังเกตจดจำไว้ในแบบฝึกแต่ละชุดแล้ว และผู้วิจัยเป็นผู้เสริมแรงในขณะที่ทำแบบฝึก มีการเฉลย และตรวจคำตอบของคนที่ในทันที ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นผู้วิจัยได้อธิบายลักษณะของคำที่สอน เน้น ย้ำ และชี้ให้เห็นถึงข้อสังเกตของคำยากในแต่ละคำ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีหลักในการจดจำได้แม่นยำ ประการที่สอง เนื่องจากผู้วิจัยทำการทดลองสอนในระยะสั้น แต่จำนวนคำที่ให้นักเรียนฝึกมีถึง 166 คำ จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถที่จะจดจำคำเหล่านี้ได้ทันทางที่ และประการสุดท้าย คำที่ผู้วิจัยนำมาสร้างแบบฝึกนี้เป็นประมวลคำยากที่ได้มาจากประมวลคำทั้งปีที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จะต้องเรียน แต่ผู้วิจัยนำมาทดลองสอนตอนต้นปีการศึกษา ในภาคเรียนแรก จึงทำให้ขาดการทบทวนซ้ำจากครูผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่าคำใดที่นักเรียนได้รับการสอนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง จากบทเรียนที่ครูผู้สอนภาษาไทยสอนนั้นนักเรียนจะจดจำได้เพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ดี ถ้าพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และคะแนนความแปรปรวน (s^2) ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแล้ว จะเห็นได้ว่านักเรียนที่เรียนจากแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า และคะแนนความแปรปรวนต่ำกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนการสะกดคำยากจากครูที่สอนตามกิจกรรมในแผนการสอน นั่นคือการเกาะกลุ่มของคะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีมากกว่ากลุ่มควบคุม หรือนักเรียนโดยส่วนรวมของกลุ่มทดลองยังคงมีความคงทนคืออยู่ ถึงแม้ผลการวิจัยจะปรากฏว่าความคงทนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันก็ตาม แต่ครูผู้สอนเขียนสะกดคำก็สามารถที่จะนำเอาแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมาใช้ในการสอนแทนตัวครูได้ เพราะในการเรียนการสอนวิชาใดก็ตาม ถ้าใช้วิธีสอนเพียงอย่างเดียว

อาจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้ ดังนั้นจึงสมควรที่จะนำวิธีสอนอื่น และสื่อการสอนต่าง ๆ
เข้ามาประกอบด้วย

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาคำนี้

1. การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากนี้ เป็นการสอนโดยให้นักเรียน
เรียนด้วยตนเอง จากแบบฝึกเป็นรายบุคคล แต่นักเรียนกลับมีความเอือมเพ้อ คนที่ทำ
เสร็จเร็วก็จะไปคอยช่วยเพื่อนที่ทำเสร็จช้า และช่วยแก้ไขถ้าเพื่อนแปลภาพผิดไปจาก
จุดมุ่งหมาย เป็นต้น ซึ่งต่างจากกลุ่มควบคุมที่นักเรียนจะคอยปิดบังกัน ไม่ให้เพื่อนเห็นว่า
คำนี้เขียนอย่างไร ทำให้เห็นว่าการเรียนจากแบบฝึกนี้สามารถช่วยพัฒนาคุณธรรมให้แก่
ผู้เรียนได้

2. การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำนี้ในขณะที่ทำการทดสอบนักเรียนมีความ
กระตือรือร้นที่จะเรียน ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย สังเกตได้จากนักเรียนจะรีบเข้ามาคอยที่ห้องเรียน
และถามว่าวันนี้จะเรียนชุดอะไร ฎอะไร คำอะไร เป็นต้น ขณะที่เรียนนักเรียนจะ
รู้สึกเพลิดเพลิน และตั้งใจทำแบบฝึก เมื่อทำเสร็จแล้วจะนำสีมาระบายรูปภาพในแบบฝึก
อีกด้วย ซึ่งทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายที่จะเรียนวิชานี้ ทั้ง ๆ ที่ช่วงเวลาที่ใช้ทดสอบคือ
ช่วงเวลาในตอนพักกลางวัน และช่วงเวลาตอนกลับบ้านของนักเรียน

3. การเรียนด้วยตนเองจากแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากนี้ผู้วิจัยสังเกตพบว่า
นักเรียนที่ทำแบบฝึกได้ช้า จะเป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำต่ำ และต้องใช้
เวลาในการทำนานกว่านักเรียนโดยทั่วไป ซึ่งมักจะทำไม่เสร็จในคาบเวลาที่ทำการวิจัย
บางครั้งผู้วิจัยต้องอนุญาตให้มาทำนอกเวลาได้บ้าง นักเรียนจะยินดี และไม่อีกอกใจที่
จะฝึกต่อไป

4. นักเรียนในกลุ่มทดลองบางคนถ้ามีความจำเป็นต้องขาดเรียนมักจะมาแจ้งกับผู้วิจัยล่วงหน้าก่อนเสมอถ้าทำได้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชานี้ และไม่ยากที่จะขาดเรียน เมื่อมาเรียนตามปกติแล้วก็จะมาขอทำแบบฝึกที่ตนยังไม่ได้ทำย้อนหลังทุกครั้ง แสดงว่านักเรียนสนใจที่จะทำแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

5. การเรียนจากแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากนี้ ผู้วิจัยสังเกตพบว่านักเรียนคนใดช่างสังเกตและรอบคอบก็จะจดจำการเขียนคำนั้นได้มาก นักเรียนบางคนเพลิดเพลิดกับรูปภาพมากเกินไปจะละเลยการสังเกตตัวสะกดที่ผู้วิจัยได้เน้นไว้ในแบบฝึก ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนผู้นั้นมีทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ไม่สัมพันธ์กัน

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบและผลการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดว่าอันอาจจะ เป็นประโยชน์ในด้านการเรียนการสอน และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเขียนสะกดคำ จึงควรได้รับการส่งเสริมให้มีการสร้างแบบฝึก โดยวิเคราะห์คำมาก่อนว่าคำใดเป็นคำยากสำหรับนักเรียน และใช้แบบฝึกเข้าช่วยในการสอนสะกดคำ จะเป็นการช่วยลดภาระ และเวลาในการสอนคำยากของครูลงไปได้ เพราะแบบฝึกเหล่านี้สามารถใช้สอนนอกเวลาได้ และใช้เรียนเป็นรายบุคคลได้อีกด้วย

1.2 การสอนสะกดคำ เป็นวิชาที่เด็กไม่ค่อยชอบเรียน โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนจะรู้สึกเบื่อหน่าย และวิตกกังวลทุกครั้งที่จะต้องเรียนการเขียนสะกดคำ ดังนั้นครูจำเป็นต้องหาวิธีที่จะทำบทเรียนให้สนุกสนาน และน่าสนใจ โดยหากิจกรรมแปลก ๆ มาประกอบอยู่เสมอ การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ จะช่วยแก้ปัญหา

ความแตกต่างระหว่างบุคคลในเรื่องนี้ได้ และเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่าย การเรียน ในการสร้างแบบฝึกสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้น ควรมีรูปภาพประกอบ ให้มาก และรูปภาพนั้นต้องแจ่มชัด พอที่จะสื่อความหมายได้ตามระดับความสามารถของเด็ก และแบบฝึกแต่ละชุดนั้นไม่ควรให้มีความยากและใช้เวลาในการทำงานจนเกินไป

1.3 ในการสอนเขียนสะกดคำ ครูควรเน้นที่ความหมายของคำเพราะ จะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น โดยเฉพาะคำพยางค์เดียว เพราะมีคำพ้องเสียง อยู่มาก ถ้าครูสอนยังไม่มีแบบฝึก อย่างน้อยควรใช้บัตรคำ และบัตรความหมาย และ เปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกต พบในกลุ่มควบคุม ถ้าครั้งที่ผู้วิจัยใช้บัตรคำ และบัตรความหมาย นักเรียนจะสนใจและ รู้สึกสนุกสนานที่จะได้เข้าร่วมกิจกรรมกับครู ดังนั้นครูไม่ควรสอนการเขียนสะกดคำด้วย วิธีการให้นักเรียนเขียนตามคำบอก และทำแบบฝึกหัดหาคำเขียน ถูก - ผิด เท่านั้น ควรสอนคำและความหมายก่อนทุกครั้งที่จะมีการเขียนตามคำบอกจะช่วยให้ นักเรียนเขียน สะกดคำได้ดีขึ้น

1.4 ควรมีการสนับสนุนและร่วมมือกันในกลุ่มครูผู้สอนการเขียนสะกดคำ โดยสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำในแต่ละบทเรียน โดยนำคำที่มีระดับปานกลางถึงยากมาก ในบทเรียนนั้น ๆ มาสร้างเป็นแบบฝึก เพื่อให้สัมพันธ์กับแผนการสอนและใช้ฝึกในเวลา

1.5 ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการเขียนสะกดคำให้แก่เด็ก และครูทุกคน ในโรงเรียนควรร่วมมือกันแก้ไข ถ้าพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดจะต้องแก้ไขให้ถูกต้อง ทันทีอย่าปล่อยทิ้งไว้ เพราะจะทำให้เด็กเกิดความท้อในคำผิดนั้น ๆ

1.6 แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากของผู้วิจัยนี้ รวบรวมคำยากของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่จะต้องเรียนตลอดทั้งปี มาสร้างแบบฝึก ดังนั้นแบบฝึกที่ครูสร้างขึ้น ในลักษณะเดียวกันนี้จึงสมควรใช้เป็นแบบฝึกเพื่อซ่อมเสริมนักเรียนตอนปลายปีได้

1.7 ในการทำแบบฝึกแต่ละครั้ง ครูจะต้องเฉลยทันทีและชี้แจงข้อบกพร่อง ข้อสังเกตในการที่จะแก้ไขและจดจำ เพื่อให้นักเรียนทราบความสามารถของตน พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของตนให้ดีขึ้นในครั้งต่อไปได้

1.8 ในการสอนเขียนสะกดคำในแต่ละครั้งควรมีหัตถ์คำที่ค่อนข้างง่ายไปจนถึงคำยาก ส่วนคำที่มีความยากมากครูจะต้องใช้เวลาในการฝึกให้มากขึ้น และควรสอนให้มีความสัมพันธ์กันทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะการอ่านสะกดคำ จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำจากแบบฝึกที่สร้างโดยเรียงลำดับชุดฝึกตามระดับความยาก กับแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่สร้างชุดฝึกแบบลดความยาก

2.2 ควรศึกษาดุลความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำจากการสอนซ่อมเสริมเด็กที่อ่อนหัดด้านการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

2.3 ควรศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

2.4 ควรศึกษาดุลของการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก เปรียบเทียบกับการใช้เกม หรือกิจกรรมอื่น ๆ ในการสอนเขียนสะกดคำ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียน

2.5 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนเป็นรายบุคคล

2.6 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน กับแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

2.7 ควรศึกษาดุลการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล คิษฐกมล "กลวิธีการสอนวิชาทักษะ" ศูนย์ศึกษา 1 : 14 - 17 มกราคม

2509

กมล ภูประเสริฐ "การวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการประถมศึกษา" จุดสารการประถมศึกษา

1 - 6 มีนาคม 2523

ก่อ สวัสดิพาณิชย์ "แนวการสอนภาษาไทย" ใน คู่มือครูภาษาไทย หน้า 1 - 15

เอกสารการนิเทศการศึกษา กรมการฝึกหัดครู 2514

ไชศรี วรรณภวิศา การสอนอ่านไทย ชั้นประถมปีที่ 1 โดยให้หลักการจัดลำดับชั้น

การเรียนรู้ ปรินฎยานิพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2524, 165 หน้า อักสำเนา

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียน

ประถมศึกษา จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี 2519, 56 หน้า

งามจิตต์ อ่ำไพ การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, 91 หน้า อักสำเนา

จรรยา สุขพัฒน์ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้

เรื่องสิ่งมีชีวิต และสิ่งแวดล้อม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้บทเรียน

สำเร็จรูปกับการสอนปกติ ปรินฎยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2522, 39 หน้า อักสำเนา

ชวาล แพร์คกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2518, 434 หน้า

เทคนิคการเขียนข้อสอบ วัฒนาพานิช 2520, 407 หน้า

ชัยพร วิชาวุธ ความจำมนุษย์ งานพิมพ์ 2520, 166 หน้า

ชิน โพธิ์อ่อน การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และเหตุผลในการเขียน
สะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี วิทยานิพนธ์ คศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 304 หน้า อักสำเนา

ชูศรี วงศ์รัตนะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2523, 183 หน้า

เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์ การวัดทัศนคติ และบุคลิกภาพ สำนักงานทดสอบทางการศึกษา
และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 132 หน้า

ระประนี นาคกรทรพ บันทึกการค้นคว้าภาษาไทย กรุงเทพมหานครพิมพ์ 2515, 72 หน้า

ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์ การสร้างแบบฝึกการเขียนอักษรนำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
วิทยานิพนธ์ คศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 238 หน้า อักสำเนา

เคโซ สวานานนท์ ปทานุกรมจิตวิทยา โอเดียนส์โตร์ 2512, 394 หน้า

ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย คณะศิลปศาสตร์ เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทย 209
ม.ป.ป., 320 หน้า อักสำเนา

นางเยาว์ แข่งเพ็ญแข "ลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง"

จุลสารการประถมศึกษา 11 - 13 ธันวาคม 2522

นิตยา ฤทธิ์โยธี "ทำอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี" ประชาศึกษา

7 : 402 - 411 กุมภาพันธ์ 2507

นิภา ชวนะพานิช การสร้างแบบฝึกทักษะเรื่องสระเสียงยาว สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 269 หน้า อักสำเนา

บุญนำ บุญเสรรุ "การสอนเขียนในชั้นมัธยมศึกษา" ใน คู่มือครูวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512, หน้า 46

บุญมา สังข์โพธิ์ การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523,
290 หน้า อักสำเนา

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม ชุมนุมส่งเสริมการใช้

ภาษาไทย 2520, 109 หน้า

ประเทิน มหาจันทร์ หลักการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2

โรงพิมพ์คุรุสภา 2519, 174 หน้า

_____ "สอนเขียนไทย" ประถมศึกษา 10 : 604 - 616 พฤษภาคม 2509

ประภาศรี สีหอำไพ วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 391 หน้า

ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ เอกสารวิชาการวิธีสอนภาษาไทย นครสวรรค์ แสงศิลป์การพิมพ์

2516, 182 หน้า

ผะอบ โปษกฤษณะ เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทย โรงพิมพ์สำนักงานเลขาธิการ

คณะรัฐมนตรี 2508

พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ การศึกษายลการเรียนรู้ และความคงทนในการเรียนรู้

โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 36 หน้า อักสำเนา

พจน์ สะเพียรชัย และคนอื่น ๆ การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2519, 210 หน้า

พยนต์ แสงเคซ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้

วิชาวิทยาศาสตร์ ของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอน

แบบแก้ปัญหา กับแบบศูนย์การเรียน ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2525, 250 หน้า อักสำเนา

- ไพจิตร วัฒนากุล สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถ
ในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะ กับ
แผนกวิทยาศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2517, 108 หน้า อัดสำเนา
- ไพฑูริย์ ชรรณแสง คำบรรยายวิชาชุดक्रमมัธยมศึกษาภาษาไทย สาขาวิธีสอน คุรุสาร
 เขตศึกษา 9 3 : 23 - 24 พฤศจิกายน 2519
- พุ่งเฟื่อง เครือตราฐ วิเคราะห์ตัวอักษรไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
 2517, 42 หน้า
- มหาสารคาม, วิทยาลัยครู เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 7 การอบรมสัมมนาครูผู้สอน
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต และโรงเรียนประจำเขต
25 - 26 มกราคม 2516 โรงพิมพ์โครงการการฝึกหัดครู และบริการการศึกษา
 วิทยาลัยครูมหาสารคาม 2516, 83 หน้า
- มังกร ชัยชนะคารา "ความเห็นเรื่องการสอนอ่านและการสอนเขียน" วารสารครูศาสตร์
 6 : 36 - 47, 1 - 2, : 40 - 59 มีนาคม 2515
- มนิส คีลาเจริญ การสร้างบทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย เรื่อง "ตัวสะกดภาษาไทย"
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 2521, 189 หน้า อัดสำเนา
- ยุพา ยิ้มพงษ์ การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับ
ชั้นประถมปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 186 หน้า
 อัดสำเนา

- ยุพดี พูลเวชประชาสุข การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก ปรินญาณีพันธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 160 หน้า อัดสำเนา
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเพ็ญ กุสุมา ณ อยุธยา วิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยม ตำราวิชาครูมัธยมของคุรุสภา ภาษาไทย ตอน 1 องค์การคุรุสภา 2506, 183 หน้า
- ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 4 โรงพิมพ์คุรุสภา 2516, 165 หน้า
- รัชณี ศรีไพรวรรณ "แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับเด็กแรกเรียน" ใน คู่มือครูแนวความคิด และทรรศนะบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา หน้า 412 - 417 พิมพ์ครั้งที่ 2 นครราชสีมา สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11, 2517
- รุจิ สุขเสมอ การศึกษาคำยาวของคำ อักษรคำยาก และการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปรินญาณีพันธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 246 หน้า อัดสำเนา
- ล้วน และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์ทวีกิจ 2524, 287 หน้า
- วรรณภา พวงสุวรรณ การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 201 หน้า อัดสำเนา
- วรรณิ โสมประยูร ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 111 หน้า อัดสำเนา
- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงพิมพ์อักษร 2524, 499 หน้า

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์
ในสมคประจำชั้น ป.02/3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงพิมพ์การศาสนา 2523,
 210 หน้า

คู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 1 โรงพิมพ์กรมการศาสนา
 2523, 212 หน้า

คู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 2 โรงพิมพ์กรมการศาสนา
 2523, 175 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย กองวิจัยการศึกษา สำนักงาน
 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521, 165 หน้า

ศิรินารด เพชรทองคำ การสร้างแบบฝึกทักษะเรื่องสระเสียงสั้น สำหรับชั้นประถมศึกษา
ปีที่หนึ่ง และสอง วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 227 หน้า
 อัดสำเนา

ศิริพงศ์ พยอมแย้ม การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนและความคงทนในการจำโดยใช้
ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาสังคมศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 151 หน้า อัดสำเนา

ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม การสอนเพื่อบรรดิกาว อักษรบัณฑิต 2520, 317 หน้า
 ศึกษาศิลการ, กระทรวง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น
 2520, 442 หน้า

สมประสงค์ สถาปิตานนท์ การสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมปีที่ 1 และ
ศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเขียนสะกดคำใน 11 โรงเรียน ในภาคการศึกษา 1
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 125 หน้า อัดสำเนา

- สมศรี เพ็ชรยิ้ม การสร้างแบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแมก
สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520,
 195 หน้า อัดสำเนา
- สามารถ ศักดิ์เจริญ ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม
ในจังหวัดภาคใต้ วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 96 หน้า
 อัดสำเนา
- สุนันทา โสรจ์ การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษา
หามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
จังหวัดพระนคร ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2511, 157 หน้า อัดสำเนา
- สุรางค์ จันทน์เอม เอกสารประกอบการเรียน วิชาการศึกษา 3 : จิตวิทยาการศึกษา
 วิทยาลัยครูจันทระเกษม โรงพิมพ์คุรุสภา 2514, 61 หน้า
- เสาวณีย์ คุณาวัดนาวุฒิ การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพสมอง
ด้านความจำทางภาษาตามทฤษฎีกิลฟอร์ด กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรินูฎานิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 80 หน้า อัดสำเนา
- อนันต์ ทิพย์รัตน์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล่า
ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2515, 118 หน้า อัดสำเนา
- อัครวิ นพรหมโสภา การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และความคงทนในการจำ
โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองในวิชาเทคโนโลยีทางการสอน ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 147 หน้า อัดสำเนา
- อินทร์ ศรีคุณ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ
และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง
ในจังหวัดนครราชสีมา ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2507, 157 หน้า อัดสำเนา

อุบล เรียงสุวรรณ วิทยุศุกรมัยยม ตอนที่ 2 หลักการสอน และวิธีสอนวิชาเฉพาะ
 สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย 2509, 218 หน้า

- Aaroon, I.E. "The Relationship of Selected Measures to Spelling Achievement at the Fourth and Eight grade Levels," Journal of Educational Research. 4 : 138 - 142, December, 1959.
- Adams, Jack A. Human Memory. New York, McGraw - Hill Book Company, 1969.
- Allport, Gordon W. Handbook of Social Psychology. Massachusetts, Clark University Press, 1969. 272 p.
- Anatasi, Anne. Psychological Testing. 3rd.ed., New York, The Macmillan Company, 1968. 665 p.
- Catalano, Eileen Aiken. "The Effect of a Spelling Program Using Words in given Context on Reading Comprehension and Vocabulary Scores," Dissertation Abstracts International. 8 : 4983-A, February, 1976.
- Clanton, Patricin Brantley. "The Effectiveness of the Letter-Cloze Procedure as a Method of Teaching Spelling," Dissertation Abstracts International. 38 : 7220-A, February, 1977.
- Corey, Jeffrey R. and Micheal, James S. "Retention in a S.P.T. Introductory Psychology Course," Learning Package in American Education. Educational Technology Publications, Englewood Cliffs, New Jersey, 1973. 233 p.
- Daccanay, Fe R., and J. Donald. Techniques and Procedures in Second Language Teaching. Quezon City, Alemar Phoenix Publishing House, 1963. 538 p.
- Emerald, V. Dechont. "Learning to Read Picture," Improving the Teaching and Reading. p. 133 - 135, New York, Prentice - Hall Inc. 1964.
- Fan Chung Teh. Item Analysis Table. Education Testing Service, Princeton, New Jersey, 1952. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York, McGraw-Hill Book Company, 1971. 492 p.
- Fernald, G.M. Remedial Techniques in Basic School Subjects. p. 183, New York, McGraw-Hill, 1943.

- Gagne, Robert H. The Conditions of Learning. 2nd.ed. New York, Holt Rinchart and Winston, Inc., 1970. 409 p.
- Gambrell, Linda Buchanan. "The Effect of Student Decision Making Upon Spelling Achievement and Attitude Toward the Spelling Curriculum," Dissertation Abstracts International. 8 : 4558-A, February, 1974.
- Garrett, Henry E. Statistics in Psychology and Education. New York, David McKay Company In., 1967. 491 p.
- Good, Carter Victor. Dictionary of Education. 3rd.ed., New York, McGraw - Hill Book Company, 1973. 681 p.
- Gray, William S. "A Summary of Reading Investigation on July 1, 1974 to June 30, 1948," Journal of Education Research. 42 : 403, February, 1949.
- Green, A. Harry and Petty T. Walter. Developing Language Skills in the Elementary Schools. 4th.ed., Boston, Allyn and Bacon, 1971. 571 p.
- Harless, J.H. "The Two Meanings of Mathematics," A Handbook of Programmed Learning. p. 93 - 94, no date, India, Anand Press.
- Hilgard, Ernest Ropiequet. Introduction to Psychology. 4th.ed., New York, Harcourt, Brace and World Inc., 1967. 686 p.
- Hollow, Mary Kewin. "Listening Comprehension at the Intermediate Grade Level," The Elementary School Journal. 4 : 158 - 161, December, 1955.
- Jobs, Nancy Kay. "The Acquisition and Retention of Spelling Thought Imitation Training and Observational Learning with and without Feedback," Dissertation Abstracts International. 8 : 5197-A, February, 1967.
- Kendler, Howard H. Basic Psychology. 3rd.ed., New York, Appletion Century - Crafts Company, 1974. 798 p.
- Lambert, William Wilson and Lambert E. Wallace, Social Psychology New York. Prentice - Hall, 1964. 120 p.

- Lawrence, E. Hafner and Hayden B. Lolly. "Association of the Printed Word with a Picture," in Pattern of Teaching Reading the Elementary School. p. 62 - 77, New York, The Macmillan Company, 1972.
- Lawrey, Eleanor Blodwyn Lane. "The Effects of Four Drill and Practice Time Unit on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities," Dissertation Abstracts International. 39 : 817-A, August, 1978.
- McAloon, Mary Lee. "A Comparison of the Effectiveness of Three Elementary School Spelling Programs," Dissertation Abstracts International. 9 : 5805-A, March, 1976.
- McDonald, Federic J. Education Psychology. San Francisco Wedsworth Publishing, 1959. 748 p.
- Mehrens, William A. and Irvin J. Lehmann. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 2nd.ed., Holt, Rinehart and Winston, 1978. 743 p.
- Morrison, Ida. E. and Ida F. Perry. "Spelling and Reading Relationships with Incidence of Retardation and Acceleration," Journal of Educational Research. 6 : 222 - 227, February, 1959.
- Peterson, Dorothy G. and Hayden Velma D. Teaching Learning in the Elementary School. New York, Appleton Century Crofts., 1961. 538 p.
- Petty, Green. "Language Workbooks and Practice Materials," Developing Language Skills in the Elementary Schools. New York, Allyn and Bacon, 1963. 689 p.
- Petty, Walter, T., Analysis of Certain Phonetic Element in a Selected List of Persistently Difficult Spelling Words. Doctoral Thesis : University of IOWA, 1955. 689 p.
- Pinter, Donna Dae Krewedl. "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Graders," Dissertation Abstracts International. 2 : 710-A, 711-A, August, 1977.
- Rivers, Willga M. Teaching Foreign Language Skills. The University of Chicago Press, 1968. 180 p.
- Robertson Gladene. "A Comparison of Meaningful and Non-meaningful Content in Computer Assisted Spelling Programs," Research Center Report. 15 : 66, August, 1980.

- Rosenbaum, Peter S. "Language Instruction and the School," Report of the 20th Annual Round Table Meeting on Linguistics and Language Studies. p. 112 - 115, Washington D.C., George Town University Press, 1969.
- Russell, David H. "Spelling Ability in Relation to Reading and Vocabulary Achievements," Journal of Educational Research. 6 : 406, February, 1947.
- Schaffran, Jerome Arlen. "The Effects of Group Standards and Feedback on Group Spelling Achievement and Selected Attitudes," Dissertation Abstracts International. 32 : 4430-A, February, 1972.
- Schwartz, Sybil. "A Development Study of Children's Ability to Acquire Knowledge of Spelling Patterns," Dissertation Abstracts International. 12 : 8020-A, June, 1976.
- Schwartz, Sybil and Doehring Donald. "A Developmental Study of Children's Ability to Abstract Spelling Patterns," Research in Education. 12 : 55, September, 1977.
- Schwendinger, James Rea. "A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students," Resources in Education. 12 : 51, December, 1977.
- Shane, Harold G. and Others. Beginning Arts Instruction with Children. p. 71 - 72, Ohio, Charles E. Merrill Books Inc., 1961.
- Slattery, Danial Patterick. "Effects of Practice and Emphasis on the Serial - Error - Curve in Spelling Performance," Dissertation Abstracts International. 30 : 38014-A, March, 1970.
- Stefanides, Gilbert Albert. "An Evaluation of Achievement and Attitudes of Students and Teachers Using on Individualized spelling Approach," Dissertation Abstracts International. 3 : 1392-A, September, 1976.
- Thorndike, Robert L. and Elizabeth Hagen. Measurement and Evaluation in Psychology and Education. 4th.ed., John Willey and Sons, Inc., 1977. 596 p.
- Townsend, Agatha. "An Investigation of Certain Relationships of Spelling with Reading and Academic Aptitude," Journal of Educational Research. 6 : 465 - 467, February, 1947.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ประมวลคำยากและยากมาก

1. คำที่ยากมีทั้งหมด 146 คำ ได้แก่ เหลือบ ไตรรงค์ เลื่องลือ
 เสร้าโศก เหมอ อภิเชก เคียดคาคด พลับพลา ลำธาร เกี่ยวข้อง ความ
 ประสงค์ ขญา โลก เคารวะ อดอยาก เลิศ สะพาย หรรษา โกล่เกลี่ย
 พินาศ สมักร ใจไม่ไ้ระกำ ปล้ม ปัจจุบัน ผิดเคือง ภาพยนตร์ กวักแกว่ง
 ประพศติ ปล้น สุจริต ฎฎี คดี คำรับ กริช พุ่งเพื่อ สันฐาน เกียจคร้าน
 พุ่มเฟื่อย มโหฬาร เปล่ง พัลวัน สรรเสริญ บันดาล เม็ดมะกล่ำ ศัตรู
 สะอึกสะอื้น ชูบชืด เกลื่อนกลาด จ्ञานรรจา แปรผัน ฝ่าประเจียด เฉลอ
 พระชนม์ พิรุณ รมรงค์ โหระ แกลือกกล้วย ปรกติ มุงกุฏ สารวัตร กฎจรรยา
 เทอญ บริสุทธิ ใฝ่ฝัน พาล พิศ รัชกาล อภัพ บัญชี ภัยโง มรรยาท
 เยาะเย้ย ชะล่า พยายาม พินิจ เฟล ฤทธิ ลาก เกียรติ คับคั่ง
 สำเนียง สูญ คลั่ง ปฏิเสธ พันธุ์ อุดสาหกรรม เยววมาลัย สุขสันต์ หยากโย
 อพยพ อัตร่า เฮลิคอปเตอร์ เกรจฉาน บกพร่อง ประรณนา ปลาสติ๊ก ปืบ
 พยาธิ ศิษย์ หน้ามุข อิทธิพล โอวาท ประจักษ์ ประวัติ สาทิส บัญชา
 ทัณฑ์ ประเภท ฤกษ์ เกี่ยวลค สะกกรอย ขวนขวาย ปฐมพยาบาล พาณิชย
 กะพริบ อารมณ์ โบสถ์ ผักไผ่ หลงไหล อัมจันทร์ พรอท พระหัตถ์
 กะรุ่งกะริ่ง ปฏิญาณ ประธาน ประเสริฐ เอกเขนก สกล ศรัทธา สรรพ
 สายสัญญาณ อาระวาด วงศ์ สะพรั่ง ประคิษฐ์ วงศ์วาน ฤณี อาชญา สะบัด
 ล้างผลาญ ปราบกฏ เสรฐฐี นำเกลียด บำเหน็จ อธิษฐาน

2. คำที่ยากมากมีทั้งหมด 20 คำ ได้แก่ สาปสรร แสร้งเส พิสุจน์
 ปราศรัย ผลลัพธ์ กะโหลกกะแฉก พรรค อัยาศัย กฎเกณฑ์ สกนธ์ บินทมาศ
 เวทมนตร์ ปฏิภาณ ปราชญ์ พงศ์ ปราบกฏการณ์ อัจฉาลย์ ชะมัทเขม้น ปฏิสันถาร
 จักรราก็

ภาคผนวก ข.
การวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ในการเขียนสะกดคำยาก จำนวน 55 ข้อ

ข้อที่	P _H	P _L	p	r	ข้อที่	P _H	P _L	p	r
1	.74	.30	.52	.44	21	.56	.11	.32	.51
2	.70	.41	.56	.30	22	.41	.19	.29	.26
3	.56	.30	.43	.27	23	.78	.19	.48	.58
4	.55	.33	.44	.23	24	.78	.30	.54	.48
5	.78	.41	.60	.39	25	.81	.22	.52	.58
6	.81	.37	.60	.46	26	.70	.19	.44	.51
7	.82	.19	.51	.62	27	.37	.08	.21	.41
8	.63	.26	.44	.38	28	.81	.37	.60	.46
9	.63	.29	.46	.35	29	.85	.30	.59	.56
10	.41	.22	.31	.22	30	.70	.37	.54	.34
11	.67	.44	.56	.24	31	.81	.19	.50	.61
12	.52	.26	.39	.28	32	.89	.26	.59	.64
13	.77	.41	.60	.37	33	.70	.19	.44	.51
14	.44	.26	.38	.20	34	.78	.26	.52	.52
15	.59	.08	.31	.58	35	.81	.26	.54	.55
16	.81	.19	.50	.61	36	.63	.19	.40	.46
17	.52	.33	.42	.20	37	.56	.15	.34	.45
18	.74	.44	.59	.31	38	.70	.19	.44	.51
19	.85	.15	.50	.68	39	.78	.41	.60	.39
20	.74	.44	.59	.31	40	.85	.26	.57	.59

ν DOWN	P_H	P_L	p	r	ν DOWN	P_H	P_L	p	r
41	.81	.11	.45	.69	51	.67	.26	.46	.41
42	.89	.26	.59	.64	52	.85	.11	.47	.72
43	.77	.33	.55	.45	53	.59	.26	.42	.34
44	.89	.22	.57	.67	54	.56	.26	.41	.31
45	.56	.33	.44	.24	55	.81	.37	.60	.46
46	.85	.30	.59	.56					
47	.37	.11	.23	.25					
48	.74	.37	.56	.38					
49	.63	.00	.25	.78					
50	.33	.14	.23	.26					

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (KR - 20)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} = ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n = 55

$\sum pq$ = 14.5032

s_t^2 = 86.6884

r_{tt} = .8481

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ค้นคิดต่อการเขียนสะกดคำ

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ค้นคิดต่อการเขียนสะกดคำ ใช้สูตร

Coefficient Alpha (α)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right]$$

เมื่อ α = ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

$$n = 20$$

$$\sum s_i^2 = 9.39$$

$$s_x^2 = 36.9975$$

$$\alpha = .7875$$

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน
และหลังการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

ก. แสดงค่าความแตกต่างและค่าความแตกต่างกำลังสองของนักเรียนกลุ่มทดลอง
เป็นรายคน

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	12	20	8	64
2	15	17	2	4
3	12	25	13	169
4	16	28	12	144
5	18	34	16	256
6	13	21	8	64
7	14	19	5	25
8	19	22	3	9
9	9	25	16	256
10	10	25	15	225
11	12	14	6	36
12	10	23	13	169
13	15	21	6	36
14	15	37	22	484
15	9	11	2	4
16	13	24	11	121
17	11	23	12	144
18	9	22	13	169
19	18	35	17	289
20	15	31	16	256

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
21	15	22	7	49
22	14	27	13	169
23	17	23	6	36
24	14	24	10	100
25	19	42	23	529
26	13	26	7	49
27	13	31	18	324
28	24	35	11	121
29	15	33	18	324
30	22	33	11	121

ข. การหาค่า t ตามสูตร $t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$

เมื่อ $N = 30$

$\sum D = 340$

$\sum D^2 = 4746$

$df = 29$

$t = 11.1885$

ค่า t ที่ $.01 = 2.462$

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียน
กลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²
1	12	20	8	64	13	23	10	100
2	15	17	2	4	22	26	4	16
3	12	25	13	169	9	16	7	49
4	16	28	12	144	24	26	2	4
5	18	34	16	256	5	15	10	100
6	13	21	8	64	13	19	6	36
7	14	19	5	25	18	30	12	144
8	19	22	3	9	17	15	-2	4
9	9	25	16	256	16	37	21	441
10	10	25	15	225	9	13	4	16
11	12	14	6	36	18	18	0	0
12	10	23	13	169	17	33	16	256
13	15	21	6	36	12	18	6	36
14	15	37	22	484	25	36	11	121
15	9	11	2	4	11	20	9	81
16	13	24	11	121	20	31	11	121
17	11	23	12	144	20	19	-1	1
18	9	22	13	169	15	21	6	36
19	18	35	17	289	17	27	10	100
20	15	31	16	256	14	28	14	196

คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²
21	15	22	7	49	15	17	2	4
22	14	27	13	169	12	15	3	9
23	17	23	6	36	8	28	20	400
24	14	24	10	100	11	11	0	0
25	19	42	23	529	11	25	14	196
26	13	26	7	49	18	27	9	81
27	13	31	18	324	11	29	18	64
28	24	35	11	121	13	25	12	144
29	15	33	18	324	14	26	12	144
30	22	33	11	121	18	16	-2	4
Σ			340	4746			244	2904

การหาค่า t ตามสูตร $t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1) s_1^2 + (n_2-1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$

เมื่อ $\bar{X}_1 = 11.3333$, $\bar{X}_2 = 8.1333$

$s_1^2 = 30.7814$, $s_2^2 = 31.6747$

$n_1 = 30$, $n_2 = 30$

df = 58

t = 2.2190

ค่า t ที่ .05 จากตาราง = 2.0000

3. เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก

ก. แสดงค่าความแตกต่างและค่าความแตกต่างกำลังสองของนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นรายคน

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	47	46	-1	1
2	51	53	2	4
3	50	52	2	4
4	51	54	3	9
5	58	58	0	0
6	56	52	-4	16
7	53	58	5	25
8	46	54	8	64
9	51	45	-6	36
10	47	53	6	36
11	42	51	9	81
12	54	56	2	4
13	42	48	6	36
14	51	54	3	9
15	48	46	-2	4
16	52	55	3	9
17	53	55	2	4
18	42	43	1	1
19	49	52	3	9

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
20	53	57	4	16
21	53	53	0	0
22	45	51	6	36
23	46	51	5	25
24	50	55	5	25
25	56	58	2	4
26	50	52	2	4
27	49	48	-1	1
28	53	54	1	1
29	55	56	1	1
30	43	57	14	196

ข. การหาค่า t ตามสูตร $t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$

เมื่อก $n = 30$

$\sum D = 81$

$\sum D^2 = 661$

df = 29

t = 3.7867

ค่า t ที่ .01 จากตาราง = 2.461

4. เปรียบเทียบความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนความคงทนของกลุ่มทดลอง	คนที่	คะแนนความคงทนของกลุ่มควบคุม
1	27	1	24
2	18	2	23
3	25	3	13
4	29	4	28
5	33	5	14
6	21	6	16
7	12	7	10
8	14	8	33
9	25	9	16
10	23	10	42
11	16	11	22
12	23	12	17
13	19	13	32
14	36	14	16
15	14	15	35
16	22	16	17
17	24	17	33
18	22	18	24
19	35	19	26
20	30	20	21

คนที่	คะแนนความคงทนของกลุ่มทดลอง	คนที่	คะแนนความคงทนของกลุ่มควบคุม
21	20	21	15
22	18	22	19
23	26	23	19
24	22	24	26
25	38	25	15
26	17	26	28
27	20	27	27
28	37	28	31
29	35	29	11
30	32	30	15
Σ	733		668

$$\text{การหาค่า } t \text{ ตามสูตร } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$\text{เมื่อ } \bar{X}_1 = 24.4333, \bar{X}_2 = 22.2667$$

$$S_1^2 = 54.3228, S_2^2 = 64.2022$$

$$n_1 = 30, n_2 = 30$$

$$df = 58$$

$$t = 1.0906$$

$$\text{ค่า } t \text{ ที่ } .05 \text{ จากตาราง} = 2.0000$$

ภาคผนวก ค.

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการ เขียนสะกดคำยาก

แบบสอบถามวัดทัศนคติต่อการ เขียนสะกดคำ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้สะกดคำยาก

- คำชี้แจง 1. แบบทดสอบฉบับนี้ 55 ข้อ แบ่งเป็น 2 ตอน ให้เวลาทำ 50 นาที
 2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย + ทับตัวอักษร ก, ข, ค หรือ ง หน้าคำตอบที่
 ต้องการลงในกระดาษคำตอบ

ตอนที่ 1 ให้เลือกคำที่เขียนสะกดผิด

1.	ก. บำคั้ง	5.	ก. อธิษฐาน
	ข. สะพั้ง		ข. อิทธิพล
	ค. พลับพลา		ค. อัครา
	ง. ไกล่เกลี่ย		ง. อาภัพ
2.	ก. สะกด	6.	ก. ประเภท
	ข. สะบัก		ข. ล้างผลาน
	ค. สะพาย		ค. ฉับพั้น
	ง. สะกรอຍ		ง. เมลอ
3.	ก. กระโหลกกระแผลก	7.	ก. ฟินิจ
	ข. ขะมັกชะเน็		ข. ปี่ศาจ
	ค. กระรุงกระวัง		ค. นำเกี้ยว
	ง. สะอึกสะอื้น		ง. บำเหน็จ
4.	ก. หลงไหล	8.	ก. ลำธาร
	ข. ใฝ่ฝัน		ข. พัลวัน
	ค. ฝักใฝ่		ค. คนพาล
	ง. ลำไส้		ง. รมโหฬาร

9. ก. มรรยาท
ข. พยาบาท
ค. โอรบาท
ง. พิรุท
10. ก. ทรรษา
ข. จันรรจา
ค. บรรทาด
ง. สรรเสริญ
11. ก. กักรู
ข. กวิช
ค. กัดโญ
ง. สัจวิต
12. ก. กุฎี
ข. ขฎา
ค. มงกุฎ
ง. ปราศ
13. ก. ระเบียบหน้ามุก
ข. กะพริบตา
ค. กัดแกว่ง
ง. ขวนขวาย
14. ก. เจตื้อนกดาค
ข. เจตื้อนกดัว
ค. เจตื้อนถือ
ง. คับคั่ง
15. ก. อคหยาก
ข. หยากไย
ค. เหมอเอง
ง. เหลือบตา
16. ก. ไทร
ข. สมันคร
ค. โดมมาก
ง. เวศาเพด
17. ก. ประสงค์
ข. ไตรรงค์
ค. รณรงค์
ง. วงศ์วาน
18. ก. ศิษย์
ข. อารย
ค. พาณิษย์
ง. เขาวมาศย์

19. ก. อพยพ
ข. อาชญา
ค. อภิเษก
ง. เอกเขนก

20. ก. เพอญ
ข. สิ้นฐาน
ค. เกี่ยวจกร้าน
ง. อะตะวาค

21. ก. คำหรับ
ข. เยาะเย้ย
ค. เลี้ยวลค
ง. ปีนน้ำบัน

22. ก. ฝ่าประเจียด
ข. สำเหนียก
ค. เสรวไศรก
ง. ฝักเคื่อง

23. ก. ชูบชึก
ข. ฟินาส
ค. เฟงพิศ
ง. เกียรคัยศ

24. ก. สารวัตร
ข. เศวรณาน
ค. เบ็ดมะกัก
ง. เกี่ยวข้อง

25. ก. เศษฐ์
ข. ศรัทธา
ค. พุงเพอ
ง. พบบเพือย

26. ก. ปรกติ
ข. ประชาน
ค. ปราสติก
ง. ปรารณนา

27. ก. ปลั่งใจ
ข. บทเพลง
ค. กฏจราชร
ง. เปดงเสียง

28. ก. ธิญทธิ
ข. บวิสุทธิ
ค. แก่พันธุ
ง. ประคัยช

29. ก. เด็ด
ข. พยาธิ
ค. วัฒนา
ง. สาส์น
30. ก. ฤกษ์
ข. โบลิ่ง
ค. ประจักษ์
ง. โทษทัณฑ์
31. ก. พระชนย์
ข. พระหัตถ์
ค. ภาพยนตร์
ง. สายสีจูน
32. ก. พรอท
ข. ปฏิเสธ
ค. ประเสริฐ
ง. ประพณี
33. ก. ศุภินา
ข. รัชกาล
ค. ผนัง
ง. ปรุพยาบาล
34. ก. บัญชี
ข. บัญชา
ค. ประวัต
ง. ปฎิฐาน
35. ก. อุตสาหกรรม
ข. สุขสันต์
ค. อัจฉรินทร์
ง. เสรีธรรม
36. ก. ฤกษ์
ข. ปัจจุบัน
ค. ทะเลใจ
ง. เค็ลคาน
37. ก. ศูนย์นาย
ข. เควระน่วย
ค. วงศ์ตระกูล
ง. เฮลิคอปเตอร์

ตอนที่ 2 คำในข้อใดเขียนสะกดใหญ่ถูกต้องตามคำอ่านที่กำหนดให้

38. สาบ - สัน
 ก. สาบสัน
 ข. สาบสรร
 ค. สาบสันต์
 ง. สาบสรรค์

39. เส - แสง
 ก. เสแสง
 ข. เสแสง
 ค. เสแสง
 ง. เสแสง

40. พิ - สุก
 ก. พิสุจน์
 ข. พิสุจน์
 ค. พิสุกร
 ง. พิสุจ

41. ปรา - สัย
 ก. ปราศัย
 ข. ปราสัย
 ค. ปราไส
 ง. ปราศรัย

42. ณ - ด้บ
 ก. ณด้บ
 ข. ณด้บ
 ค. ณด้บ
 ง. ณด้บ

43. กต - เกน
 ก. กต เกน
 ข. กต เกน
 ค. กต เกน
 ง. กต เกน

44. ประ - ศี - พาน
 ก. ประศิปาน
 ข. ประศิปาน
 ค. ประศิปาน
 ง. ประศิปาน

45. อัค - ทา - สัย
 ก. อัคทาสัย
 ข. อัคทาสัย
 ค. อัคทาสัย
 ง. อัคทาสัย

46. ฉัด - ทะ - ยา - สัย

ก. ฉัทยาสัย

ข. ฉัทยาสัย

ค. ฉัทยาสัย

ง. ฉัทยาไสย

47. เวค - วน

ก. เวคณค

ข. เวทณค

ค. เวคณค

ง. เวทณค

48. บิน - ทะ - บาค

ก. บินทบาท

ข. บินทบาท

ค. บินทบาท

ง. บินทบาท

49. ปะ - ตี - สัน - ดาน

ก. ปติสันดาน

ข. ปติสันดาน

ค. ปฏิสันฐาน

ง. ปฏิสันดาน

50. จัก - กระ - ภา - สี่

ก. จักราศี ค. จักราศรี

ข. จักราศี ง. จักราศรี

51. พง (หมายถึง เชื้อสาย , สกุล)

ก. พง

ข. พงษ์

ค. พงศ์

ง. พงศ์

52. พัก (หมายถึงคนที่รวมกันเป็นพวก)

ก. พัก

ข. พักตร์

ค. พรรค

ง. กัณฑ์

53. ปราก (หมายถึง ผู้มีความรู้)

ก. ปราก

ข. ปรากญ์

ค. ปรากย์

ง. ปราก

54. สะ - กน (หมายถึง ร่างกาย)

ก. สกน ข. สกน

ค. สกนค ง. สกนค

55. ปราก - กต - ทะ - กาน

ก. ปรากฏการ

ข. ปรากฏการณ

ค. ปรากฏการณ

ง. ปรากฏการณ

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ

คำชี้แจง แบบสอบถามต่อไปนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ก่อการเขียนสะกดคำขอให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ๆ เมื่อนักเรียนตัดสินใจแล้วให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องซึ่งข้อความตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน

ตัวอย่าง

ข้อที่	ความรู้สึก			
	ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
0	การเขียนสะกดคำทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย			/
00	การเรียนเขียนสะกดคำทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนาน	/		

คำอธิบาย จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่าเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว นักเรียนมีความรู้สึกที่ไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ข้อ (00) แสดงว่าเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วนักเรียนมีความรู้สึกที่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

แบบสอบถามนี้ทั้งหมด 20 ข้อ ขอให้นักเรียนทำทุกข้อ คำตอบของนักเรียนไม่มีผิดหรือถูก นักเรียนมีอิสระที่จะตอบได้เต็มที่ และคำตอบของนักเรียนไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
1	นักเรียนชอบเรียนการเขียนสะกดคำมาก					
2	การเขียนการเขียนสะกดคำทำให้นักเรียน รู้สึกเบื่อหน่าย					
3	นักเรียนรู้สึกว่าการเขียนสะกดคำเป็นวิชา ที่ยิ่งเรียนยิ่งน่าสนใจ					
4	นักเรียนเห็นว่า การเขียนสะกดคำเป็นวิชา ที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมาก					
5	นักเรียนมีความรู้สึกว่าการเขียนเขียน สะกดคำมีความยุ่งยากมาก					
6	นักเรียนมีความรู้สึกว่าการเขียนสะกดคำ เป็นวิชาที่น่าเรียนมาก					
7	การเขียนเขียนสะกดคำช่วยฝึกให้นักเรียน เป็นคนช่างสังเกตมากขึ้น					
8	นักเรียนเห็นว่า การเขียนเขียนสะกดคำ เป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาอื่น ๆ					
9	นักเรียนคิดว่าควรให้นักเรียนทุกคนเรียน การเขียนสะกดคำ					
10	นักเรียนรู้สึกกังวลใจทุกครั้งทีเรียนการ เขียนสะกดคำ					

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
11	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนเขียนสะกดคำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้			
12	นักเรียนเห็นว่ากรเรียนเขียนสะกดคำช่วยทำให้ นักเรียน เขียนหนังสือได้ถูกต้องมากขึ้น			
13	นักเรียนคิดว่าการเขียนสะกดคำเป็นวิชาที่ไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษา			
14	การเรียนเขียนสะกดคำฝึกให้นักเรียนให้รู้จัก ตัวอักษร ของตนเองมากขึ้น			
15	การเรียนการเขียนสะกดคำทำให้ นักเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง			
16	นักเรียนมีความตั้งใจมากในขณะที่เรียนการเขียนสะกดคำ			
17	การเรียนเขียนสะกดคำช่วยทำให้ นักเรียน เป็นคนที่มีความรอบคอบมากขึ้น			
18	นักเรียนเห็นว่ากรเขียนสะกดคำไม่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันเหมือนวิชาอื่น			
19	การเรียนเขียนสะกดคำช่วยให้นัก เรียน มีความแม่นยำในการเขียนมากขึ้น			
20	นักเรียนคิดว่าการเขียนหนังสือไม่ถูกต้องจะทำให้ ผู้อื่น ขาดความเชื่อถือในตัวนักเรียน			

ภาคผนวก ง.
แบบฝึกการ เขียนสะกดคำยาก

จงชี้ก่เส้นโยงคำในรูปผลไม้ให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

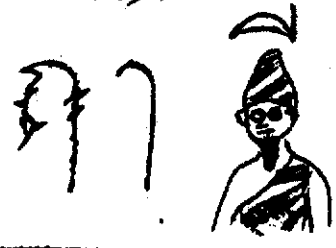

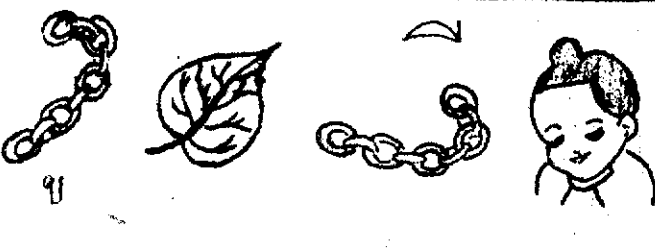

ที่อยู่ของนักบวช
มาก
ไม่ไคอย่างหวัง ไม่มีโชค
มีเงินไม่คอยพอไซ
ไซจายเกินควร
ยายที่อยู่
ติดต่อกัน
เอาใจใส่
สิ่งของที่ไคมาไคยไม่คิดว่าจะไค
ภาชนะรูปสี่เหลี่ยมไซใส่น้ำมัน
นักบวชที่อยู่ไคป่า
ผอมและ ไม่สทขึ้น
คิกมุงหวังอยู่เสมอ
อยากไคไม่รู้จักพอ
อยากไคในสิ่งที่ไม่จำเป็น

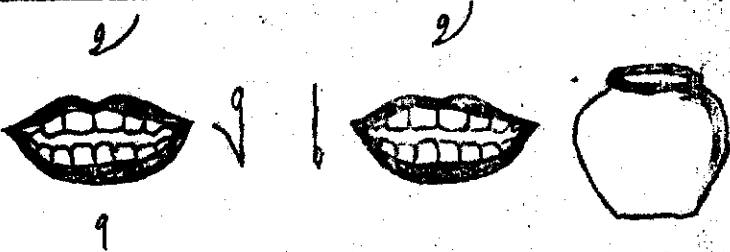
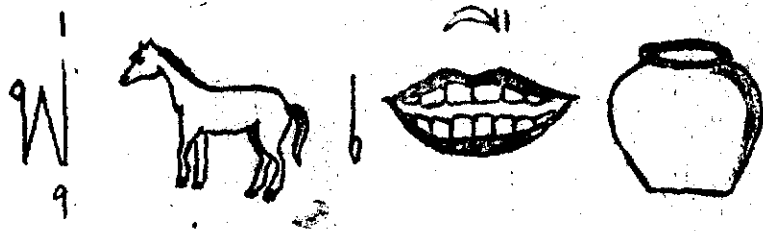

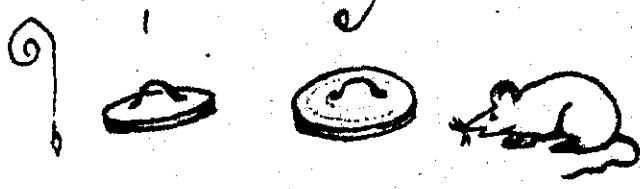
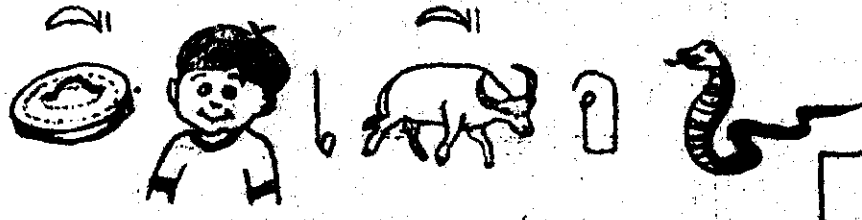
ตารางเติมความหมายคำ

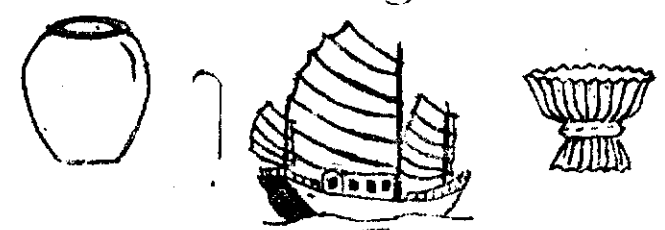
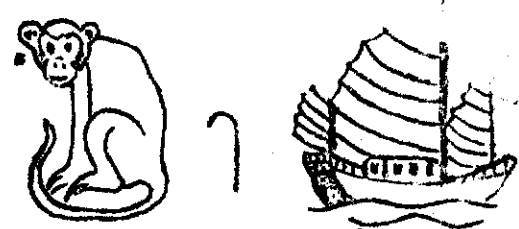
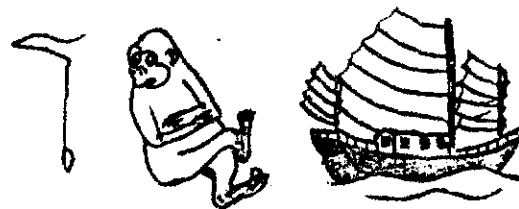
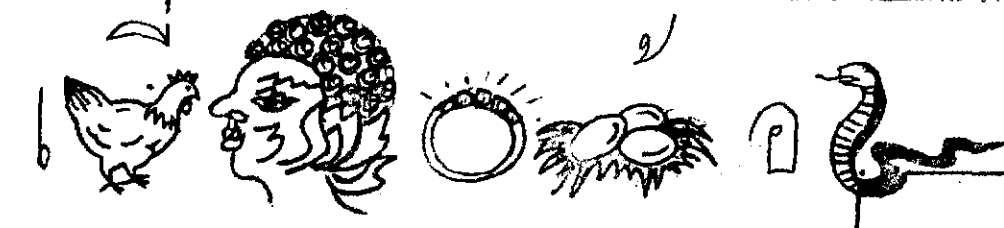
ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
ลก	สิ่งของที่โคม่าโดยไม่คิดว่าจะโก
โลก	
อภัพ	
อพยพ	
ฤๅษี	
ฤๅษี	
ปิ่น	
ฐนษี	
คัมภีร์	
พุงเฟอ	
พุ่มเฟือย	
ฉักไฝ	
ไฝฉัก	
ฉีกเคือง	
เกี้ยวของ	

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดมาให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

	<input type="text"/>
	<input type="text"/>
	<input type="text"/>
	<input type="text"/>
	<input type="text"/>

แบบฝึกที่ 1.4

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางด้านขวามือให้ตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรใหญ่ถูกต้อง
ลาบ	ลา _ _
โอบ	โอบ _ _
ปั๊บ	ปั๊บ _ _
ก - ด	ก _ _
คั๊บ - คัง	คั๊บค _ _
จ - ล	จ _ _
ชูป - ชิด	ชูป _ _
ฮา - พับ	ฮา _ _
ฟัด - เคื่อง	ฟัด _ _
พุ่ม - เพ็ช	พุ่ม _ _
ฟุ้ง - เพ็ช	ฟุ้ง _ _
ไฟ - พัน	ไฟ _ _
พัก - ไฟ	_ _
เกี้ยว - ชอง	เกี้ยว _ _
อบ - พะ - ขบ	อบขบ _ _

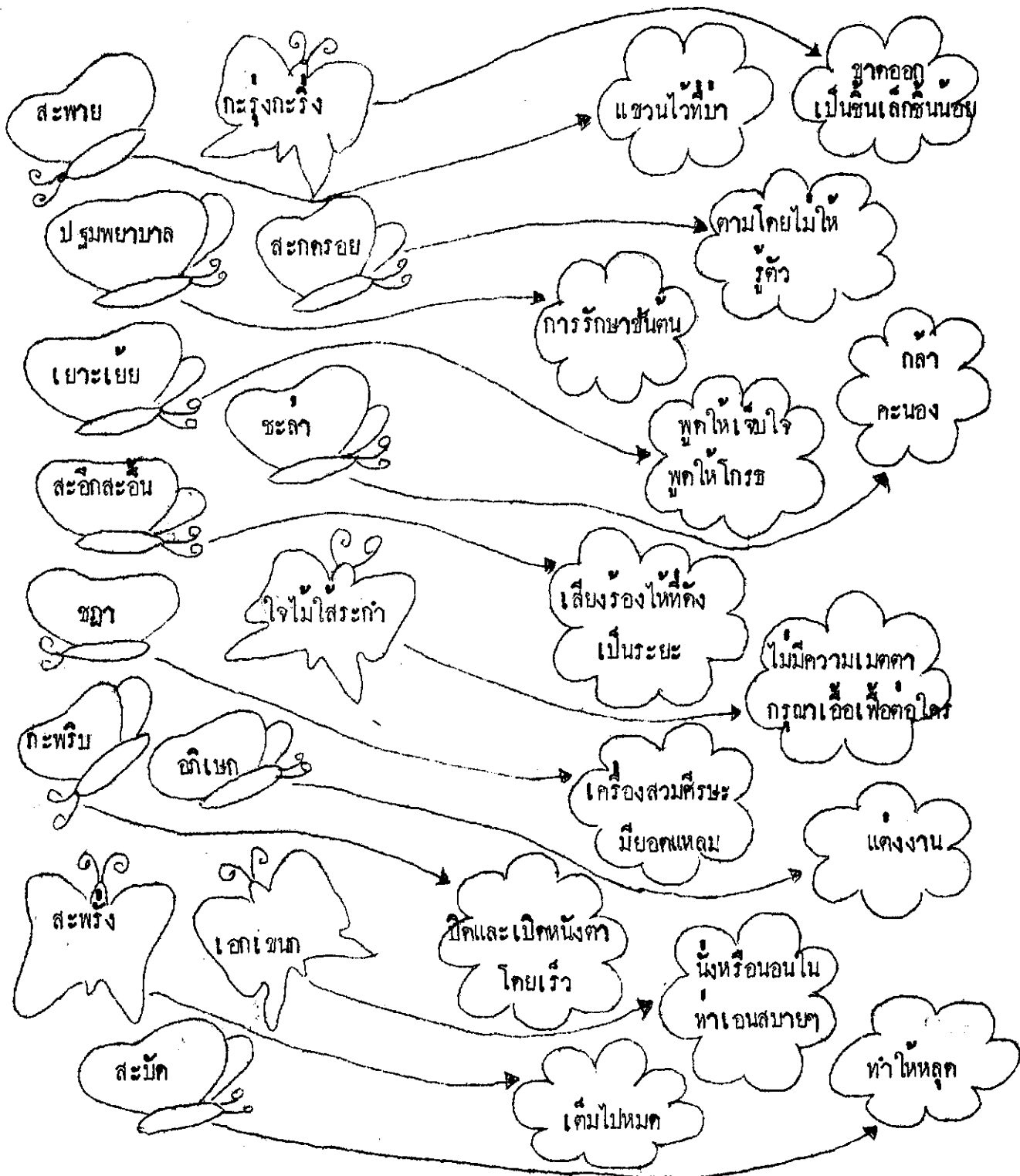
แบบฝึกที่ 1.5

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างให้คำใหญ่ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

คำในช่องว่าง:

- คปคก
- กุ่ม
- อาบับ
- กฤษ
- ฐบชก
- เกี้ยวของ
- พมเพื่อย
- อบยพ
- ด้กไผ่
- ฝักเคือง
- ลาภ
- บ๊ป
- โอบ,
- ไผ่ฉัน
- ฟ่งเฟอ

จงขีดเส้นโยงคำใน ให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

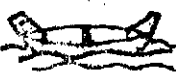

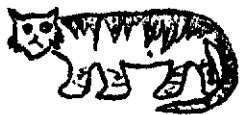

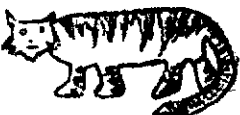

ตัวอย่าง

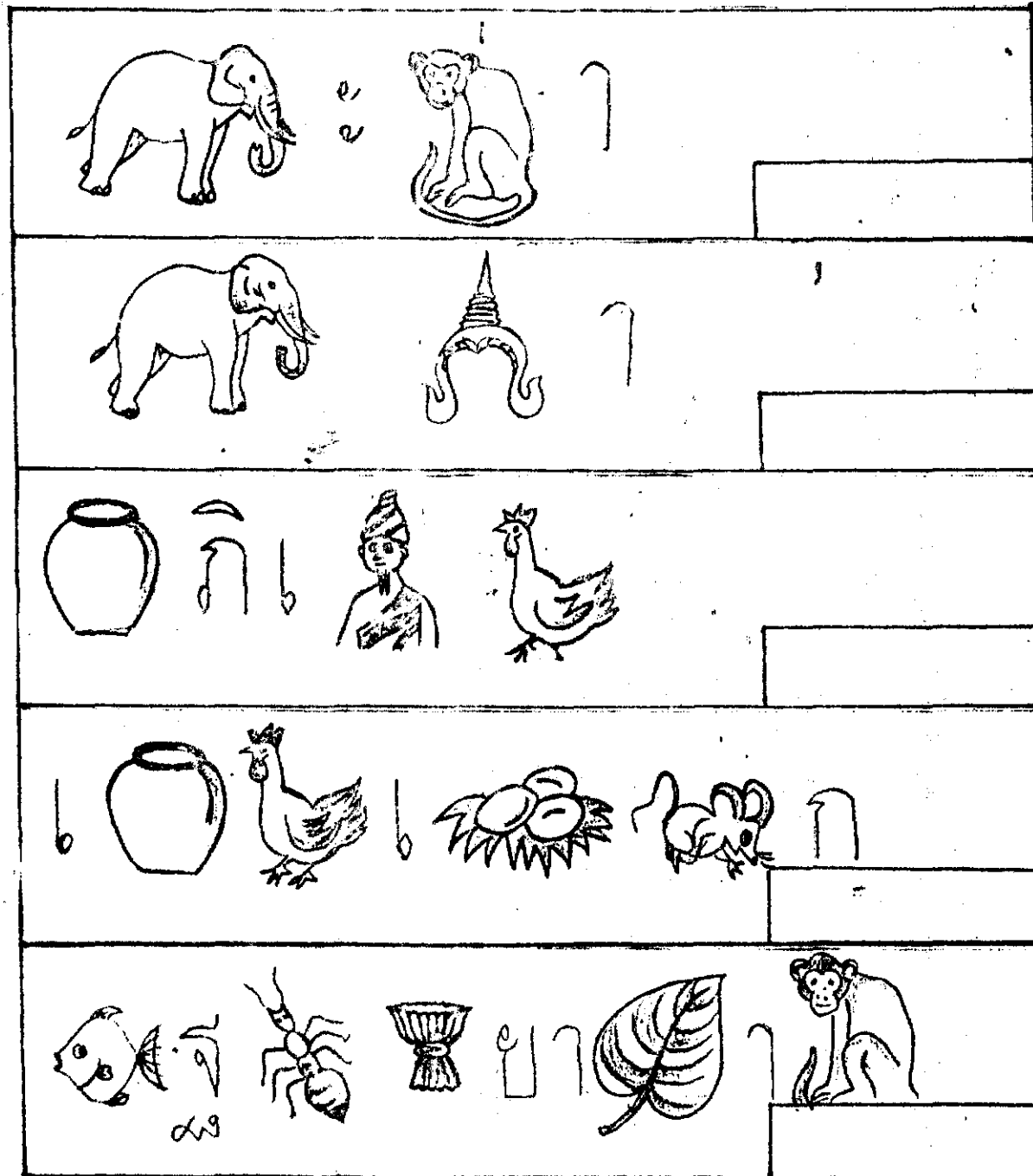
คำ	ความหมาย
สะพาย	แขวนไว้ที่บ่า
สะบัด
สะพรั่ง
สะอึกสะอื้น
ชะล่า
ชฉา
เยาะเย้ย
กะพริบ
กะรุ่งกะริ่ง
อภิเสก
เอกเขนก
ปฐมพยาบาล
ใจไม้ไ้ระกำ

แบบฝึกที่ 2.๒

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

	e			9	
	e				
	9		e		9
	e				
	e			e	

แบบฝึกที่ 2.3

จงนำอักษรจากตัวปลา มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามลูกศร
ตัวอย่าง

ส : บั ด

ส : พ ะ ง

ส : พ ำ

ก ะ พ ิบ

ช ำ

ก ะ ฐ ัง ะ ฐ ัง

ส : ก ด อก ข

อ ธิ ๖ ก

จ ำ ไม้ ุ ะ ัก ำ

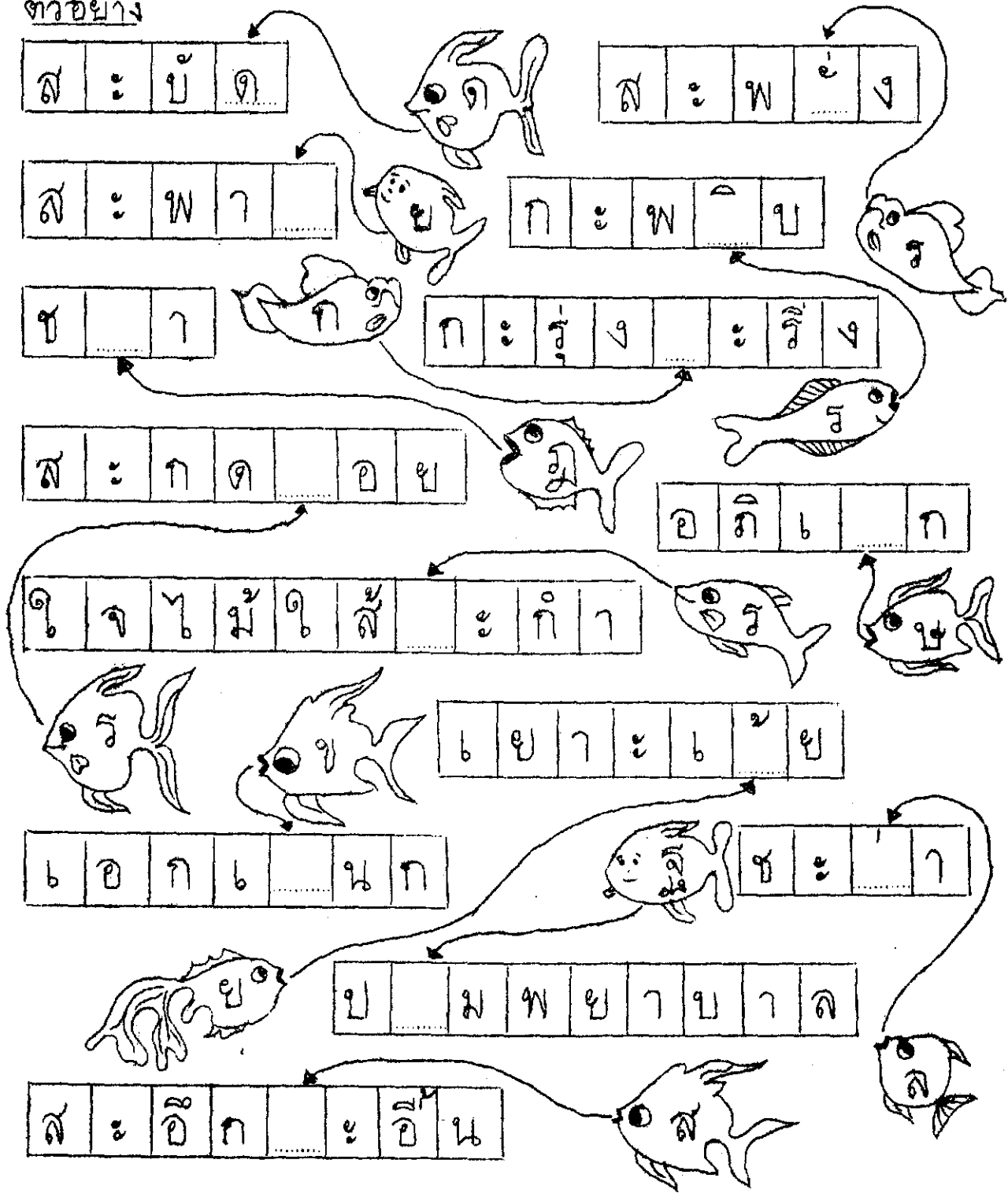
๖ ย ำ ะ ๖ ๒ ๒

๖ อ ก ๖ หน ก

ช ะ ำ

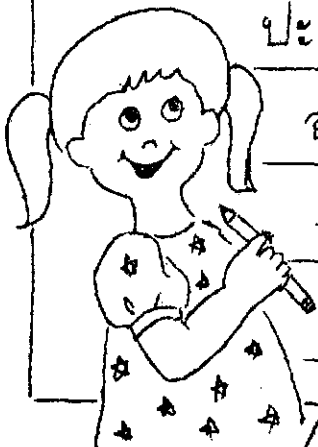
ป ๒ ม พ ย ำ บ ำ ล

ส ะ อี ก ๒ ๒ ๒ ๒

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางด้านขวามือ ให้ตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
สะ - บัด	ส _ บัด
สะ - พาย	ส _ พาย
สะ - พั้ง	สะ พ _ ้ง
กะ - พริบ	กะ พ _ ิบ
ชะ - ล่า	ชะ _ ล่า
เฆาะ - เขย	เฆาะ เข _ ย
กะ - รุ่ง - กะ - ริ่ง	ก _ รุ่ง กะ _ ริ่ง
สะ - อึก - สะ - อิ้น	ส _ อึก ส _ อิ้น
ใจ - ไม้ - ไม้ - ไร่ - กำ	ใจ ไม้ ไม้ _ ไร่ กำ
สะ - กต - รอย	สะ กต _ รอย
ปะ - ลม - พะ - ยา - ขาน	ป _ ลม พะ ยา ขาน _
อะ - พิ - เสก	อ พิ _ เสก
เอก - ะ - เหนก	เอ ก _ เหนก
ชะ - ดา	ชะ _ ดา

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใต้คำที่ถูกต้อง คำที่เขียนถูกต้องแล้วไม่ต้องเครื่องหมาย ✓

สัพพาย

กะรุ้งกะลั้ง

เมาะเยย

สะอึกสอีน

ใจไม้ไ้ระก่า

ชด้า

สะกทลอบ

ชฉา

อิกเศก

สะบัก

เออเขนท

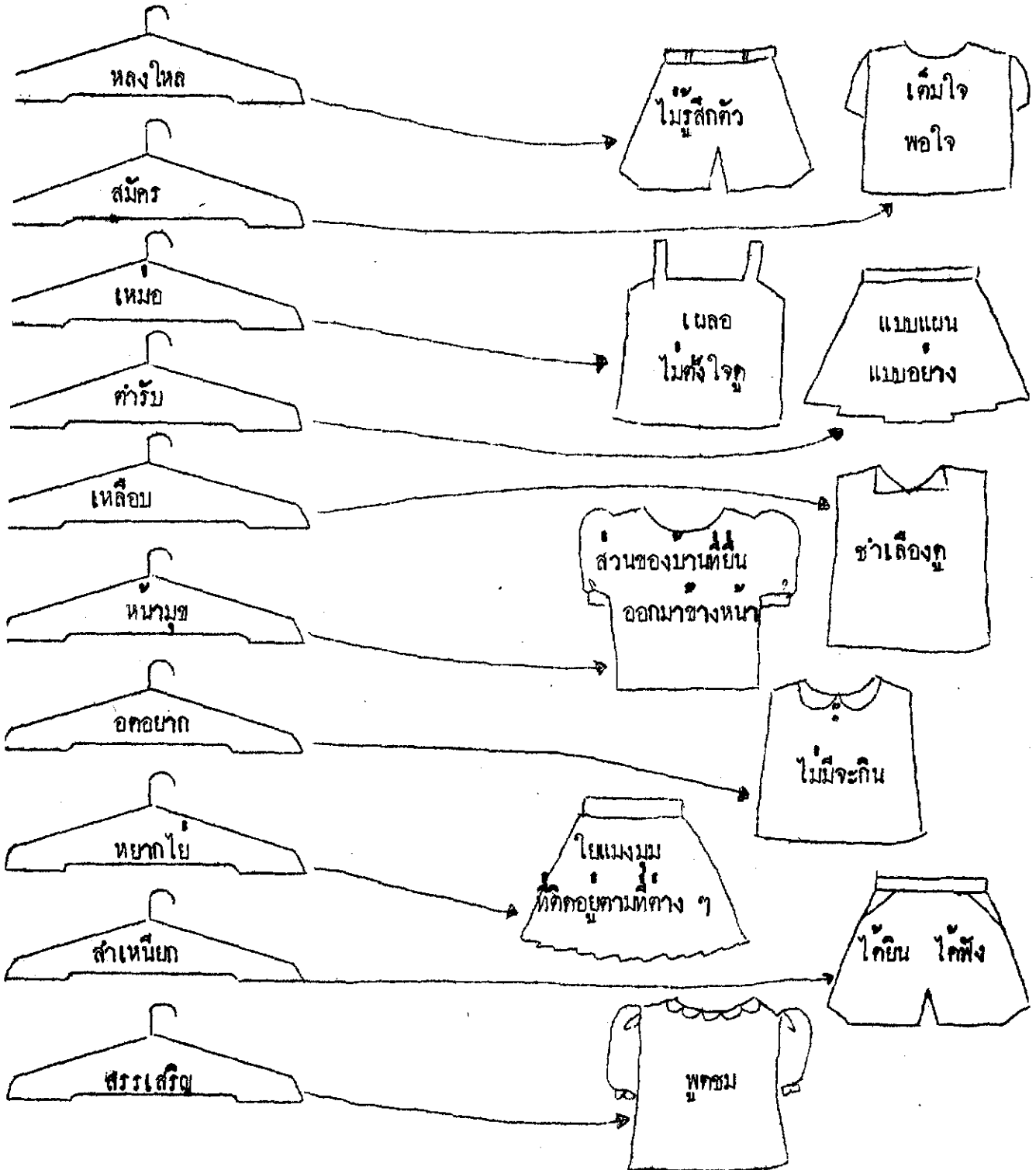
อยู่รุมพยาบาด

กระหีบ

สะพง

แบบฝึกที่ 3.1

จงขีดเส้นโยงคำใน ให้ตรงกับความหมายของคำในรูปเครื่องแต่งกาย แล้วนำความหมายที่หาได้ มาเติมลงในช่องว่าง ในตารางความหมายของหน้าต่อไป

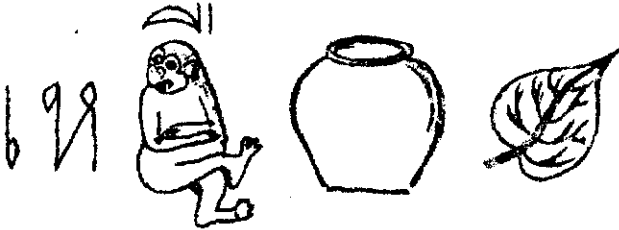

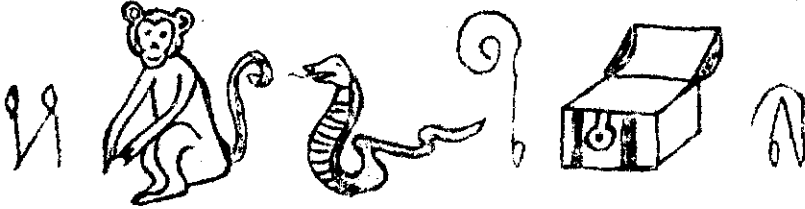

ตารางเติมความหมายคำ

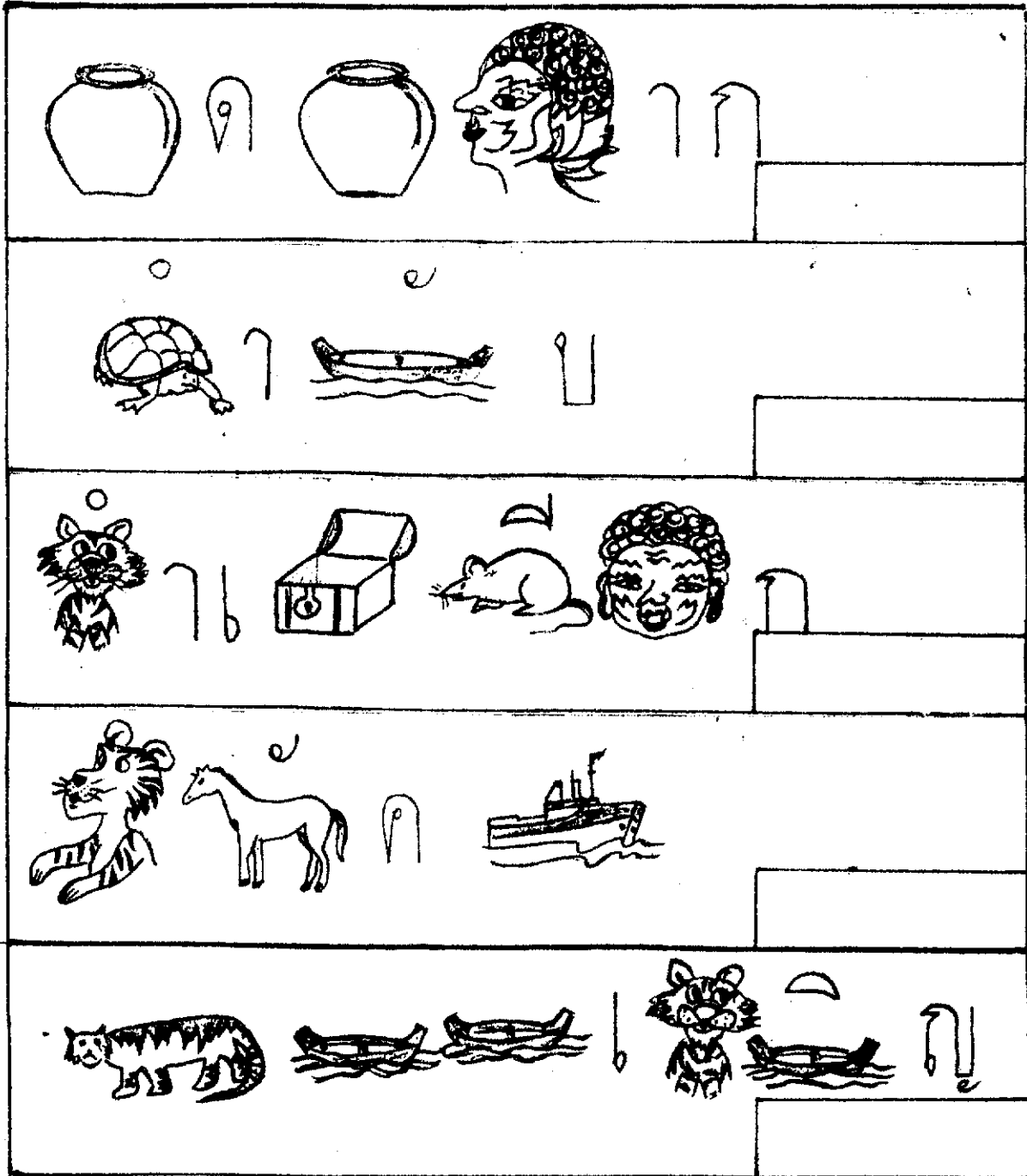
ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
คำรับ	แบบแผน แบบอย่าง
เหม่อ
เหลื่อม
หน้ามู๋
หลงใหล
หยากไย่
ออกอาก
สมัคร
สำเหนียก
สรรเสริญ

แบบฝึกที่ 3.2

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

แบบฝึกที่ 3.3

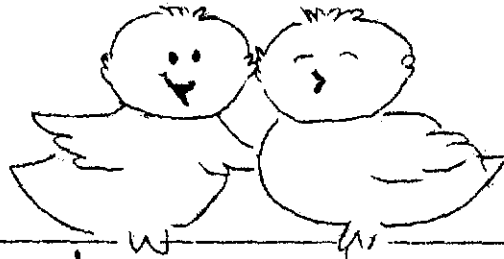
จงนำอักษรจากตัววงมา เขียนเติมลงในช่องว่าง ในตารางคำตามลูกศรชี้

ใจขย่าง

๑ ห อ
 ห ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
 ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐
 ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐
 ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐
 ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐
 ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐
 ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐
 ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐
 ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

แบบฝึกที่ 3.4

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางคำควบคู่มือให้ตรงกับคำอ่านทางคำนำหน้ามือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
เห <u>ม</u> ือ	เห <u>อ</u> ือ
ส <u>ะ</u> - หมัก	ส <u>ม</u> ัก
ต <u>ำ</u> - หรั <u>บ</u>	ต <u>ำ</u> - หรั <u>บ</u>
น <u>้ำ</u> - มู <u>ก</u>	น <u>้ำ</u> - มู <u>ก</u>
ส <u>ัน</u> - เส <u>็น</u>	ส <u>ร</u> ร <u>เส</u> ริ
อ <u>ข</u> า <u>ก</u> - ไ <u>ย</u>	<u>อ</u> ข <u>า</u> ก <u>ไ</u> ย
อ <u>ด</u> - อ <u>ข</u> า <u>ก</u>	อ <u>ด</u> - อ <u>ข</u> า <u>ก</u>
ห <u>ล</u> ง - ไ <u>หล</u>	ห <u>ล</u> ง - ไ <u>หล</u>
ส <u>ำ</u> - เ <u>น</u> น <u>ข</u> ก	ส <u>ำ</u> - เ <u>น</u> น <u>ข</u> ก
เห <u>ล</u> ือ <u>บ</u>	เห <u>ล</u> ือ <u>บ</u>

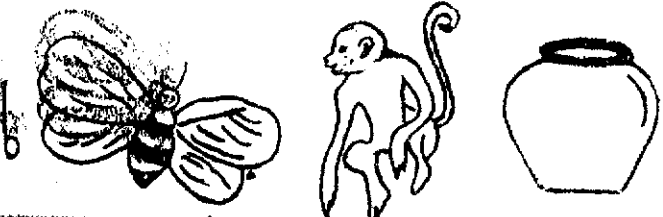
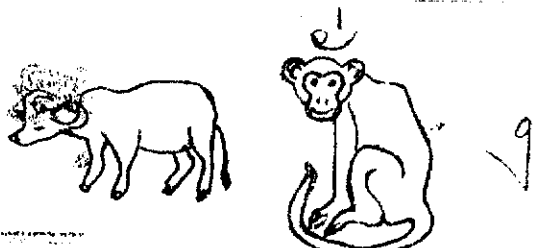
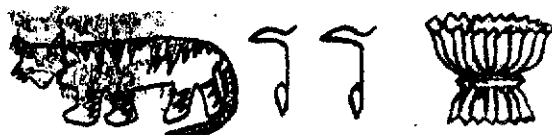

ตารางเพิ่มเติมความหมายคำ

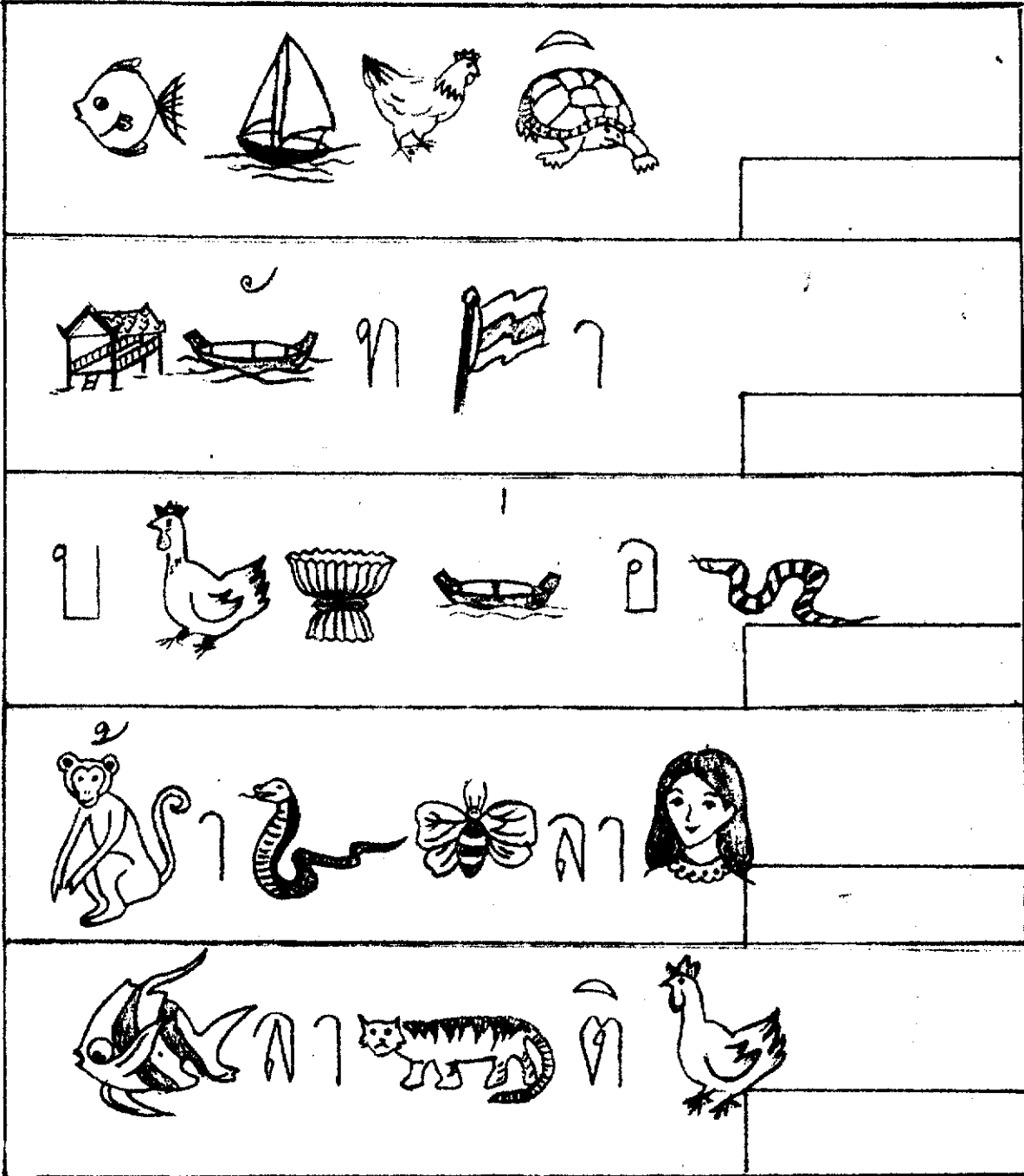
ตัวอย่าง

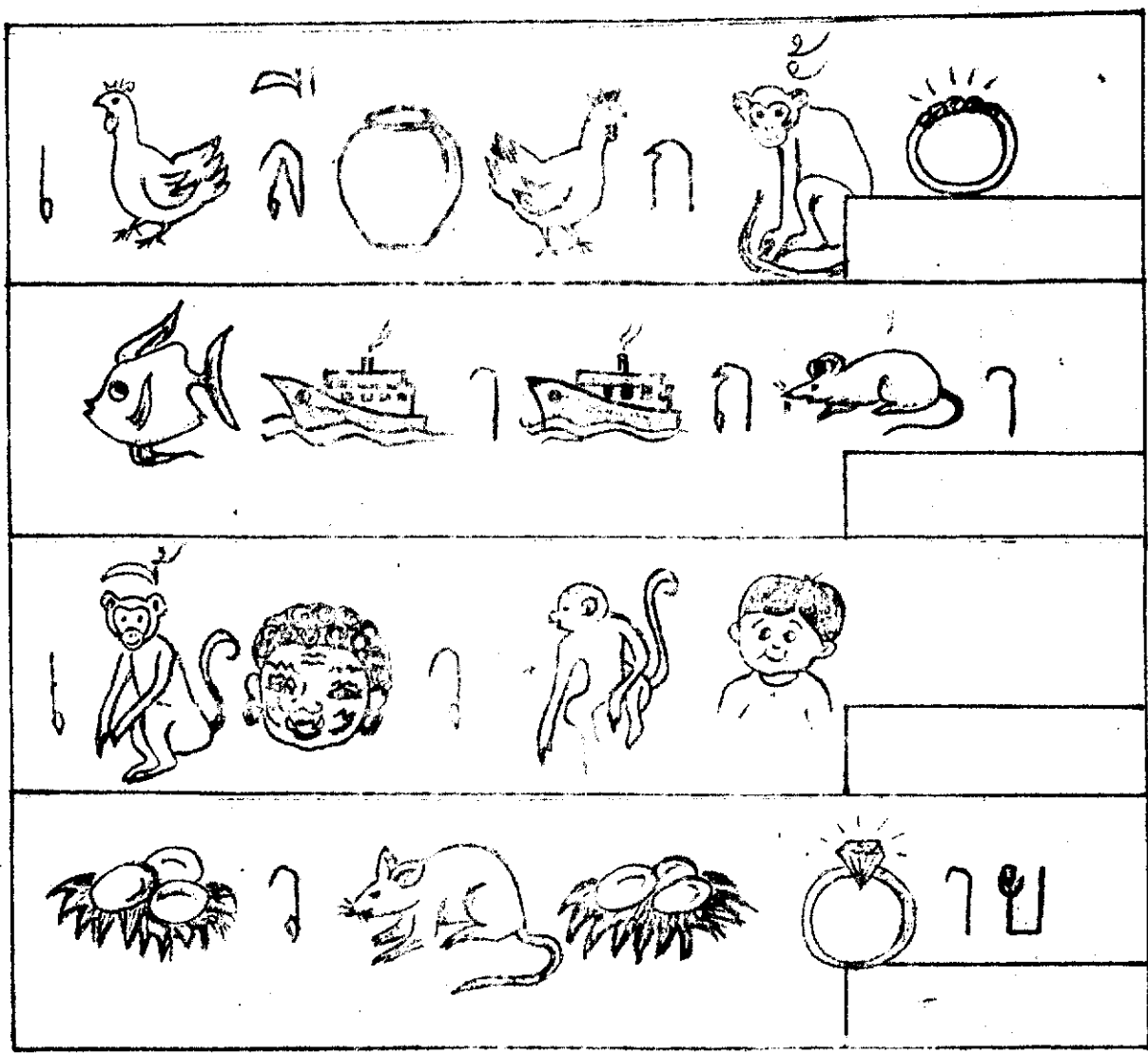
คำ	ความหมาย
คลี่	ขยายออก
เปล่ง	
พจน์	
เหว้าโตก	
หรรษา	
ไกล่เกลี่ย	
แปรผัน	
เม้มะกล่ำ	
เลื่องลือ	
กว้างขวาง	
ปลื้ม	
พลัมพลา	
ผ่าประเจียด	
เกลื่อนกลาด	

แบบฝึกที่ 4...

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

แบบฝึกที่ 4.3

จงนำอักษรจากตัวหมู มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามลูกศร

ตัวอย่าง

ป ล น

ค ส ข ำ ก

พ ข พ ด ำ

ย ก ล ำ ก ำ บ

พ ำ ะ

ก ล ำ ะ พ ก ำ ก

ก ำ ด ำ ก ำ ำ

ก ำ ำ ำ

พ ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

พ ำ ำ ำ ำ

ก ล ำ ก ำ ำ ำ

ค ำ

ก ล ำ พ ำ ำ ำ ำ ำ

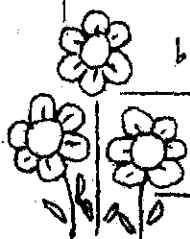
ก ำ ำ ำ พ ำ ำ

แบบฝึกที่ 4.4

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางคำอ่านขวามือให้ตรงกับคำอ่านทางคำอ่านซ้ายมือ

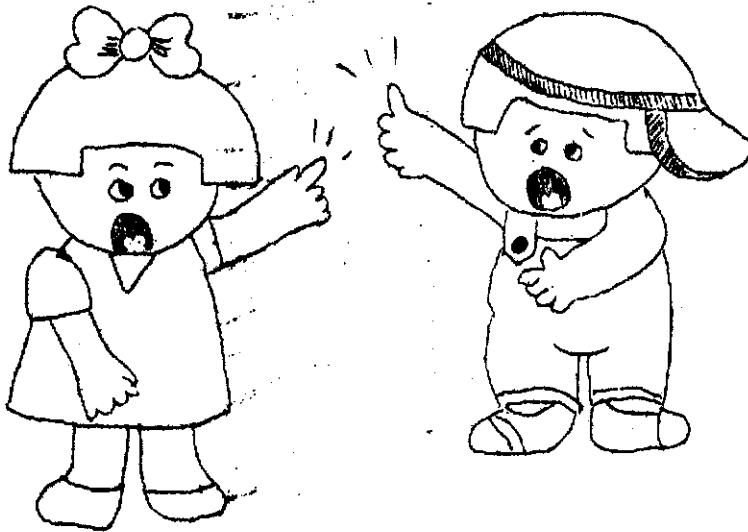
คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
ค ลี	ค _ ลี
เป ล ง	เป _ ล ง
ป ล ิม	ป _ ล ิม
พ ล ้น	พ _ ล ้น
ห ัน - ส ำ	ห ร ร _ ำ
เลื อ ง - ลี อ	เลื อ ง _ ลี อ
เก ลี อ น - ก ล ำ ด	เก _ ลี อ น ก _ ำ ด
ไ ก ล - เก ลี ย	ไ ก _ ล - เก ลี ย
ก ำ ด - ก ำ ร ง	ก _ ำ ด ก ำ ร _ ง
พ ำ - ป ร ะ - เจี ย ด	พ ำ ป _ ะ เจี ย _ ด
แ ป ร - พ ้น	แ ป _ ร พ ้น
เมื ด - มะ - ก ล ำ	เมื ด มะ ก _ ล ำ
เส ำ - ไ ส ก	เส ำ _ ไ ส ก
พ ล ับ - พ ล ำ	พ _ ล ับ พ _ ล ำ

แบบฝึกที่ 4.5

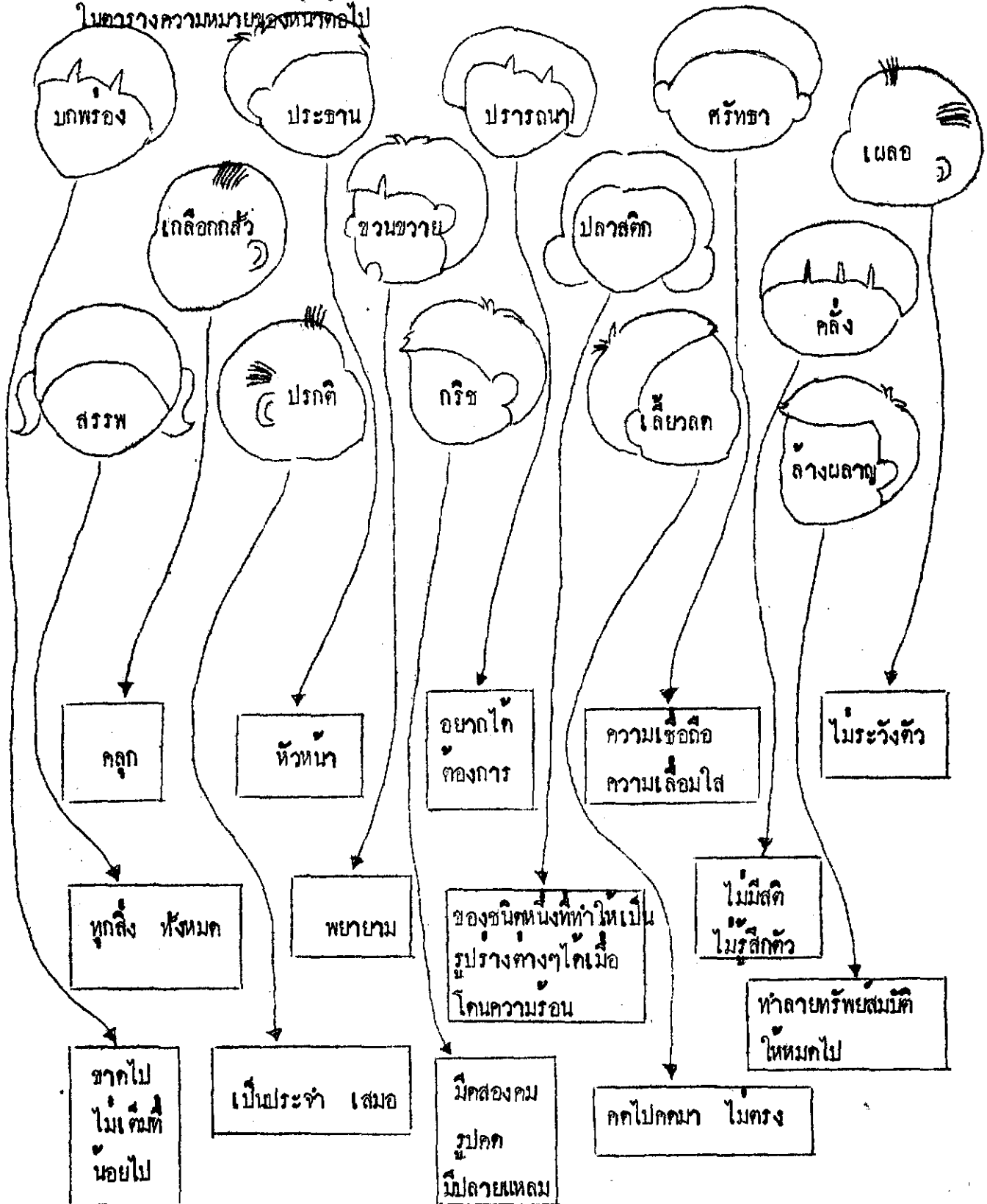
ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใต้คำให้ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

	เตวราโศรก	เมืกมะกะ	ไกลเกล็ย	
แปรฉลัน	เกล็อนนาราก	ปรัม	คด	
	พลับพรา	กวักแกวง	เล็องร็อ	
พลัน	ฉ่าปะเจ็ยค	พัชชา	เปรง	

จงชี้ความสัมพันธ์คำให้ตรงกับความหมายของคำใน □ แลวนำความหมายที่หาได้มาเติมลงในช่องว่าง

ในตารางความหมายของหน้าต่อไป

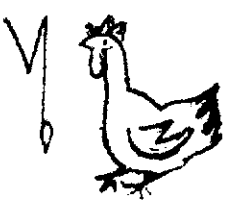

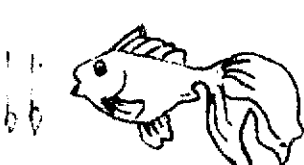

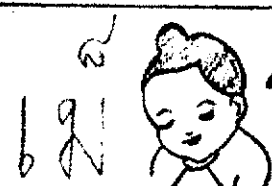

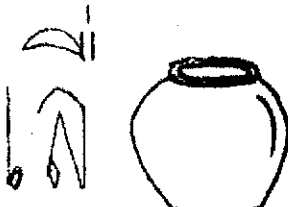

ตารางเติมความหมายคำ

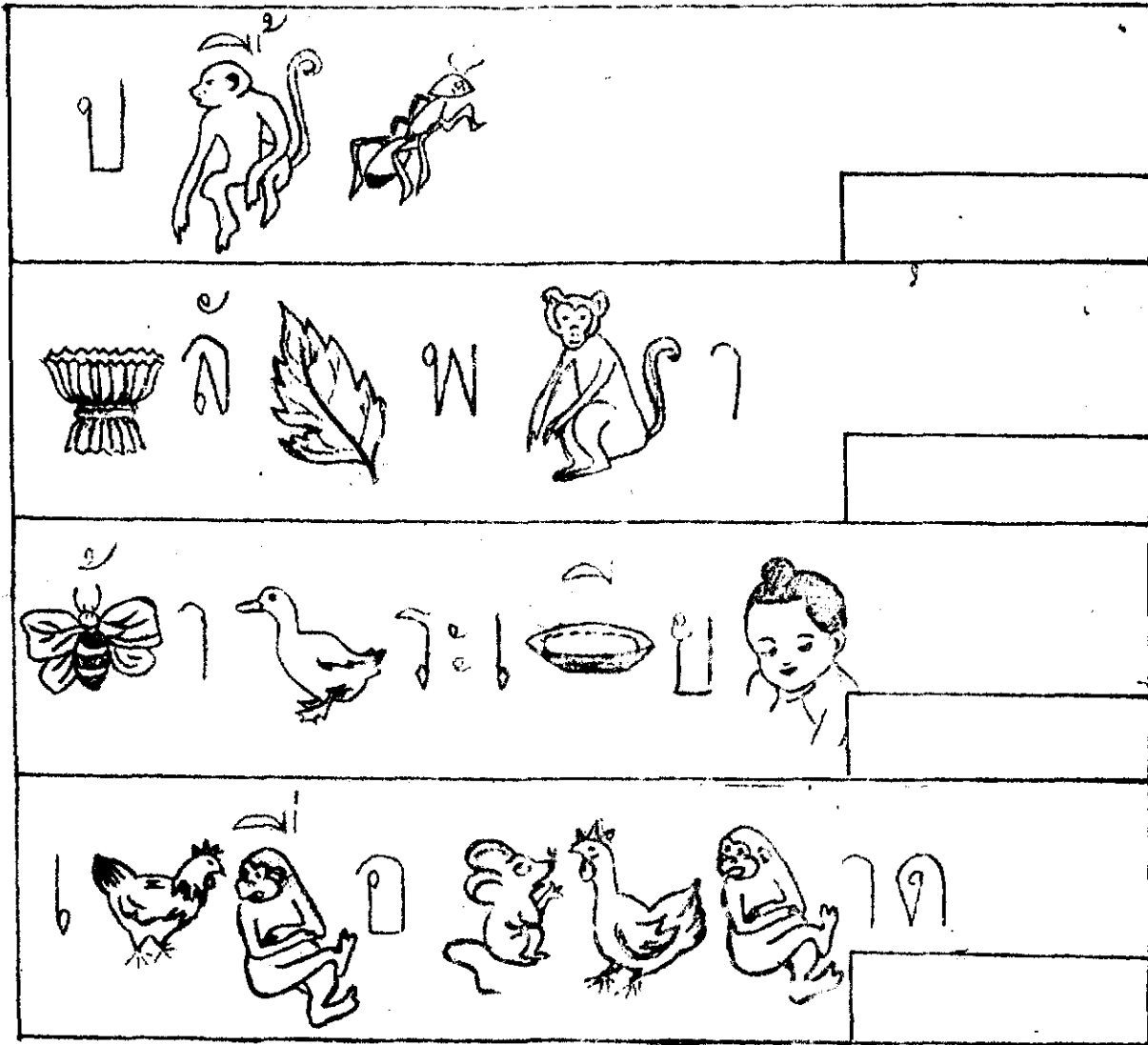
ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
กรีซ	มีสองคนรูปคล้ายแหลม
เผด็ช	
คลั่ง	
สรรพ	
ประชาม	
ปรกติ	
ศรัทธา	
บกพร่อง	
กลางกลาง	
ปลาสติก	
เกลือกกลั้ว	
ปรวรกษา	
เลี้ยวตก	
ชวนชวาย	

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

จงนำตัวอักษรจากตัวหอยทาก มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามลูกศร

ตัวอย่าง

ก ี ี

ป ล ำ ำ ำ ำ ำ

ป ะ ะ ำ ำ ำ

ค ำ ำ

บ ก พ ำ ำ ำ

เ ก ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

เ พ ำ ำ

ป ะ ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

ล ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

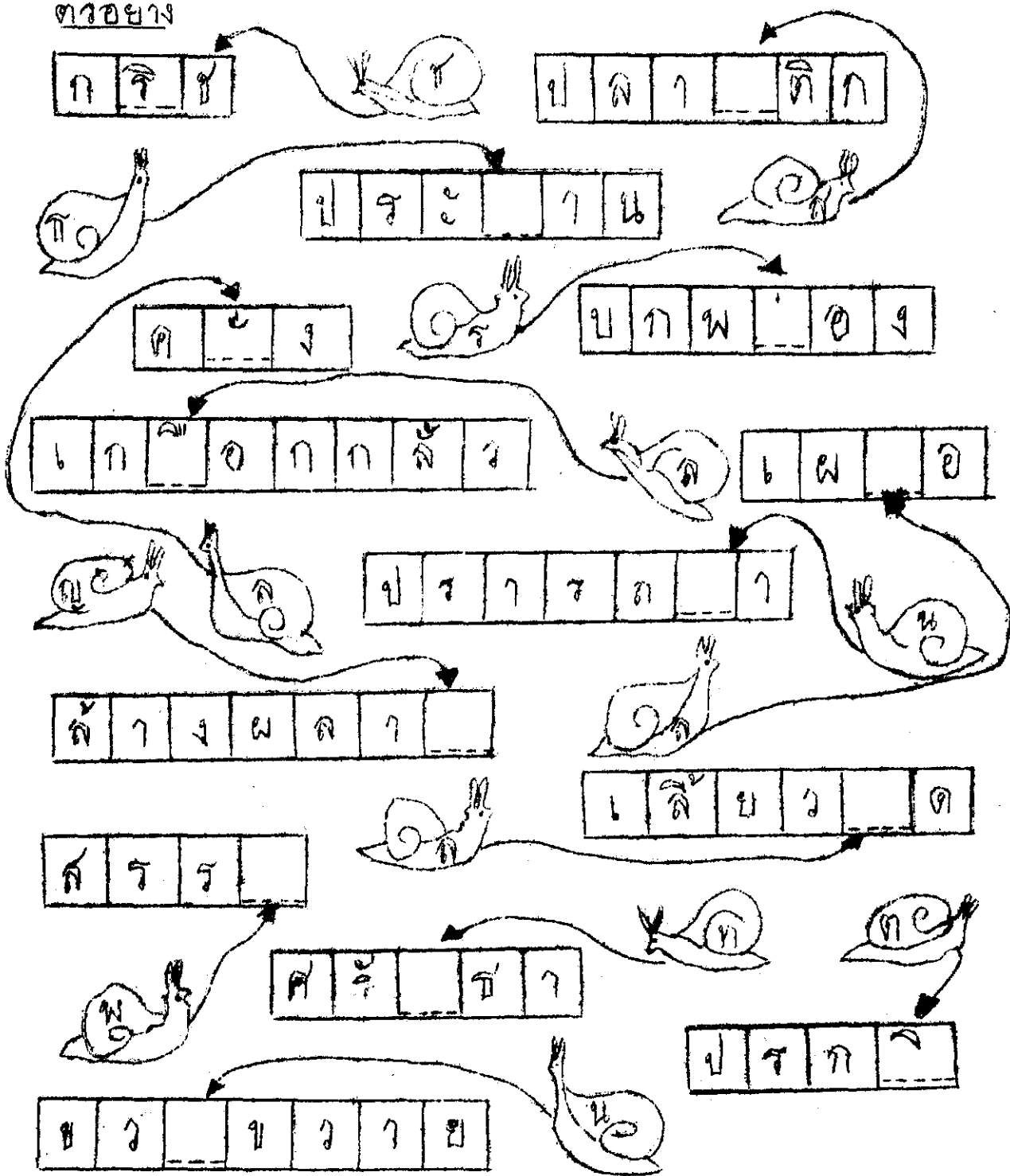
เ ล ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

ส ำ ำ ำ

ค ำ ำ ำ ำ ำ ำ

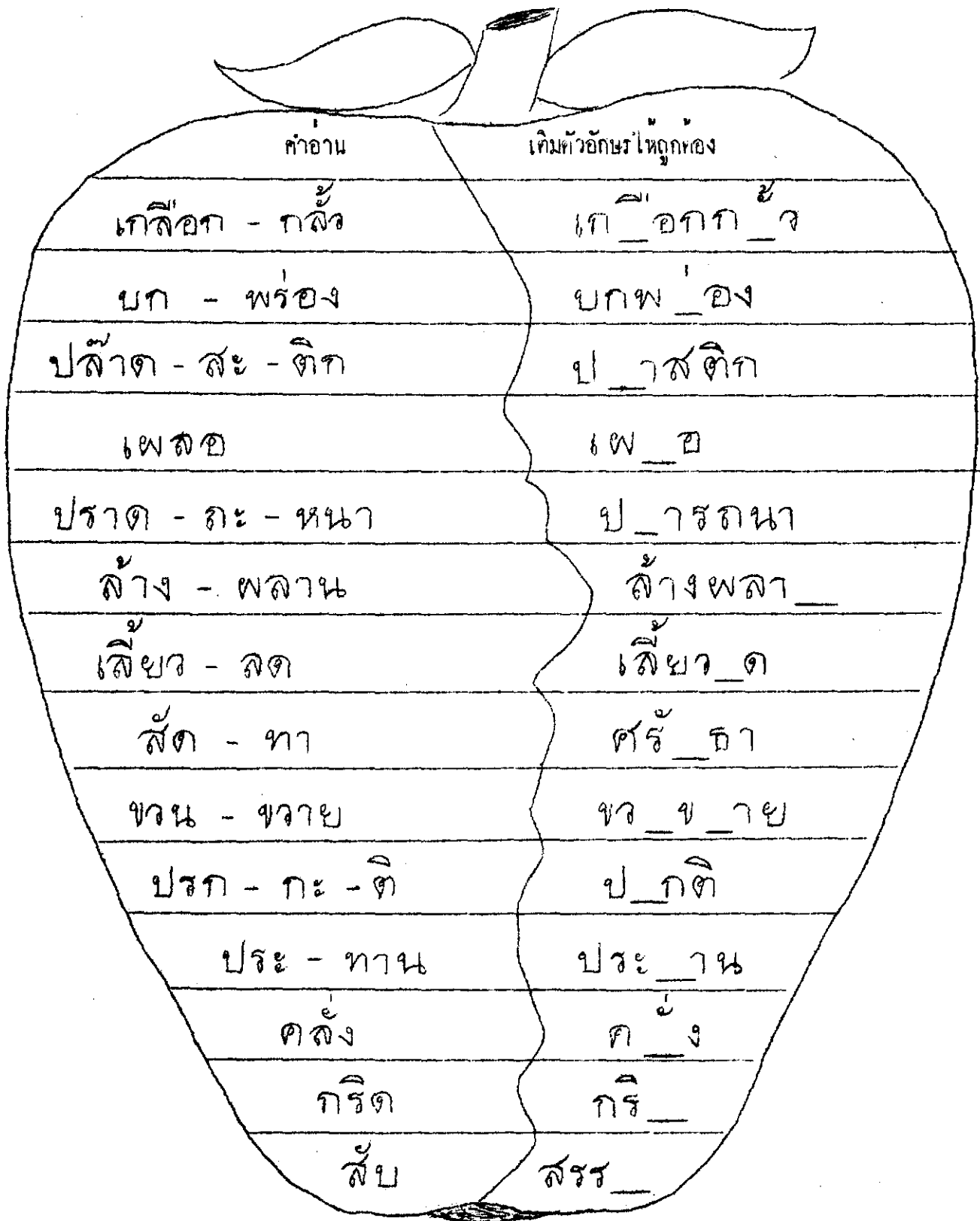
ป ำ ำ ำ ำ ำ

ช ำ ำ ำ ำ ำ ำ ำ

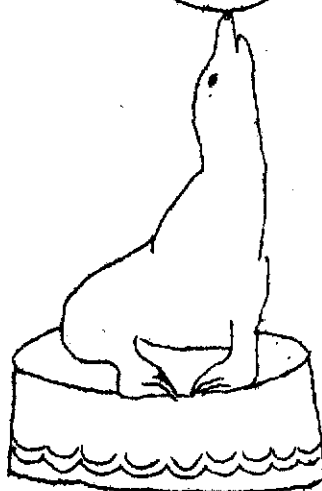

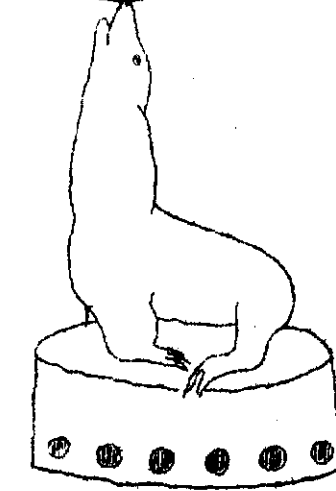
แบบฝึกที่ 5.4

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางซ้ายว่ามีชื่อให้ตรงกับคำอ่านทางซ้ายมือ

แบบฝึกที่ 5.5

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใต้คำใหญ่ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

<p>ชวนชาย</p>	<p>เฉลอ</p>					
<p>กริต</p>	<p>ภกพลอง</p>					
<p>ปราดนา</p>	<p>เกลือกกรัว</p>					
<p>ไลยวรก</p>	<p>สรรพ</p>					
<p>ถางมลาน</p>	<p>ปรกต</p>					
		<p>คตง</p>	<p>ปราสติก</p>	<p>ประธาร</p>	<p>ศัทธา</p>	

จงขีดเส้นโยงคำในรูปภาพให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในการวางความหมายของหน้าต่อไป

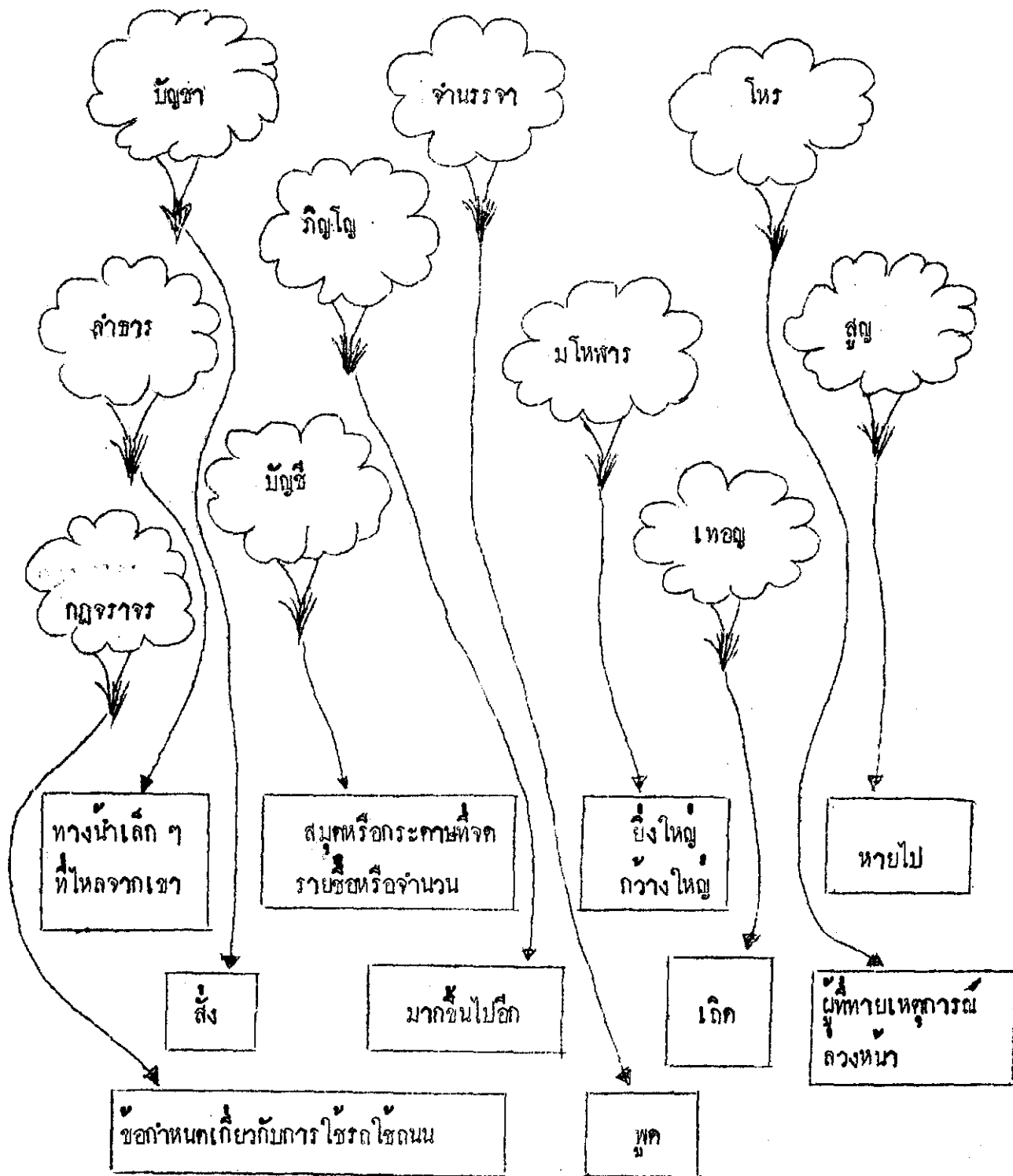
บั๊จบัน	เวลานี้
พาด	ชั่วร้าย เกร
มั่นกาล	เกิดขึ้น
เกือกกาล	โกรธมาก
บัญจวน	การให้คำสัญญาที่มั่นคง
สกต	หัวแผ่นดิน
สันฐาน	ลักษณะ
พัลวัน	ติดกันยุ่ง เกี่ยวพัน
รัชกาล	ช่วงเวลาที่เราเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่ง ๆ
เพล	ครองราชสมบัติ
อิทธิพล	เวลาที่พระฉันอาหารกลางวัน คือเวลา ๑๑ นาฬิกา ถึงเที่ยง
	อำนาจที่เหนือผู้อื่น

ตารางเพิ่มความหมายคำ

ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
พาด	ชั้ว ร้าย เกเร
พัลวัน	
ปัจจุบัน	
สัณฐาน	
ปฏิกาณ	
บันทาค	
เพด	
สกล	
รัชกาล	
เคือกคาค	
อิทธิพล	

จงขีดเส้นโยงคำใน ☁ ให้ตรงกับความหมายของคำใน □ แล้วนำความหมายที่หาได้จาก □ มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

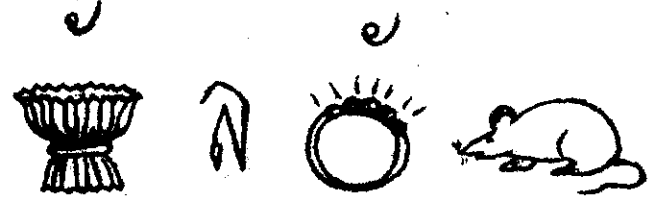
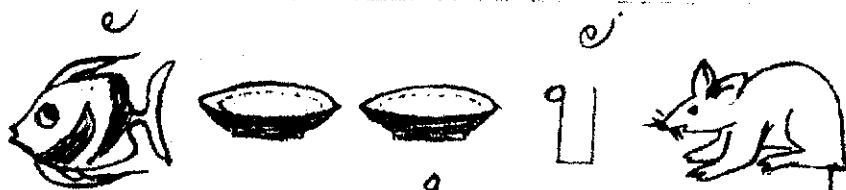

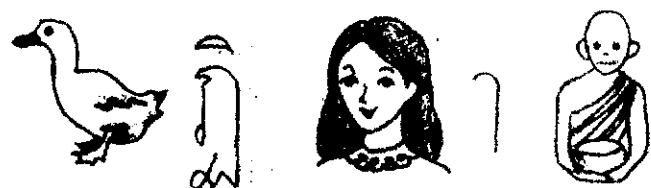

ตารางเติมความหมายคำ

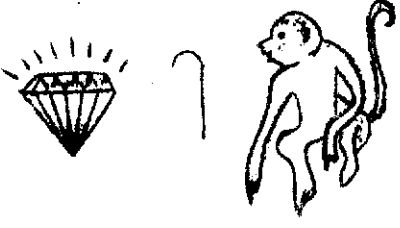
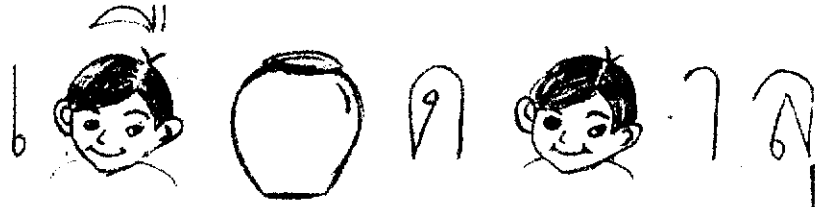
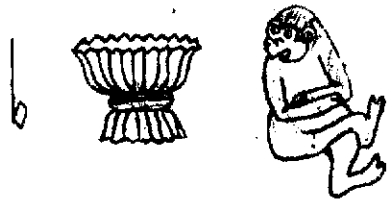

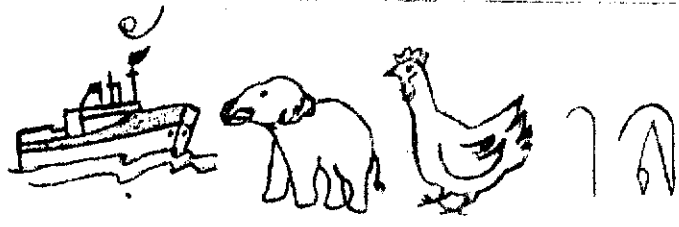
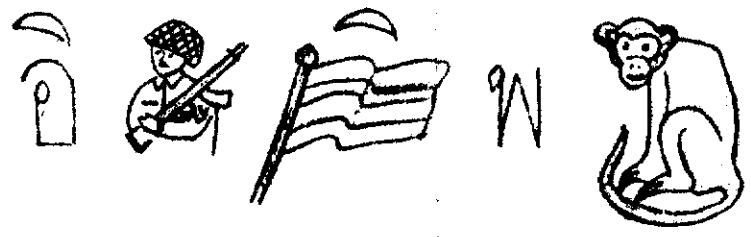
ตัวอย่าง

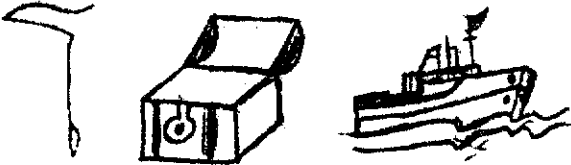
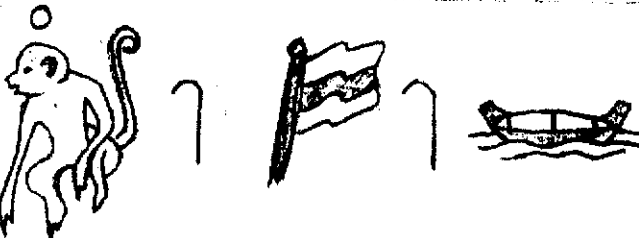
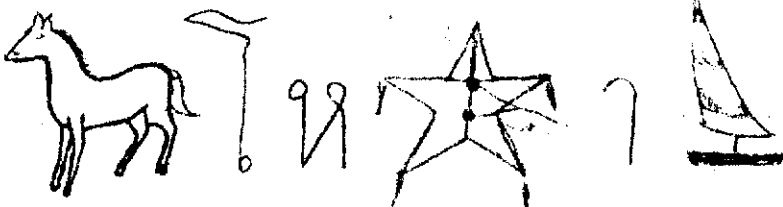
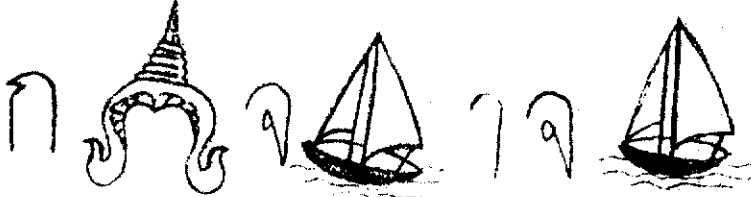
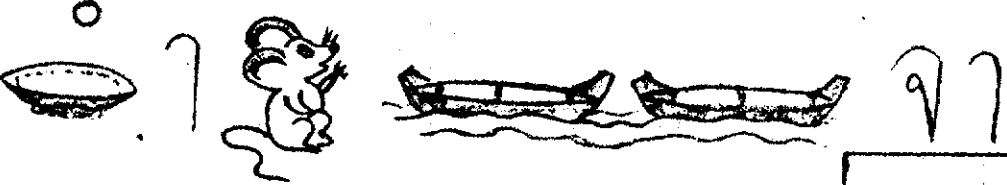
คำ	ความหมาย
สูญ	หายไป
โหล
เทอด
บัณฺดี
บัณฺธา
ลำธาร
ภิกฺขุ
มโหฬาร
จําพรรษา
กฏจรจาร

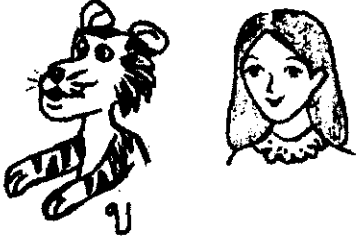
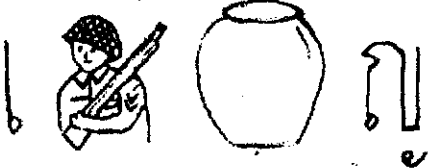
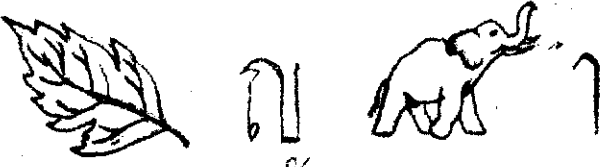

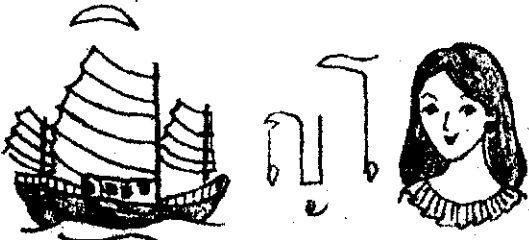
แบบฝึกที่ 6.2

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

แบบฝึกที่ 6.3/1

จงนำอักษรจากตัวหนา มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามลูกศร

ตัวอย่าง

พ ว ส

บ พ

บ ษ ด ำ

บ ติ ษ ด ำ

อ ำ ธิ พ

บ ธิ ญ ำ

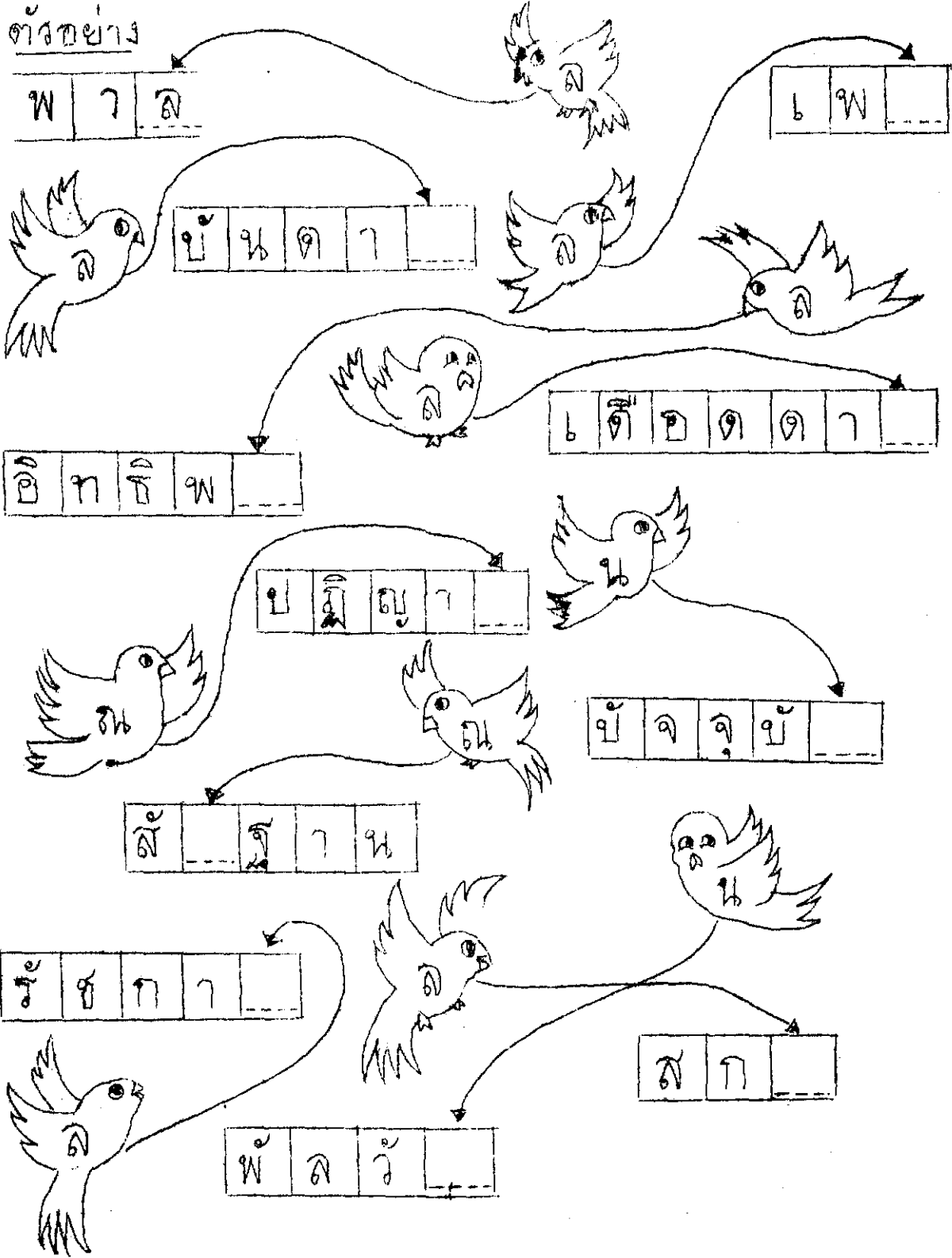
บ ำ ำ ำ

สิ ำ ำ ำ

บ ษ ำ ำ

ส ำ

พ ส ำ

แบบฝึกที่ 6.3/2

พจนานุกรมจากตัวกลม มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามลูกศร

ตัวอย่าง

ดู ญ

ส โ ห พ ี ำ

ล ำ อ ำ

ก ฎ จ ธิ ำ จ

เ ท อ

จ ำ พ ธิ ำ จ ำ

บ ำ ช ำ

โ ห

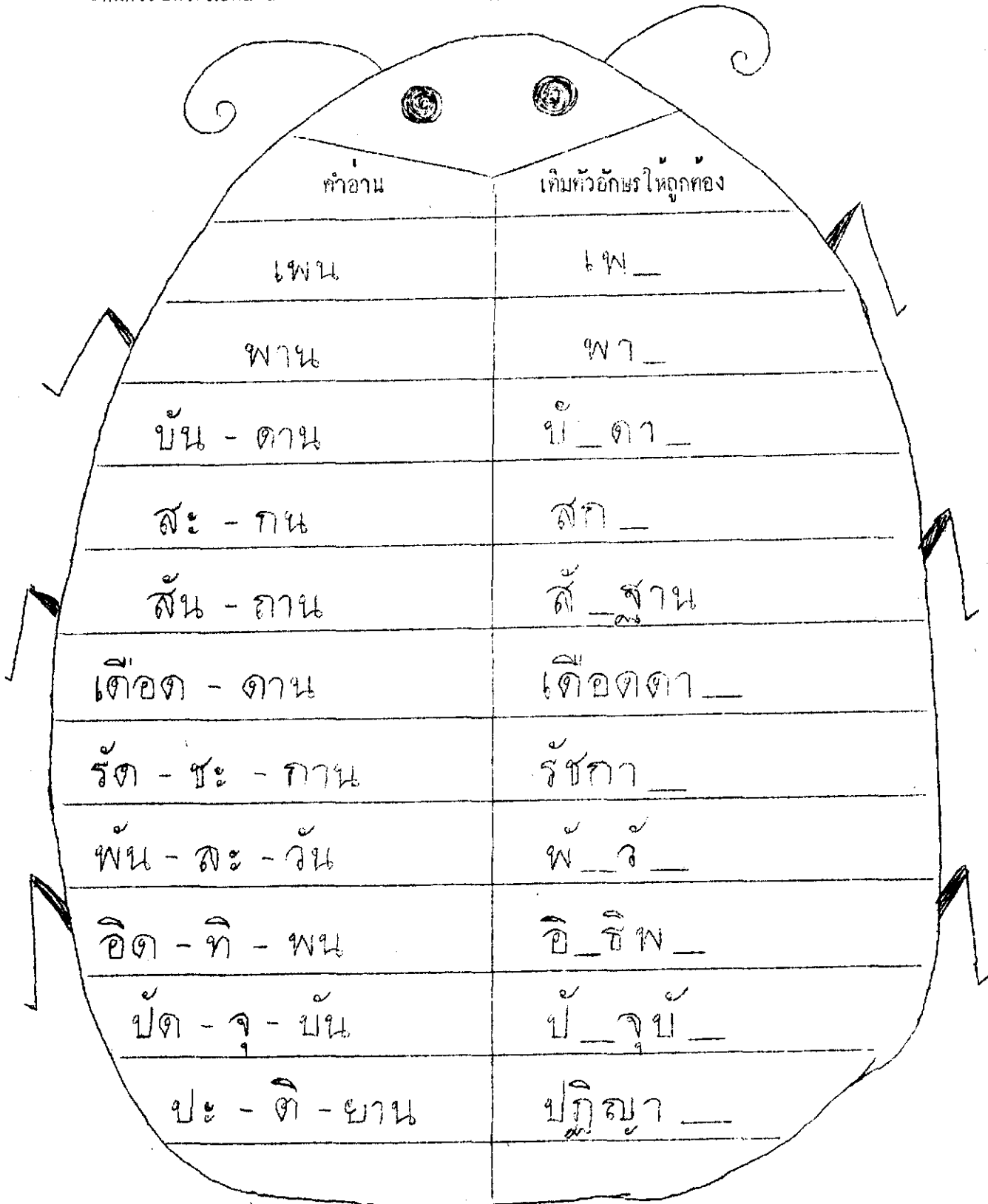
บ ำ ธิ

ล ำ โ ญ

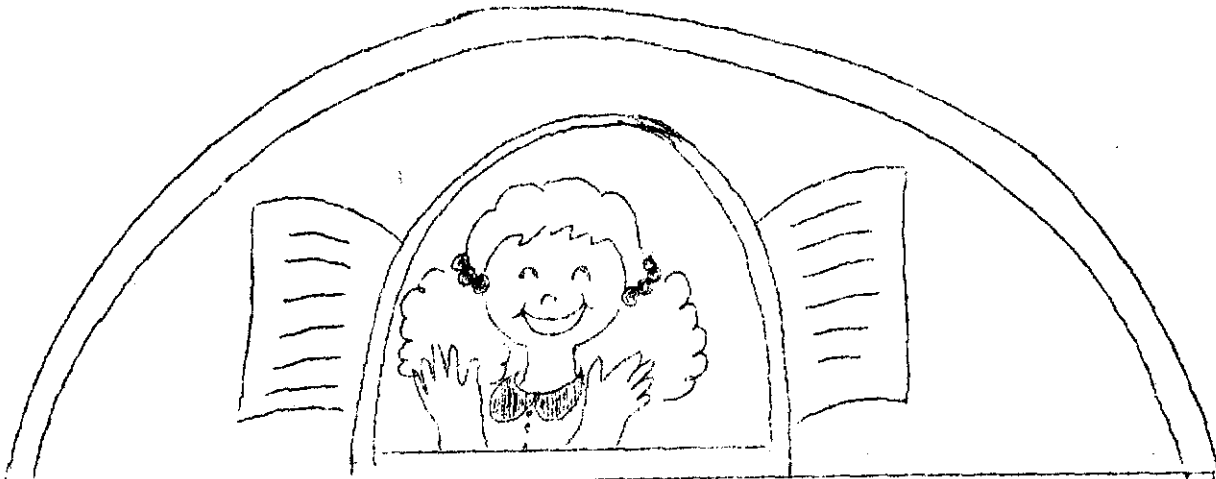
แบบฝึกที่ 6.4/1

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางตาเขวามือ ให้ตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

แบบฝึกที่ 6.4/2

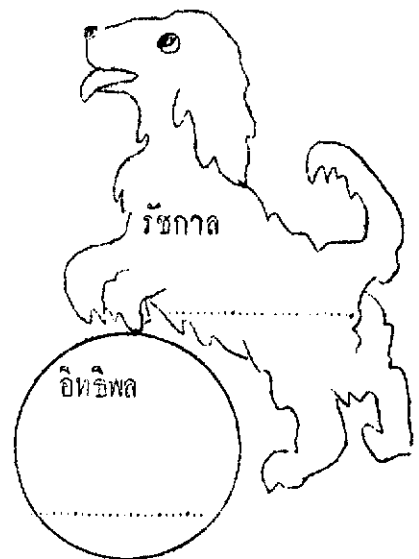
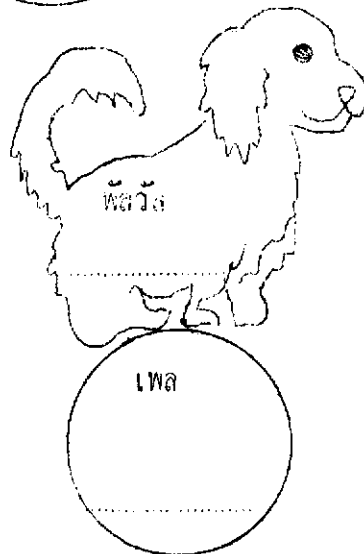
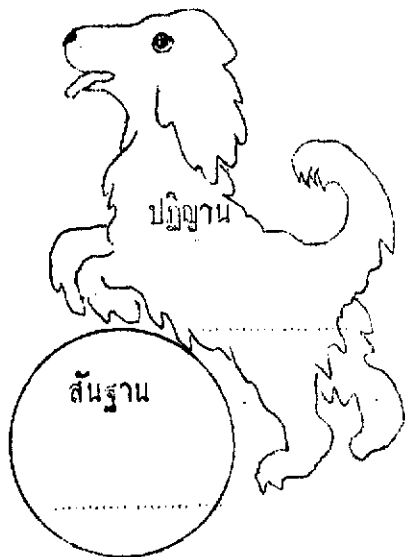
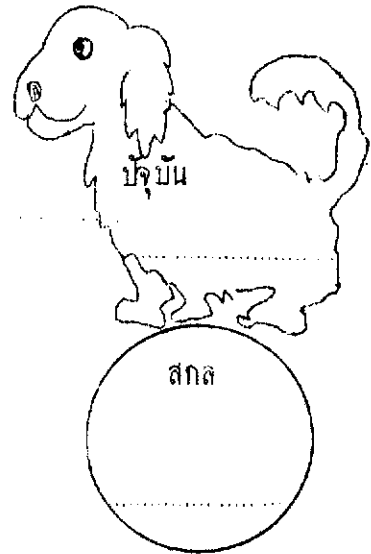
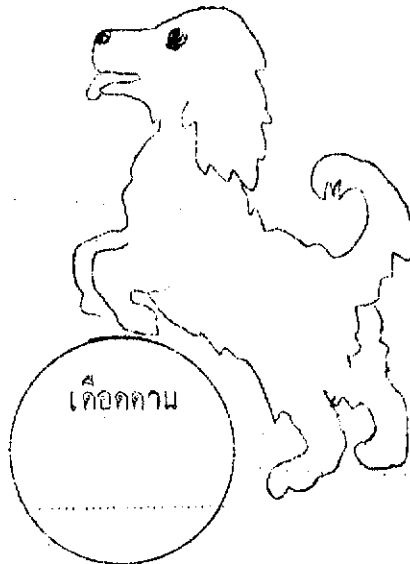
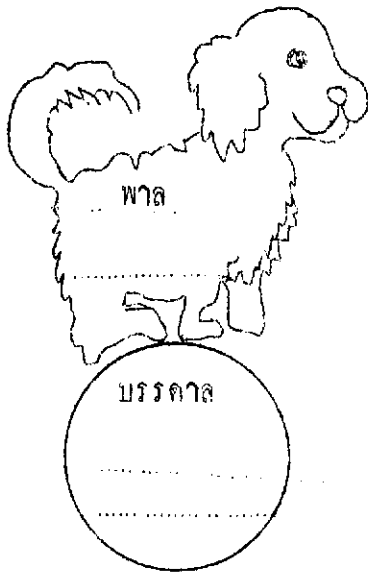
ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางซ้ายมือ ให้ตรงกับคำอ่านทางขวามือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรใหญ่ที่ช่อง
สุน	สุ _
เทิน	เทอ _
โหฬ	โห _
ลำ - ทาน	ลำธ _
บ้น - ช	บ้น _ ช
บ้น - ชา	บ้น _ ชา
พิน - โย	พิ _ โย
จำ - น่น - จา	จำน _ _ จา
มะ - โห - ทาฬ	มิหฬ้า _
กต - ฉะ - ภา - จอฬ	กตจ _ าจ _

แบบฝึกที่ 6.5/1

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่าง ใต้คำให้ถูกต้อง คำที่เขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

แบบฝึกที่ 65/2

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างให้คำให้ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

มันชา

จำนั้นจา

นโทพาร

กฏธจาร

สูญ

ลำทาร

บั้นตี

โทร

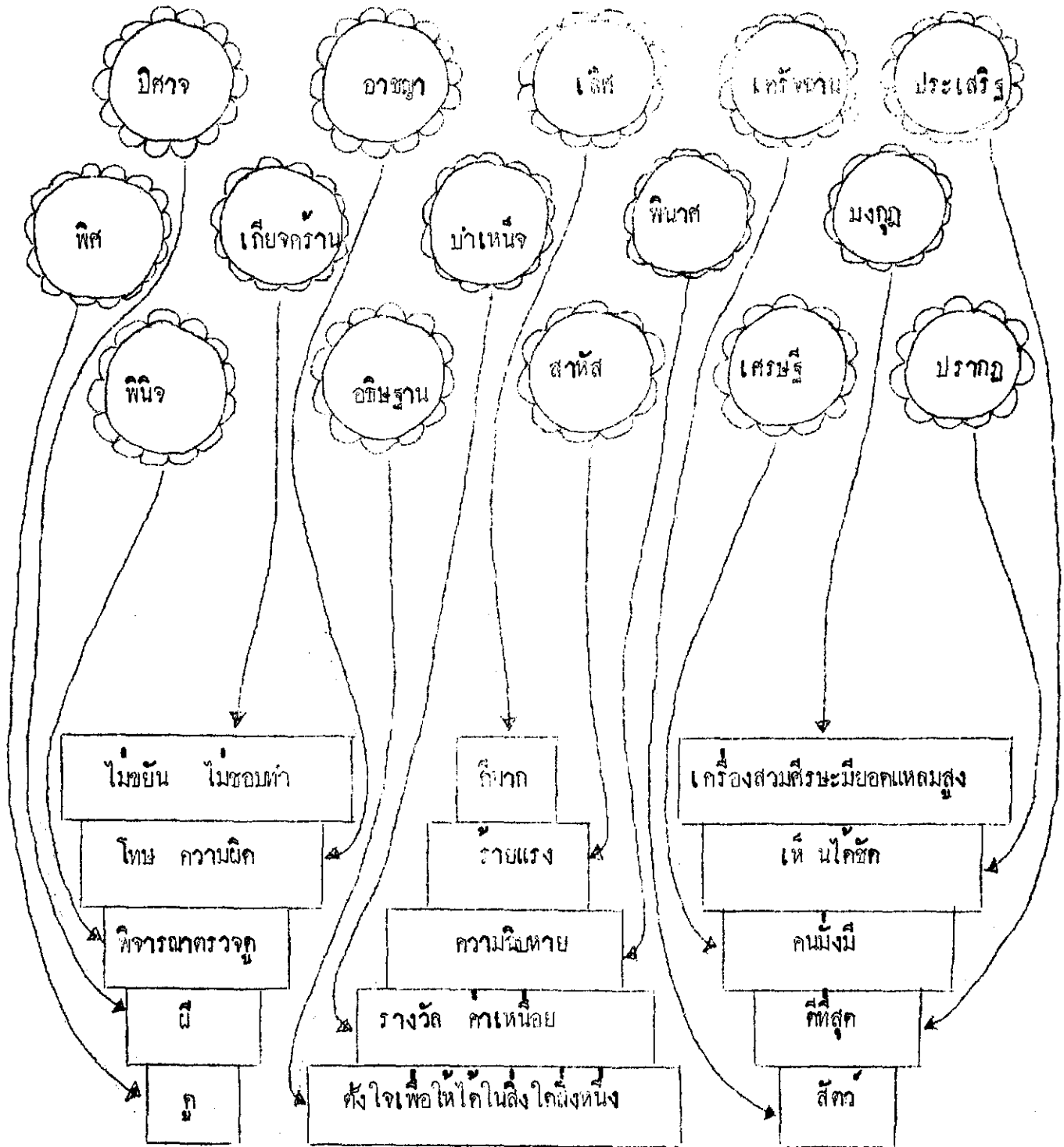
กิบโต

เทอน

แบบฝึกที่ 7.1

จงชี้เส้นโยงคำให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

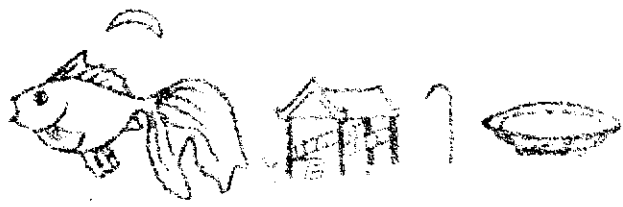

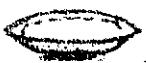
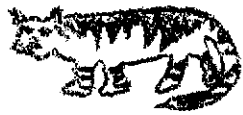
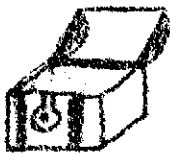
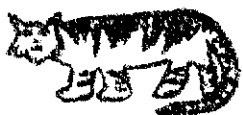

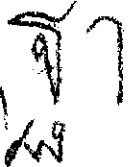

ตารางเติมความหมายคำ

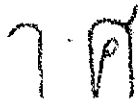

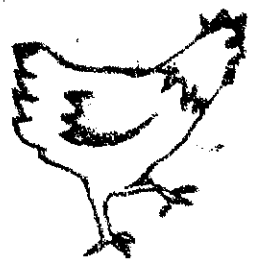
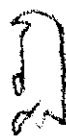
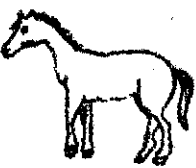

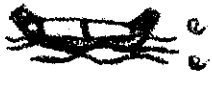

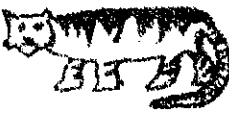

คำ	ความหมาย
ตัวอย่าง มงกุฏ	เครื่องสวมที่พระมีขออกเหนือมสูง
พินิจ	
พินาศ	
พิศ	
เลิศ	
ปรากฏ	
สาหัส	
บำเหน็จ	
ปิตาจ	
เกียจคร้าน	
อธิษฐาน	
เศรษฐ์	
เกษัจฉาน	
ประเสริฐ	
อาชญา	

แบบฝึกที่ 7-2

จงนำภาพและตัวอักษรที่หาพบได้ในภาพประกอบต่อไปนี้ มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างที่กำหนด

	၇၆၇				
	၇				
					
					
					

แบบฝึกที่ 7.4

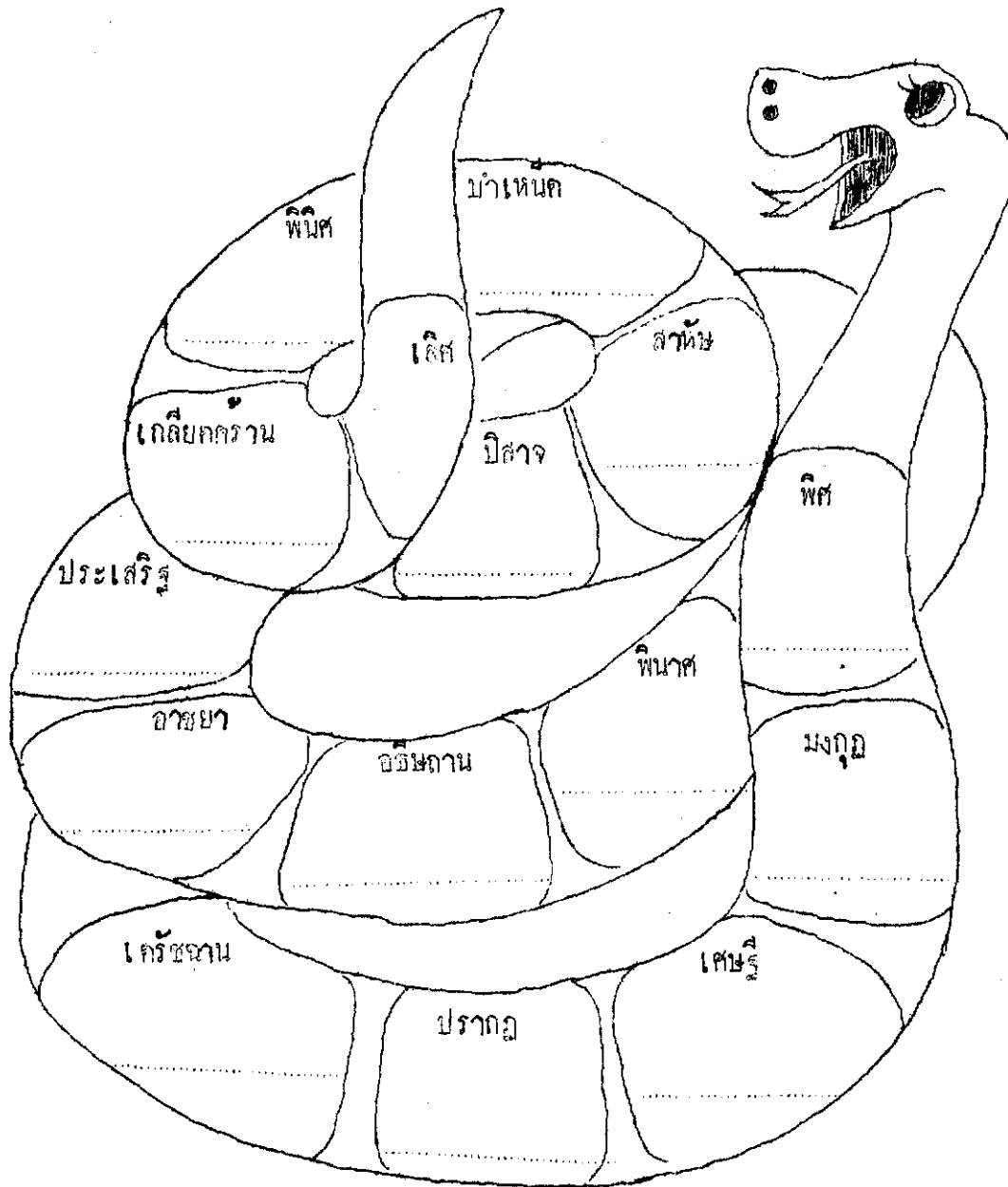
ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางซ้ายมือ ให้ตรงกับคำอ่านทางขวามือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรใหญ่ที่ช่อง
พื๑ต	พื _____
เสี๑ด	เสี _____
พื - ๑ต	พื๑ต _____
ปี - ๑ต	ปี๑ต _____
ประ - ๑ด	ประ๑ด _____
พื - ๑ด	พื๑ด _____
บ้ำ - ๑ด	บ้ำ๑ด _____
มง - ๑ด	มง๑ด _____
ปร๑ - ๑ด	ปร๑๑ด _____
เส๑ด - ๑	เส๑ด _____
เกี๑ด - ๑	เกี๑ด _____
เด๑ - ๑ด - ๑	เด๑๑ด _____
อะ - ๑ด - ๑	อะ๑ด _____
อ๑ - ๑	อ๑ _____
ส๑ - ๑	ส๑ _____

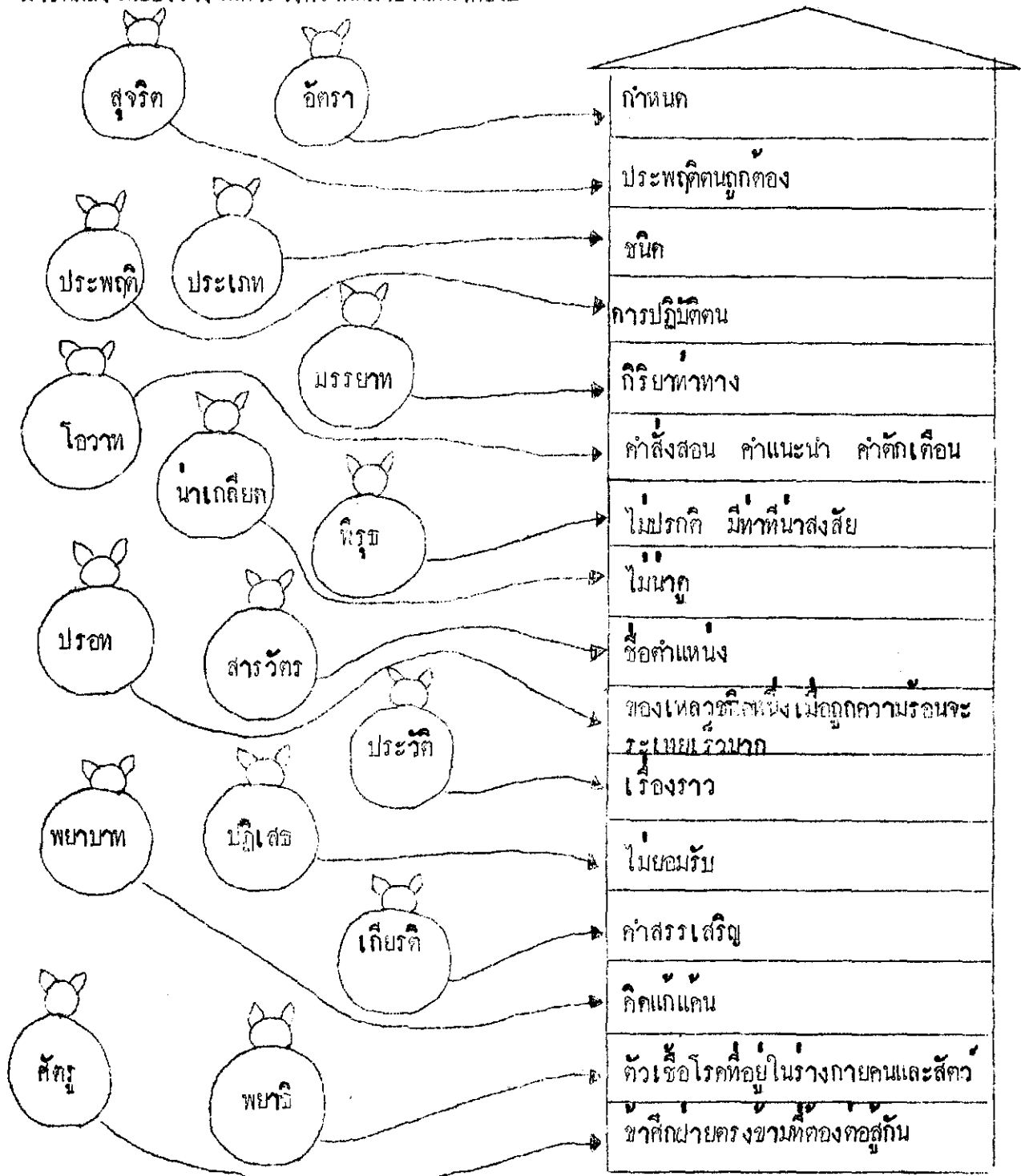
แบบฝึกที่ 7.5

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใกล้คำใหญ่ของ คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

แบบฝึกที่ 8.1

วงสี่เหลี่ยมคางหมูใน ให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่าง ในการวางความหมายในหน้าต่อไป

ตารางเติมความหมายคำ

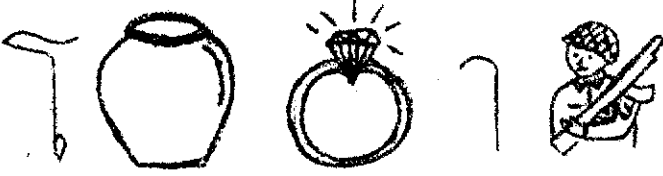
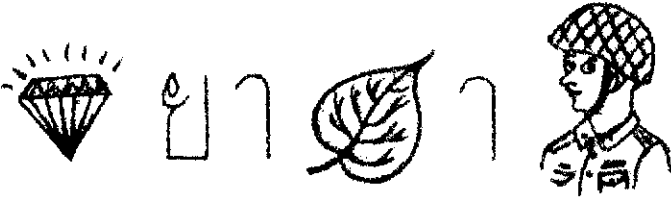
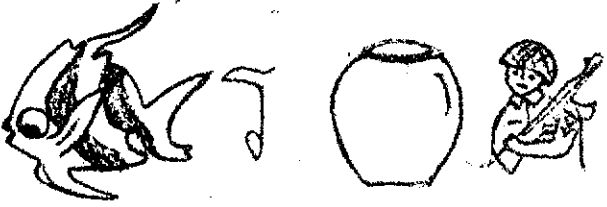
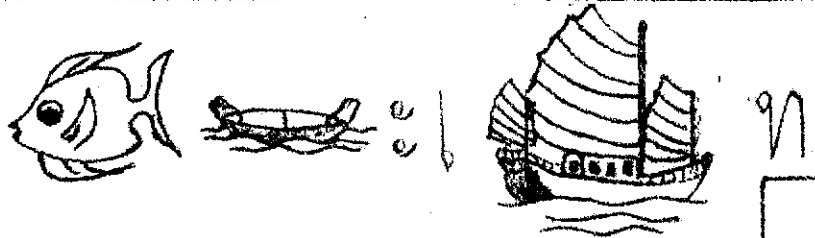
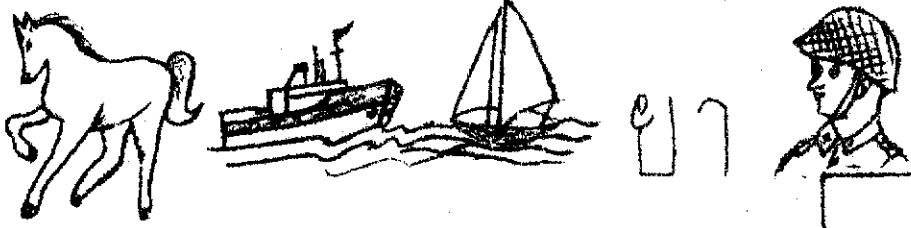
ตัวอย่าง

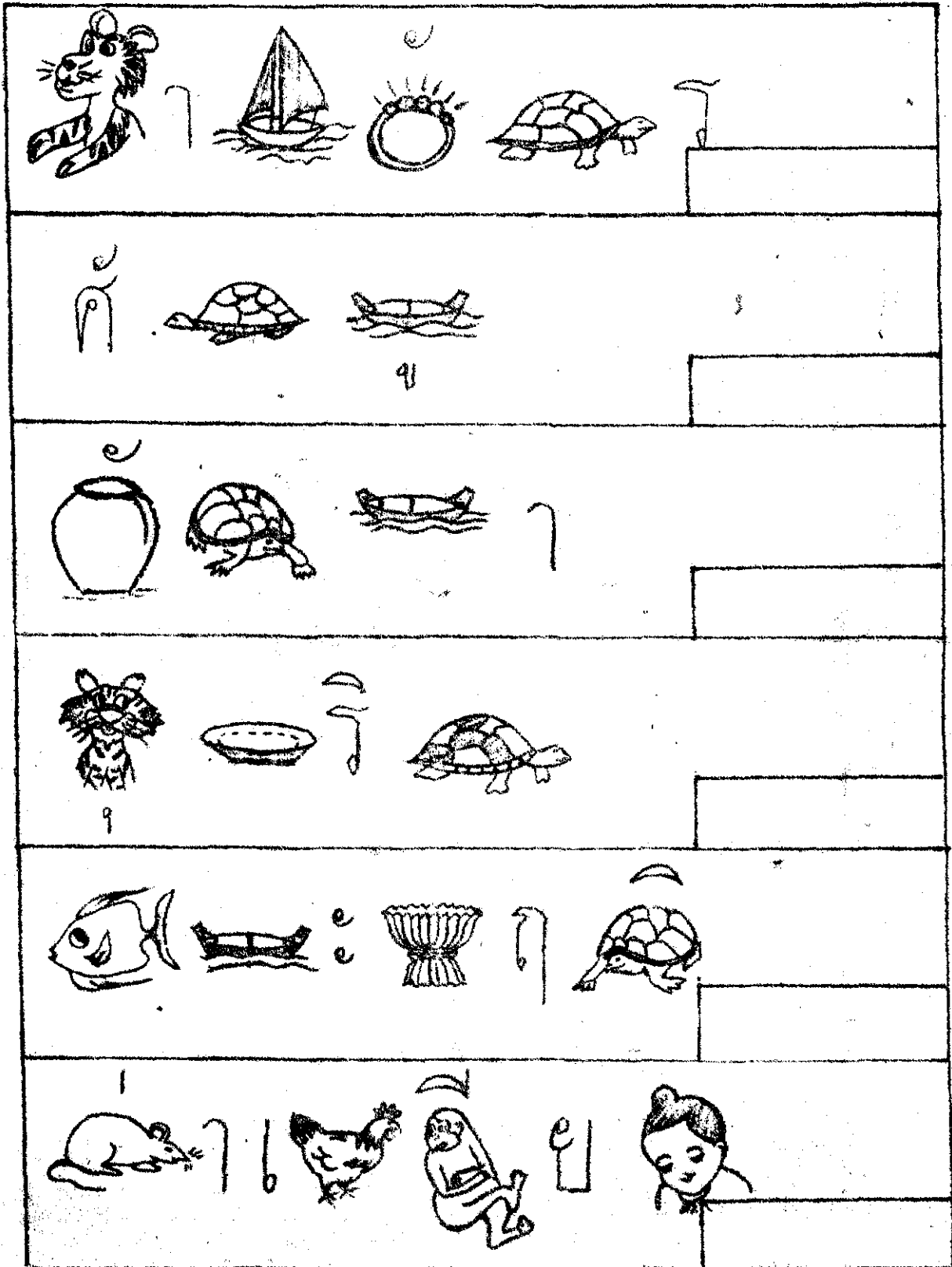
คำ	ความหมาย
อัตรา	กำหนด
พิรุณ	
พยาธิ	
ปฏิเสธ	
ประวัตติ	
เกียรติ	
พยานาท	
ปรชท	
ประเภท	
มรรยาท	
สารวัตร	
ศัทรู	
โอรพาท	
สุจริท	
ประพตติ	
นาเกลียค	

แบบฝึกที่ 6.2

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดมาให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านล่าง

พ	เรือ	ธง	
พ	คน	ธง	
ปลา	งู	ธง	
ปลา	แหวน	เต่า	
ไก่	คน	เรือ	เต่า

แบบฝึกที่ 8.3

จงนำอักษรจากตัวเต็ม มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำตามตุ๊กต

ตัวอย่าง

โ ค ว า ท

ส ำ ร วั ... ฐ

น ำ ะ ก ลี ย ...

ป ร ะ วั ...

ะ กิ ย ฐ ...

ม ฐ ฐ ย ำ ...

อ ... วั ำ

ส ำ ร ฐ ...

ป ฐ ะ ะ ภา ...

พ ย ำ ะ ภา ...

พ ย ำ ...

ป ฐ ะ พ ฐ ...

ป ฐ อ ...

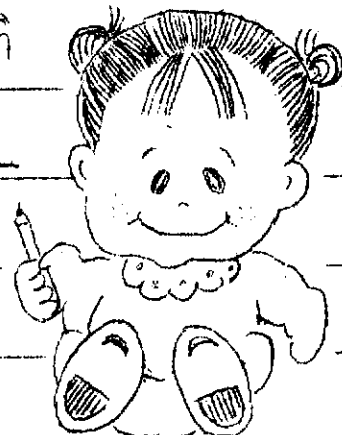
อ ... ฐ

อ ... ฐ

แบบฝึกที่ 8.4

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางซ้ายมือ ให้ตรงกับคำอ่านทางขวามือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรใหญ่ลงในช่อง
พื - รุด	พื <u> </u> รุด
พื - เก็ยต	พื <u> </u> เก็ยต
ประ - เพด	ประ <u> </u> เพด
พะ - ขาด	พะ <u> </u> ขาด
มพ - ขาด	มพ <u> </u> ขาด
ประ - หัด	ประ <u> </u> หัด
ปะ - หรอด	ปะ <u> </u> หรอด
ประ - พริต	ประ <u> </u> พริต
ปะ - ตี - เสด	ปะ <u> </u> ตี - เสด
สา - ระ - วด	สา <u> </u> ระ - วด
สุด - จะ - หริต	สุด <u> </u> จะ - หริต
พะ - ขา - ขาด	พะ <u> </u> ขา - ขาด
เก็ยต	เก็ <u> </u> ยต
โช - วาด	โช <u> </u> วาด
อ็ด - ตธา	อ็ด <u> </u> ตธา
ล็ด - ตธา	ล็ด <u> </u> ตธา

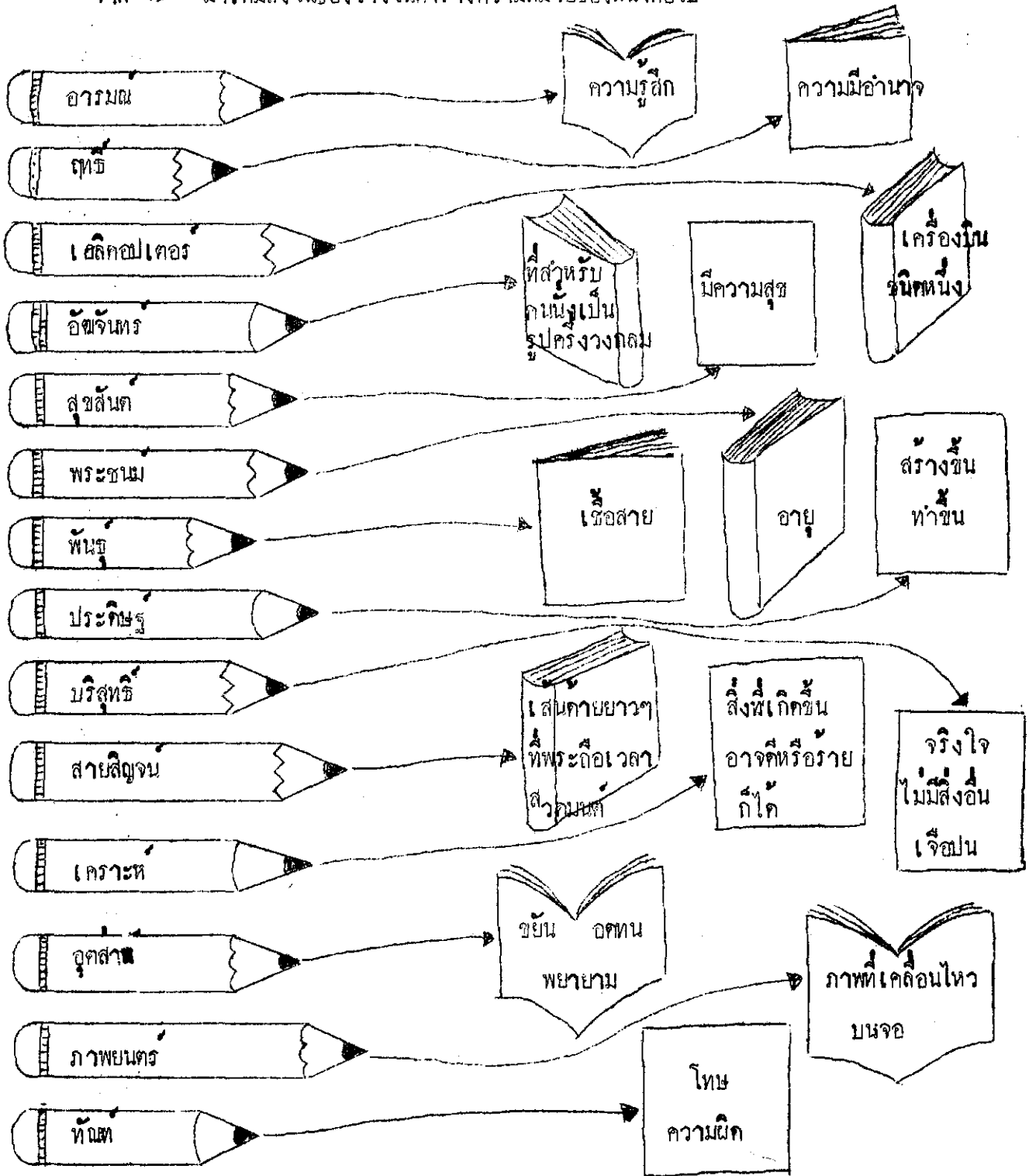

แบบฝึกที่ 8.5

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างให้คำใหญ่ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

พิรุท	ศตวรรษ	โอรุท	อัครา									
สุจริจ	บรรณาท	การวัก	ปฎิเศท									
พยาบท	เกียรท	พยาธิ	ประเพท									
ปรอท	นาเกียรจ	ประพรติ	<table border="1"> <tr><td> </td><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td><td> </td></tr> </table>									

จงขีดเส้นโยงคำใน ให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

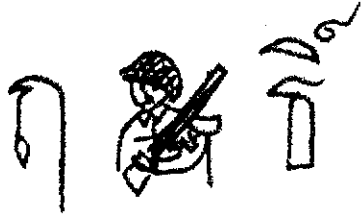

ตารางเติมความหมายคำ

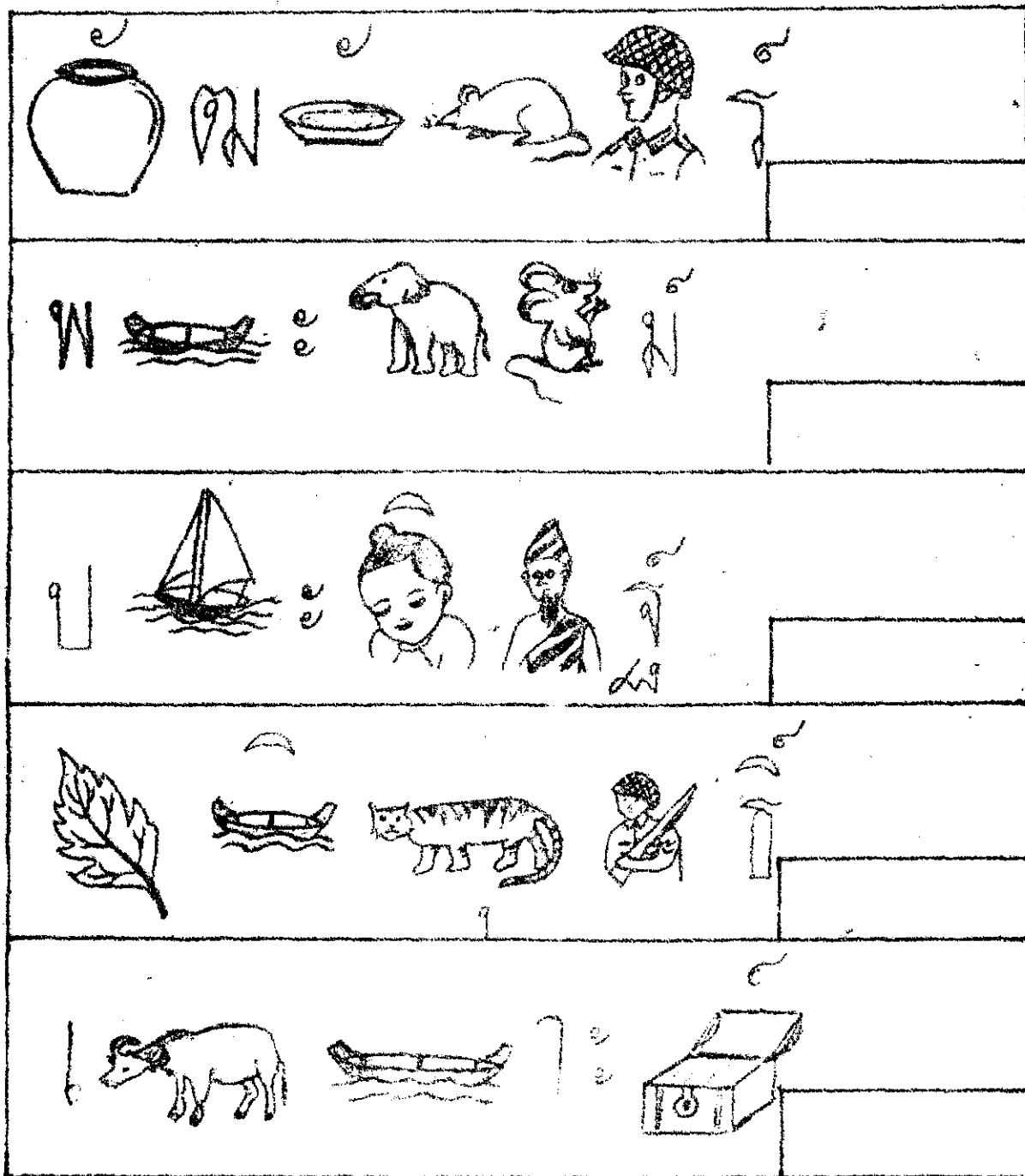
ตัวอย่าง

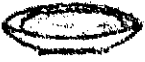

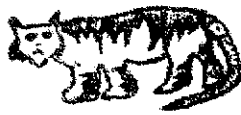
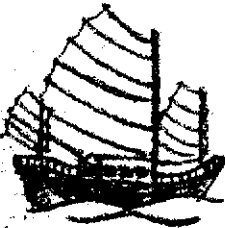

คำ	ความหมาย
ฤทธิ์	ความมีอำนาจ
พันธู์	
ท้อส	
อารมณั์	
สุขสันต	
อักษิณทร	
พระชนม	
ประภินช	
บริสุทธิ	
เกรวาท	
สายสิญจณ	
อุคสาท	
ภาพอนท	
เฮลิคอปเตอร์	

แบบฝึกที่ ๑.๒

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

	ก ข		ค			
	ด			ก	ข	
	ก	ข				
	ก		ค			ค

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางคำควบคู่อักษรให้ตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
รีด	ร <u>ี</u> ด
พ่น	พ <u>เ</u> น
เคาะ	ค <u>เ</u> าะ
อา - รม	อ <u>า</u> ร <u>ม</u>
อ้อ - ทะ - จัน	อ <u>อ</u> ม <u>จ</u> น <u>ท</u>
พระ - ชน	พ <u>ร</u> ช <u>น</u>
อุต - ล่า	อ <u>ุ</u> ต <u>ล</u> ่า
ประ - ดิ	ป <u>ร</u> ด <u>ิ</u>
สาข - ลี	ส <u>า</u> ข <u>ล</u> ี
พาบ - พะ - ยน	ภ <u>า</u> พ <u>ย</u> น <u>ต</u>
เฮ - ลี - คอบ - เตอ	ห <u>เ</u> ล <u>ล</u> ี <u>ค</u> อ <u>บ</u> เต <u>อ</u>
สุก - สัน	ส <u>ู</u> ก <u>ส</u> ัน
บอ - ริ - สุต	บ <u>ร</u> ิ <u>ส</u> ุ <u>ต</u>
ท้น	ท <u>ั</u> น

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างให้คำใหญ่ของคำได้เขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

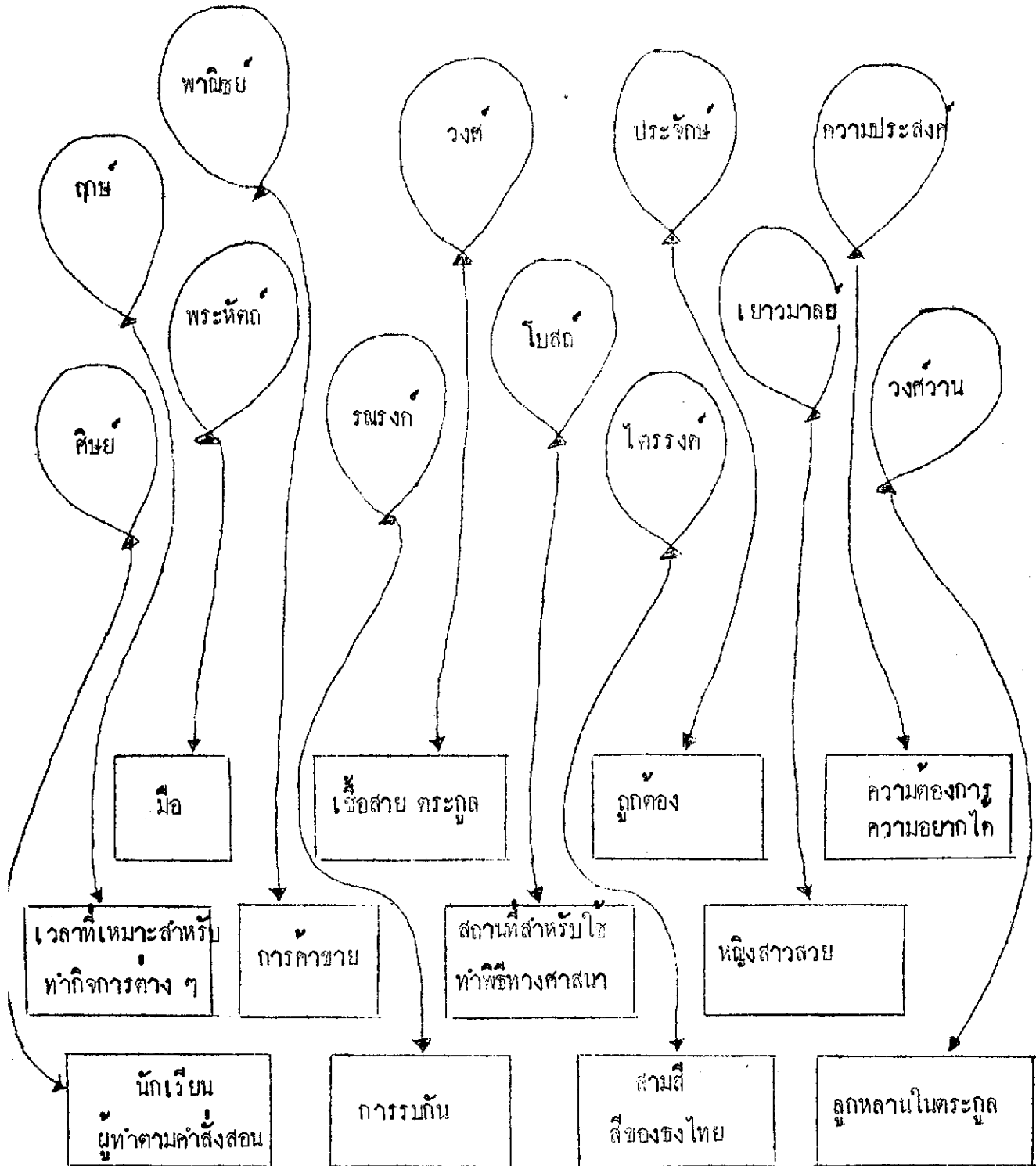
Activity area containing 15 oval shapes, each with a Thai word and a dotted line for correction:

- สายสิญจ
- ฤช
- อุกสาต
- อารมย์
- ภาพยนต์
- ประคิษฐ์
- พระชามย์
- เกรวาท
- หัตถ
- บริสุทธิ
- พิณ
- ผู้สันค
- อชจันท
- เฮติคณปเตอ

แบบฝึกที่ 10.1

จงชี้เส้นโยงคำใน ให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

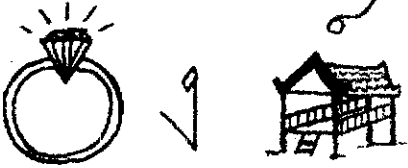
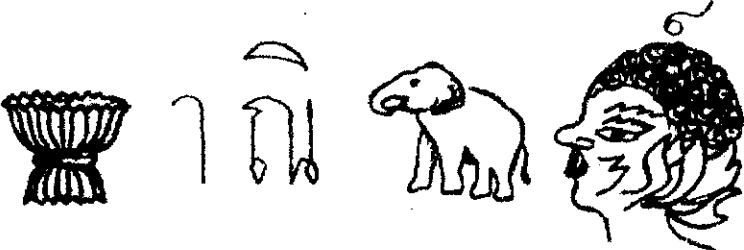
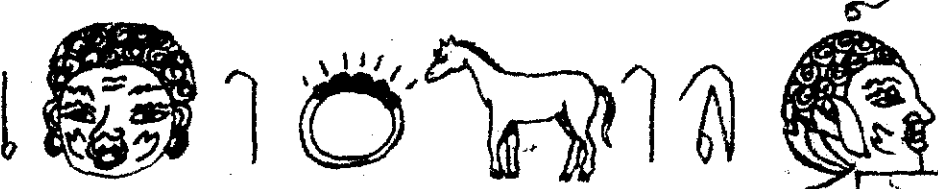
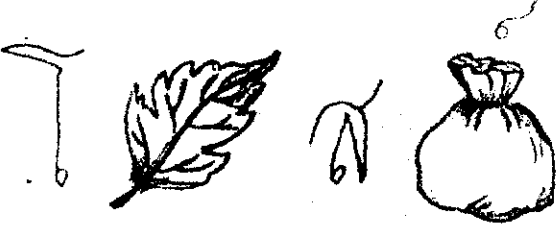
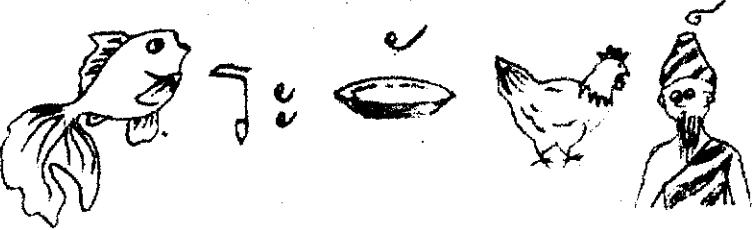
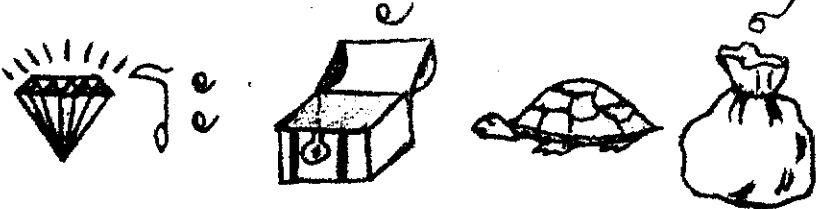
ตารางเพิ่มความหมายคำ

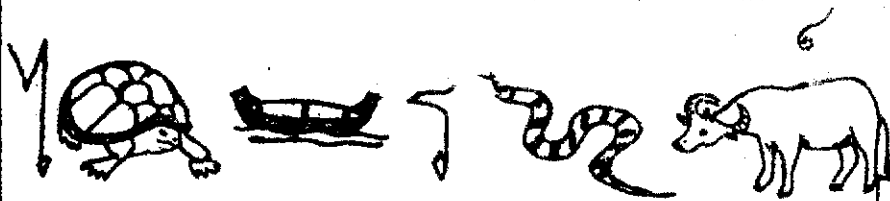
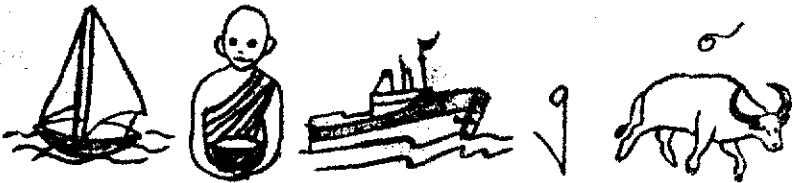
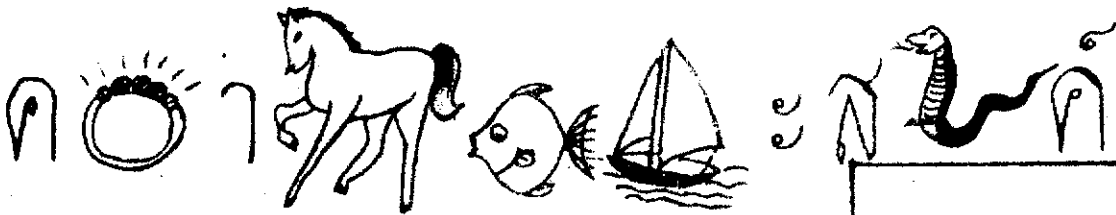
ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
วงศ์	เชื้อสาย ตระกูล
พหุชนัย	
เขวามาตย์	
โมสถ์	
ประจักษ์	
พระหัตถ์	
ศิษย์	
วงศ์วาน	
ความประสงค์	
ไตรรงค์	
ฤกษ์	
รณรงค	

แบบฝึกที่ 10.2

จงนำภาพและตัวอักษรที่กำหนดให้มาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

จงนำอักษรจากดอกไม้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างในตารางคำความถูกต้อง

ตัวอย่าง

อ ง คี

ค ี ร ร ง

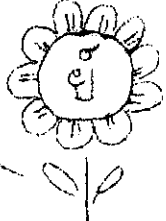

ค ี ร ร ง

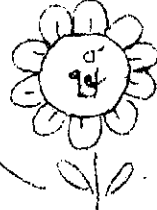

ค ี ร ร ง

ค ี ร ร ง

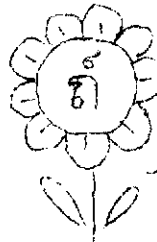
ค ี ร ร ง

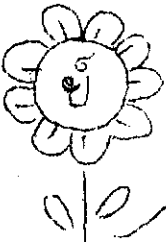
ค ี ร ร ง

ค ี ร ร ง

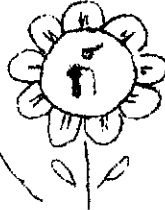

ค ี ร ร ง

ค ี ร ร ง

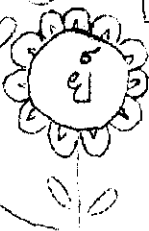
ค ี ร ร ง

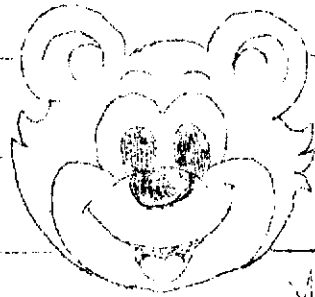
ค ี ร ร ง

ค ี ร ร ง

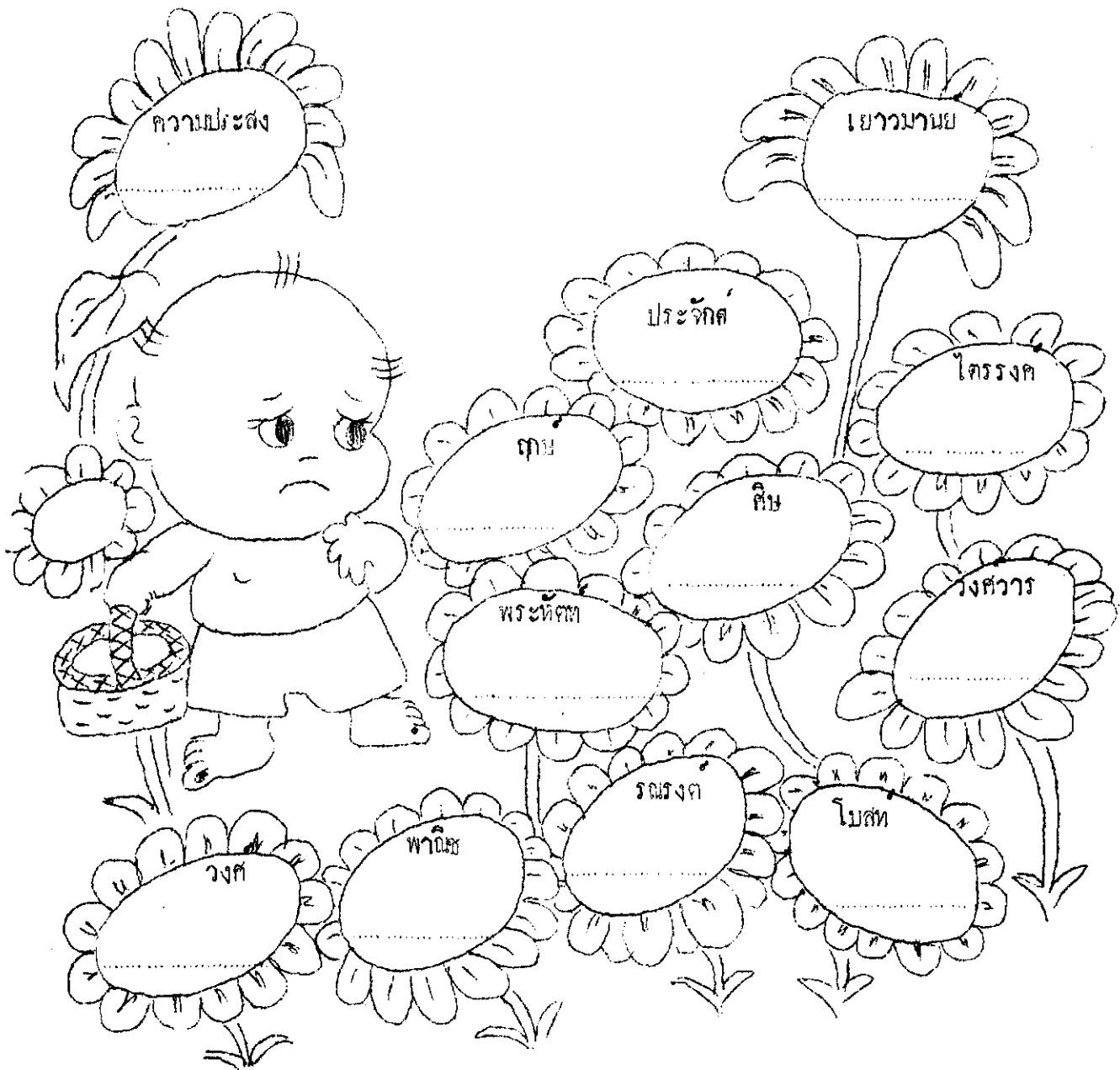

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางขวาเมื่อได้ตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

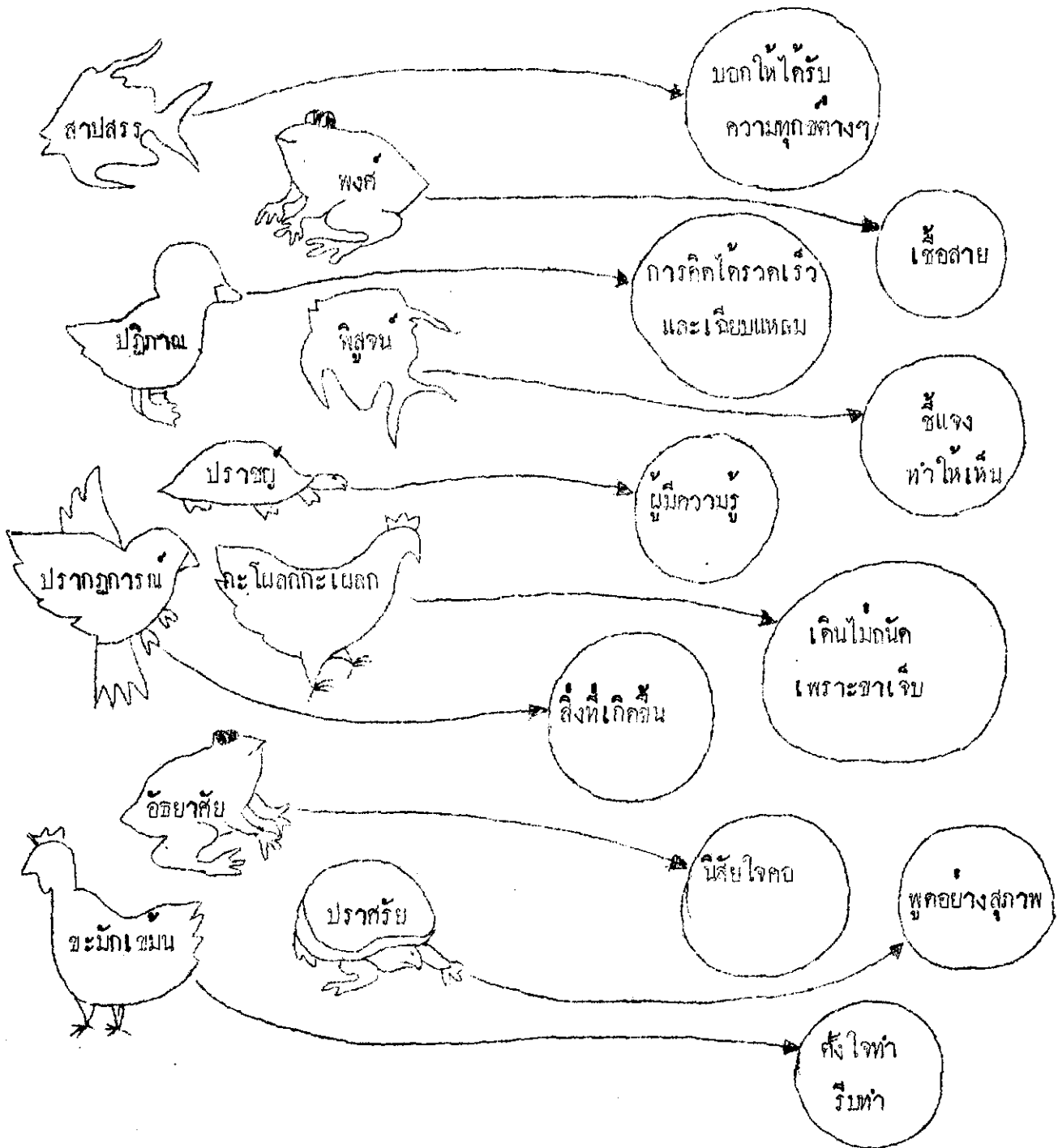

คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
จง	จง _____
โต๊ะ - รง	โต๊ะ _____
ประ - จัก	ประ _____
พา - หืด	พา _____
เริก	เร _____
โปก	โปก _____
สีด	สี _____
จง - งาน	จง _____
พระ - หืด	พระ _____
รณ - ณะ - รง	รณ _____
เขว - ะ - มาน	เขว _____
คถาม - ประ - สง	คถาม _____

ให้นักเรียนแก้คำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใต้คำใหญ่ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

จงขีดเส้นโยงคำในรูปภาพให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

ตาราง เติมความหมายคำ

ตัวอย่าง

คำ	ความหมาย
หงส์	เครื่องสาย
ลาปลรร	
มัญจาคาน	
พิณจวบ	
ปรากรัย	
ฉันทาคัย	
ชะนิท เรขณ	
ปรากฏการณ	
ปราศณ	
กะ โยลกณะ เบสณ	

แบบฝึกที่ 11.1/2

จงชี้คเส้นโยงคำในรูปภาพให้ตรงกับความหมายของคำใน แล้วนำความหมายที่หาได้จาก มาเติมลงในช่องว่างในตารางความหมายของหน้าต่อไป

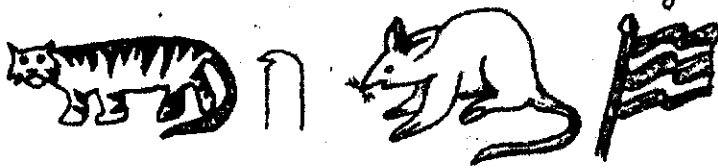
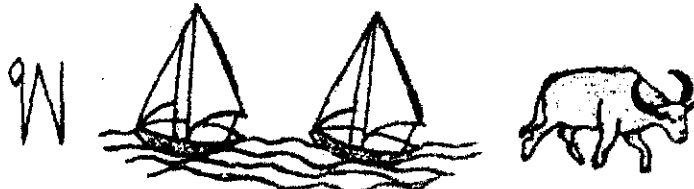

บิดพมก	เพมมทร	คำศกคสทอททองแถวเซอวจะทาไทไท
	เสสรวง	ตั้งทตองการ
สกนธ	ผลพะ	รับของไสบาทร
บกีสันถาร	กูเกดต	แกองทา
อธณาสัย	จักรวาศี	สิ่งทไครบ
	พรวค	รางกาย
		ทักทายกัน
		ขอกำหนด
		นิสัย
		คนทไเซวมารวมกันเป็นพวก
		บริเวณธรอย ๆ ทวงอาทศย ทศาว
		พระเควระทหม่นวอบ

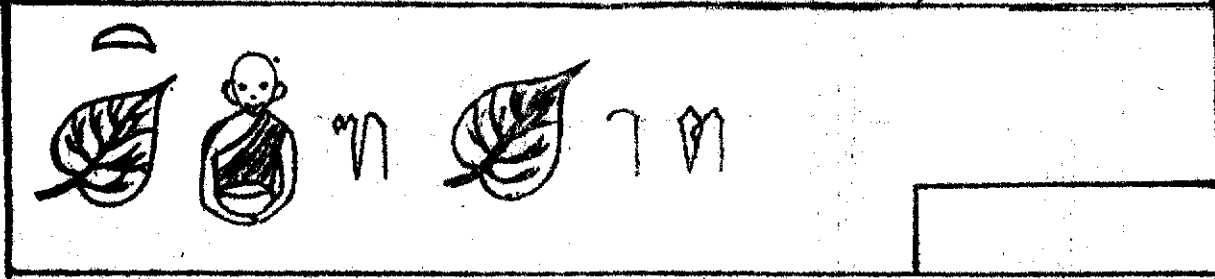
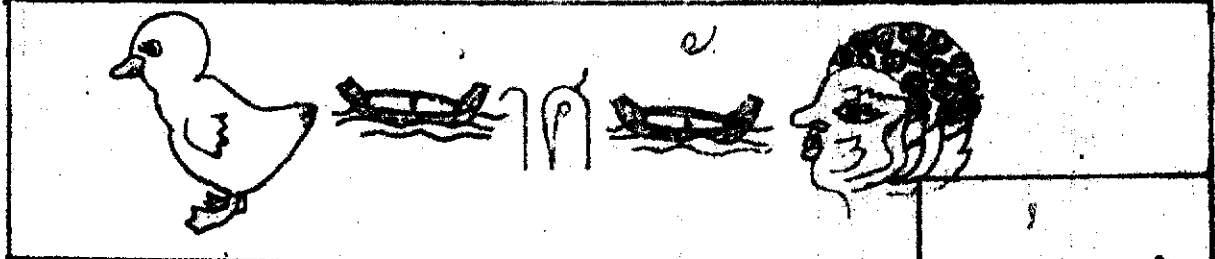
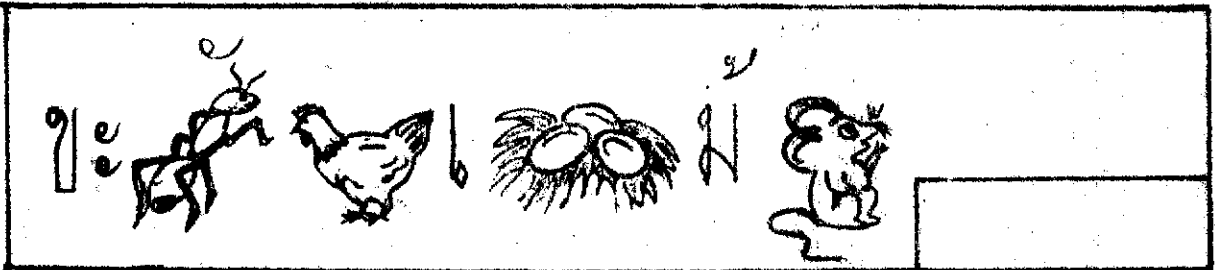
ตารางเก็บความหมายคำ

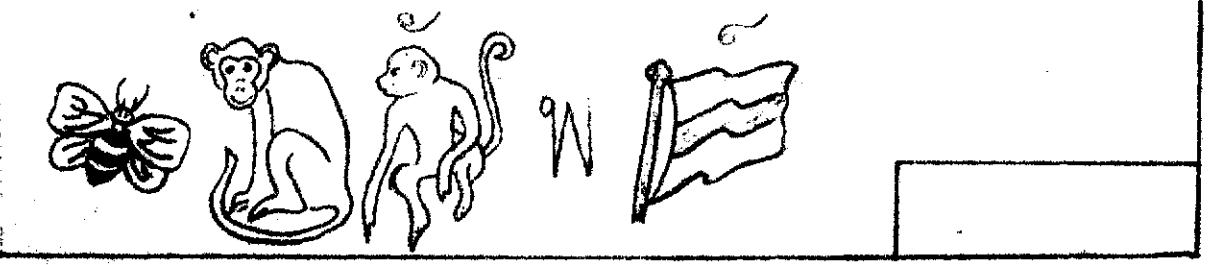
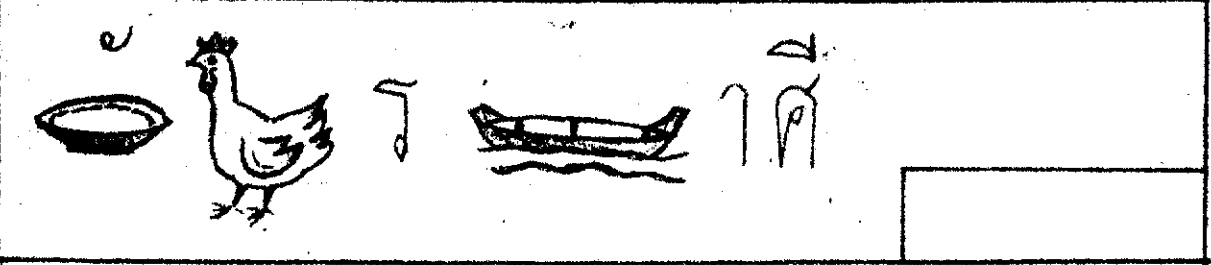
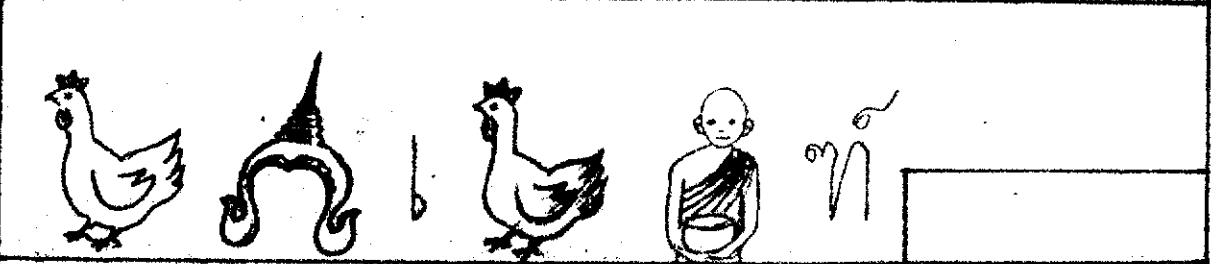
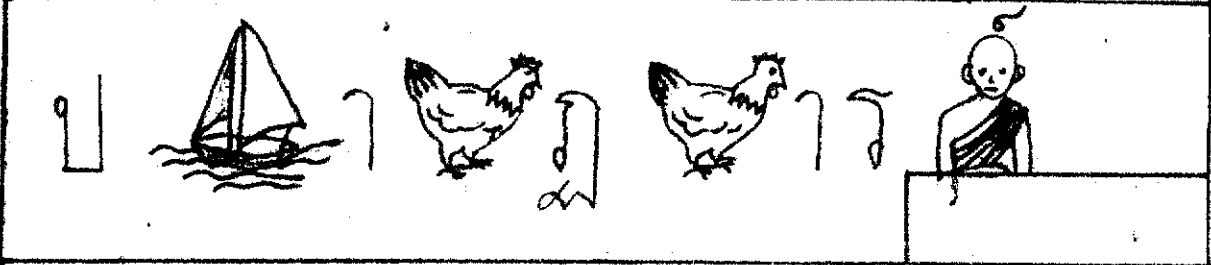
คำ	ความหมาย
ตัวอย่าง	<p>คำที่กบฏสหประชาชาติจะทำได้สิ่งของการ</p>
เวทมนตร์	
บิดเบือน	
พรรค	
กฎเกณฑ์	
จักรวาล	
สภาน	
มลทิน	
ปฏิสนธิ	
เส้นตรง	
อชฌาศัย	

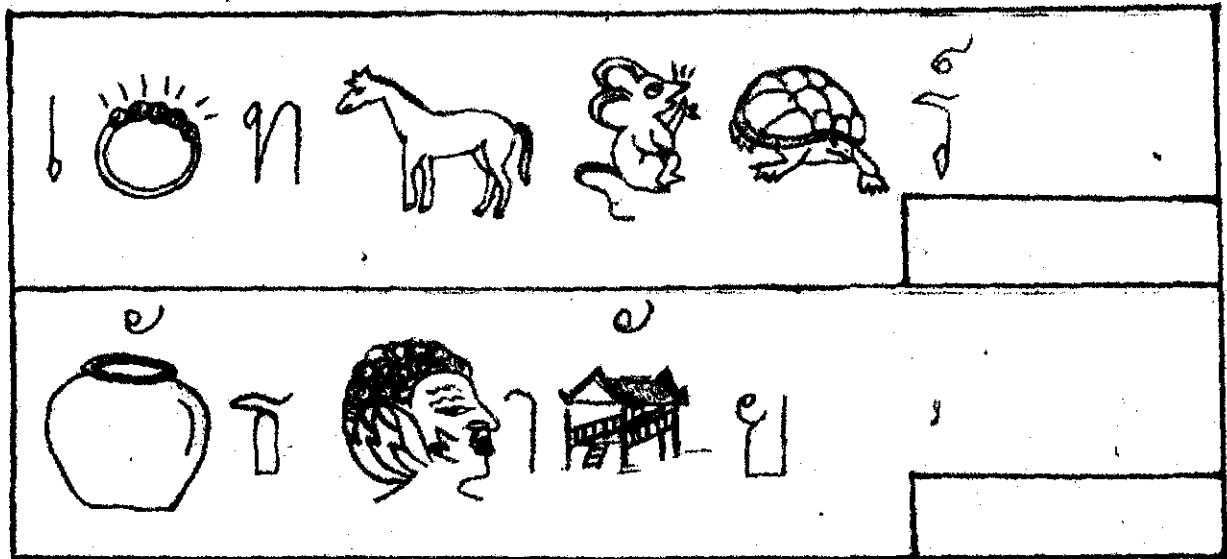
แบบฝึกที่ 11.2

จงนำภาพและตัวอักษรที่ถ่ายจนกลไกมาประสมกันเป็นคำ แล้วเขียนลงในช่องว่างด้านขวามือ

ป ร ๓ ๓
 ปิ ๓ ๒ ๓ ๓
 ป ร ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๒ ๓ ๓ ๓ ๒
 ป ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓
 ๒ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

แบบฝึกที่ 11.4/1

ให้นักเรียนเขียนอักษรลงในช่องว่างทางด้านขวามือ โดยตรงกับคำอ่านทางด้านซ้ายมือ

เก้าอาน	เก้าอาน
พวง	พวง
พพ - ลับ	พ ลับ
พิ - ลัด	พิ ลัด
ปะ - โพลก - กะ - เพลก	ปะ โพล กกะ เพลก
อัด - ทะ - ขา - ไซ	อัด ขา ไซ
เวด้า - มพ	เว มพ
ชะ - มก - ชะ - เหมพ	ชะ มก เหมพ
กต - เกน	ก เกน
อัด - ขา - ไซ	อัด ขา ไซ
พก	พก

แบบฝึกที่ 11.4/2

ให้นักเรียนเติมอักษรลงในช่องว่างทางคำต่อไปนี้ โดยวงเล็บทำ راهنทางคำนำหน้ามือ

คำอ่าน	เติมตัวอักษรให้ถูกต้อง
ปราคา	ปราคา_ลับ
สะ - กะ	สากน_
เส - แสง	เส_แสง
สาป - สัน	สา_สสร
ปราคา - ฟ้า	ปราคา_รับ
ปะ - ตี - พาน	ปฏิภา_
ปะ - ตี - สัน - กาน	ป_สันธา_
ป็น - ทะ - ขาด	ป_ทขา_
ปราคา - กัด - ตะ - กาน	ปราคา_การ_
จัก - กระ - ภา - ลี	จัก_ภา_

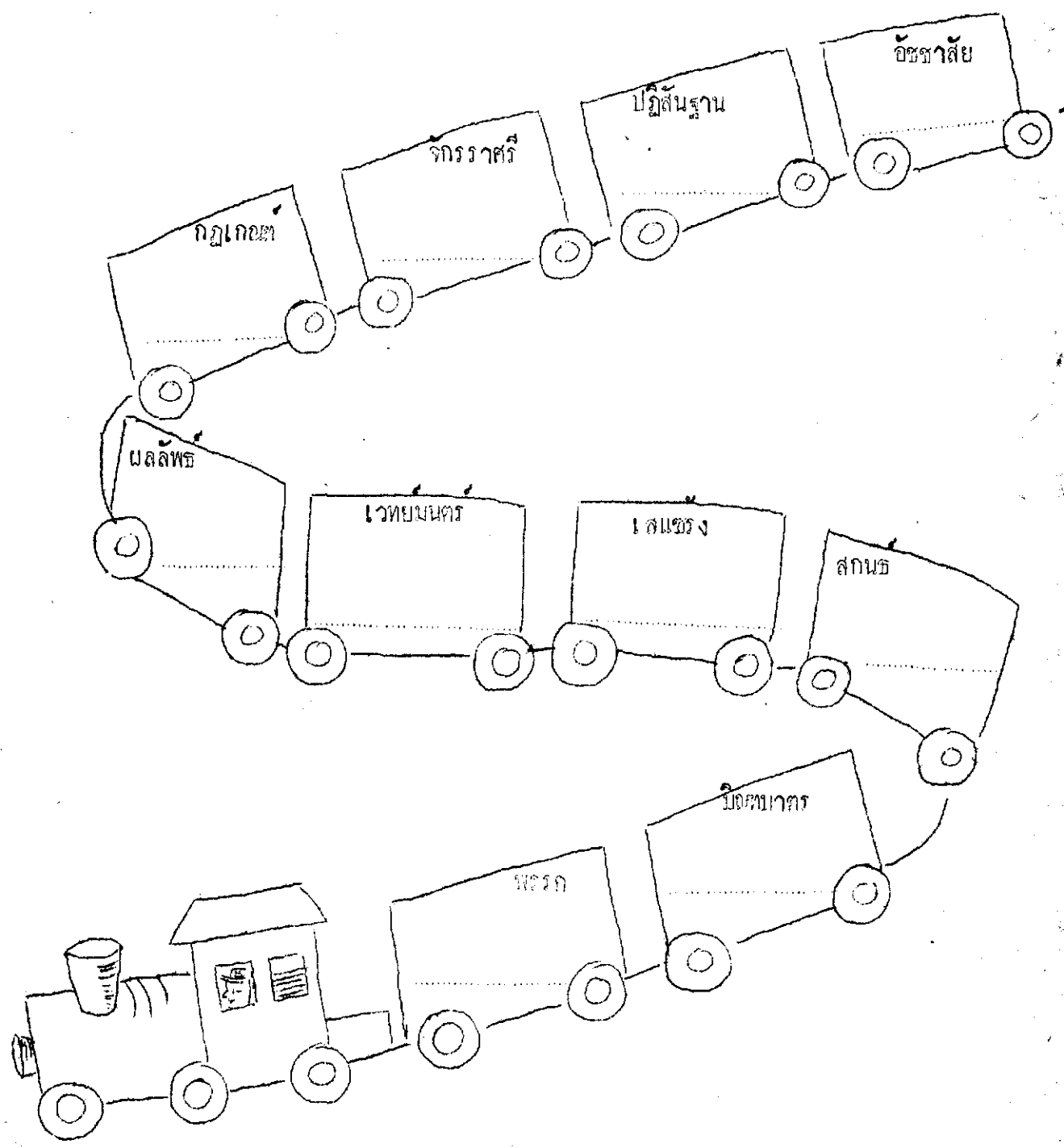
แบบฝึกที่ 11.5/1

ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนคำลงในช่องว่างใกล้คำใหญ่ถูกต้อง คำที่เขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

ปฏิกार
 พิศุจน์
 ปราชญ์
 อหยาสัย
 กะโหลกกะเมต
 ปรากฎการณ
 ปราสัย
 ษะนัถะเมน
 สาปสรร
 พงษ

แบบฝึกที่ 11.5/2

ให้นักเรียนแกะคำที่เขียนผิดลงในช่องว่างใต้คำใหญ่ถูกต้อง คำใดเขียนถูกต้องแล้วให้ใส่เครื่องหมาย ✓

การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการ เขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ

ของ

มาศวิมล รักบ้านเกิด

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2526

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก ในวิชาภาษาไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก ทักษะการถอดการเขียนสะกดคำ และความคงทนในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กับนักเรียนที่เรียนตามกิจกรรมในแผนการสอน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดบางสะแกใน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียน และจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มควบคุมเรียนตามกิจกรรมในแผนการสอนภาษาไทย ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 25 คาบ คาบละ 30 นาที การทดลองใช้แบบแผนในการวิจัยแบบ Randomized Controlled Group Pretest - Posttest Design.

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก แบบสอบถามวัดทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ และใช้สถิติ t - test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาค้นพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความคงทนในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

AN EXPERIMENT ON USING DIFFICULT SPELLING EXERCISES
IN THE THAI LANGUAGE TO PRATHOM THREE STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

MASVIMOL RAKBANKIRD

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

September 1983

The purpose of this study was to compare the result of difficult spelling, attitudes towards spelling, and retention in difficult spelling between two groups learning Thai language difficult spelling exercises and through words teaching activities in lesson plans.

The sample comprised 60 prathom - three students in the first semester of the 1983 academic year from Wat Bangsakaenai school, Thonburi District, Bangkok Metropolitan. The samples were two classroom students chosen out of four classrooms by a simple random sampling and randomized into two groups : the experimental and the control ones. The experimental group was assigned to study through the difficult spelling exercises while the control group was assigned to study through words teaching activities in lesson plans. The time of the sample study lasted 25 periods, each of which was 30 minutes. The Randomized Controlled Groups Pretest - Posttest Design was used in the study.

The instruments used for collecting data were the difficult spelling exercises, the achievement test in difficult spelling and the test on attitudes towards spelling. T - test is statistically used for data analysis.

The results of this study showed that the scores of difficult spellings and attitudes spelling of the experimental group were significantly higher than those before the experiment at the .01 level.

Compared to the control group, it was found that the scores of difficult spellings of the experimental group and the control group were significantly different at the .05 level. On the contrary the retention in difficult spellings of two groups was not significantly different at the .05 level.